

1

Ж-6004

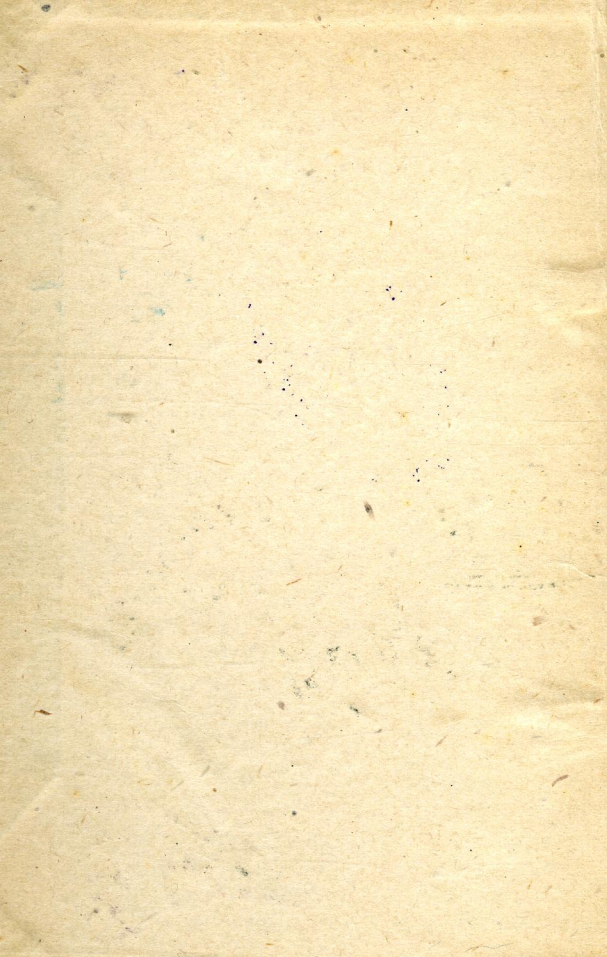
ПРІЙДИТЕ КО МНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

1899.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ
Редакторъ „Посланника“
ПЕРЕМЫШЛЬ.

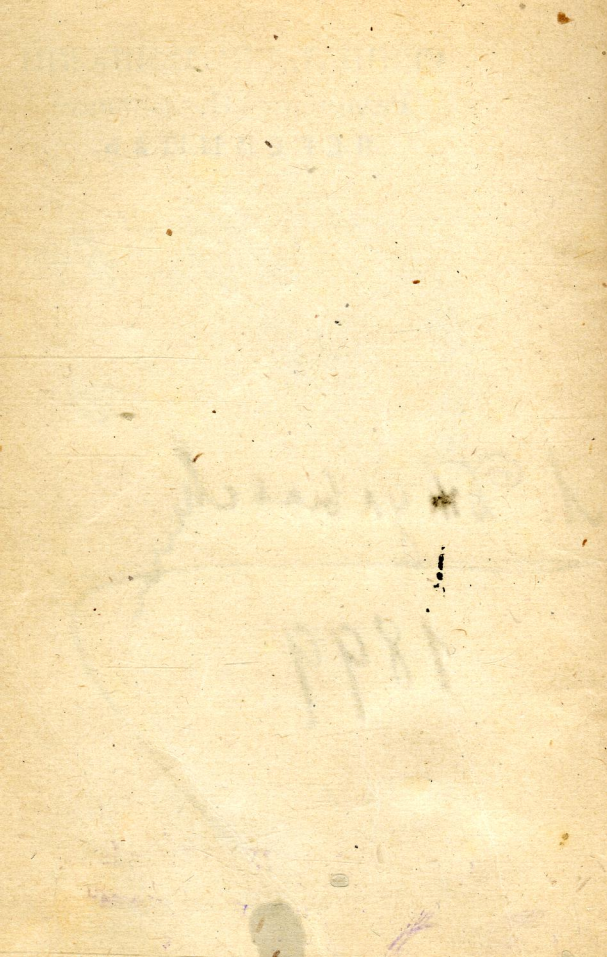

33200
Д8

Л. Джульневичу

1899

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ
Редакторъ „Посланника“
в „Книжочкахъ крестіанскихъ“
ВЪ ДАШИНЪХЪ ЛУЧТА ВЕРЕЖКАХЪ.

ПРІИДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

СВЯЩ. Д. ДЖУДЫНСКИЙ
Редакторъ „Посланника“
ПЕРЕМЫШЛЬ.

W. J. [unclear]

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHOTOGRAPHY DEPARTMENT

DECEMBER 1891

ЖЕ-6004

РѢКЪ 1899.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число перше.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНЫ“

выходять каждого мѣсяця и коштують рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

Менше якъ 5 не посылаетъ ся.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

Редакторъ „Посланника“

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ПЕЧАТНѢ Н. ДЖУЛЫНСКОГО.

1899.

Св. Анастасія.

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

№

1689554

Символъ вѣры.

О совершенствѣ христіанскѣмъ.

Коли Апостолы стали проповѣдувати по примѣру св. Петра и поганамъ слово божье, то робили се особливо найперше въ Антиохіи, давнѣйшій столицѣ сирійскѣй. Число вѣрныхъ взмогло ся въ снмъ мѣстѣ такъ дуже, що христіяне того мѣста першій назвали ся ѡтъ имени Іисуса Христа: христіянами. Маємо отже имя ѡтъ І. Христа, то мусимо Ёму бути подѣбными. Тому сказавъ Христось бога-тому молодцеві: „иди въ слѣдъ мене“. Молодець сей пытавъ І. Христа, що мае еще робити, щобы дѣставъ животъ вѣчный, бо заповѣди заховує ѡтъ молодости. І. Христось подививъ ся на

него мило и сказавъ: „Коли хочешь
 бути совершеннымъ, иди, продай все,
 що маешь и роздай убогимъ а бу-
 дешь мати великѣ скарбы въ небѣ,
 по тѣмъ прійди и иди въ вслѣдъ ме-
 не“. „Коли хочешь“ сказавъ Спаси-
 тель, отже давъ раду а не заповѣдь
 всѣхъ обовязуючу. Такихъ радъ до
 совершенства есть три: 1. Добро-
 вѣльне убожество, 2. Досмертна чи-
 стота и 3. совершенное послушенство
 духовной старшинѣ. Се рады „еван-
 гельскѣ“ бо знаходятъ ся въ еванге-
 лію. „Я вамъ давъ зъ Себе взѣръ“
 казавъ І. Христосъ и въ выповненю
 тыхъ радъ є для насъ примѣромъ.
 Спаситель бувъ добровѣльно убогимъ;
 хотяй до Него належавъ цѣлый свѣтъ,
 Онъ не мавъ де головы приклонити.
 Бувъ чистымъ немовъ въ небѣ и ска-
 завъ: кто може вздержати ся ѿ су-
 пружества — царства небесного ради,
 нехай се зробить. Бувъ совершенно
 послушнымъ Своему Отцю ажъ до
 смерти крестной.

Кто иде въ монастырь, сей хоче жити пѣсля тыхъ радъ І. Христа. Рады не суть заповѣдями, але немовъ заповѣди обовязують чернцѣвъ, черницѣ та тыхъ. що обѣтомъ зъобовязали ся до того. Монахъ есть убогимъ, хотяй самъ монастырь може мати добра, онъ має заховувати досмертну чистоту с. з. при захованю 6 и 9 заповѣди божои, вздержатись и ѡтъ подружа и є послушный совершенно духовному начальнику. „Я не видѣвъ лучшихъ, совершенѣйшихъ людей, якъ добрыхъ монаховъ, каже св. Августинъ, але и не бачивъ горшихъ ѡтъ злыхъ монаховъ“. Въ чѣмъ лежить святѣсть житя, пытавъ разъ одинъ св. Августина а сей ѡдповѣвъ: „Люби Бога и роби що хочешь“ и зовсѣмъ понятно, бо кто любитъ Бога, той буде хотѣти лише добре. Христіянське совершенство се такій станъ душѣ, въ котрѣмъ чловѣкъ любить Бога надъ все а все инше задля Него. Не треба конче надзвычайныхъ

дѣлъ, щобы, бѹти совершеннымъ, анѣ цѣлковито безгрѣшнымъ, треба лише постоянно боротись противъ грѣха. „Ихъ житѣе бѹло утаєне съ І. Христомъ въ Господѣ“ каже св. Павло о святыхъ. а житѣе примѣромъ св. Іосифа Обручника є на се доказомъ.

Можна на кождѣмъ становиску осягнути совершенство. И межи святыми маємо духовныхъ и пануючихъ, урядникѣвъ и жовнярѣвъ, лѣкарѣвъ, и ремѣсникѣвъ, богатыхъ и служащихъ. Треба лише жити по примѣру І. Христа та заховувати ѡсѣмъ блаженствъ котрыхъ навчає Спаситель въ проповѣди на горѣ. Въ нихъ заохочує І. Христосъ до повненя чеснотъ, якѣ противлять ся сѣмомъ грѣхамъ головнымъ:

1. Гордости противна покоря.

Мытарь, въ проповѣсти Іисуса, стоявъ въ церквѣ здалека, не смѣвъ навѣтъ пѣднести очей своихъ до неба, але бивъ ся въ груди на знакъ

що заслуживъ на кару и мовивъ:
„Боже, будь милостивъ менѣ грѣш-
ному!“

Коли Симонъ Петръ побачивъ
множество рыбъ, якѣ зловились на
слова Сына Божого „закиньте сѣти“,
унавъ счудованый до колѣнъ Іисусо-
выхъ мовлячи „Господи одойди отъ
мене, бо я чоловікъ грѣшный“ и по-
корою сею давъ доказъ, що єсть го-
дный стати Апостоломъ.

„Мужъ израильскій чого дивуете
ся? чому намъ приглядаєте ся, якъ
бы то мы нашою силою або властію
учинили, що той ходить. Вѣра въ и-
мя Іисуса дала хромому повне здо-
ровльє“ такъ казавъ св.Петро. Онъ вхо-
дивъ съ Іоаномъ до церкви и при
дверяхъ церковныхъ уздоровивъ хро-
мого отъ уродженя.

„Блаженнй убогй духомъ с. е. по-
корнй, що мимо свого маєтку, поче-
сти, здоровля, вѣдомостей познають,
що передъ Богомъ суть бѣдными. „Я
не єсмь достойный розвязати ремѣ-

нець ѿтъ сапогѡвъ Ёго“ казавъ св. Іоаннъ Креститель мимо того, що увъ пѡсля слѡвъ Спасителя найбѡльшимъ пророкомъ межи людьми.

2. Лакомству противить ся щедрота. „Блаженнѣ милосерднѣ с. е. спомагаючи потребующихъ, бо они милосердія доступлять.

Въ мѣстѣ Іонніи жила за часѡвъ Апостольскихъ христіянка Тавита. Она була дуже милосердна для убогихъ а коли умерла обступили св. Петра всѣ вдовицѣ плачучи и показуючи ему одежи, котрѣ имъ Тавита робила. Св. Петро взрушивъ ся ихъ просъбою и середъ молитвы воскресивъ еѣ.

У першихъ христіянъ була спѡльна каса для убогихъ. Они уважались мовбы одною родиною и никто зъ нихъ не терпѣвъ недостатку, бо богатшѣ запомагали бѣдныхъ.

Милосерднымъ бувъ св. Николай чудотворецъ; середъ ночи ходивъ и пѡдкидавъ бѣднымъ милостынѣ.

За часѡвъ св. Іоанна Золотоусто-

го живила . Церковь въ Царгородѣ 3000 дѣвиць и вдѣвъ а сей святой говоривъ въ своей проповѣди, що „рука бѣднаго то скарбона І. Христа; що бѣдный дѣстане, то Христосъ бере въ перохованье“.

Знана есть жертволюбивѣсть народу руского а числені добродѣйні товариства и „Бурсы“ е доказомъ сеи честноты. Кто може повиненъ жертвувати щось на добродѣйні цѣли. Св. Єронимъ каже: „Не пригадую собѣ, щобы я коли читавъ, що кто учинивъ дѣла милосердія, умеръ скоропостижно. Такий має тыхъ, що молять ся за него“.

3. Нечистотѣ противить ся честнота чистоты.

Св. Пелягія, дѣвица въ Антиохіи скочила зъ даху на землю, щобы зберегти тую честноту, та примѣровъ такихъ е повно въ житієписяхъ святыхъ „Блажені чисті сердцемъ, бо они Бога оглядати будутъ“. Такимъ бувъ св. Іоаннъ Апостоль „Богословомъ“

званный, тому, що глубоко розумѣвъ таинственнѣсть нашої вѣры.

4. Зависти противить ся любовь ближняго. „Блажені лагѣдні, бо они наслѣдять землю т. е. царство небесне и блажені миротворцѣ, бо они названі будутъ „сынами божими“. Лагѣдный не зворушуетъ ся мимо заподѣяной ему кривды а миротворецъ поносить и жертву для супокою. „Дѣтоньки любѣтъ ся“ кликавъ старенькій св. Іоаннъ Евангелистъ, бо коли любовь заховаєте межи собою, то всѣ заповѣди выполните.

5. Обжирству и пьянству противить ся мѣрнѣсть.

Ипократь лѣкарь, що живъ на 400 лѣтъ передъ І. Христомъ дочекавъ ся вѣку 140 лѣтъ. Пытали его, якъ дѣйшовъ до такой старости а онъ ѣдповѣдавъ: „Зовсѣмъ природно, я николи не встававъ ѣтъ стола насиченый“.

Давні пустинники жили ся яриною и корѣнцями а доживали ста-

речого вѣку. Св. Павло пустинникъ зъ Тебъ живъ 90 лѣтъ овочами дерева пальмового а опѣсля хлѣбомъ. Пивъ лише жерельну воду и умеръ въ 113 роцѣ жита.

6. Гнѣвови противить ся терпеливѣсть. „Блажені плачущі т. е. що оплакують свои грѣхи и зносять терпеливо всѣ труды бѣды и нещастя сего свѣта, бо они будутъ потѣшені. Такимъ бувъ Іовъ, що терпѣвъ здавши ся на волю божу. „Блажені гонені за правду“ т. е. терпячи за вѣру и чесноту христіянську, бо ихъ єсть царство небесне“.

Такъ терпѣли мученики а св. первомученикъ Стефанъ бачивъ уже середъ мукъ небеса розтворені и Сына чоловічого стоячого по правѣи Бога Отца.

7. Лѣниству противить ся працювитѣсть и ревнѣсть въ добромъ. „Блажені голодні и жаждущі справедливости, бо они будутъ насичені“. До працювитости

заохочує Апостоль словами: „Кто не хоче робити, нехай не їсть“. Ревнымъ въ добромъ и жаждущимъ правды бувъ св. Володимиръ Вел., що розославъ бувъ пословъ по рожныхъ краяхъ, щобы шукали правдивой вѣры.

Въ загалѣ кто стремить до христіянського совершенства, повиненъ перемагати въ собѣ злії склонности и выречи ся себе самого т. е. одказувати собѣ не одной рѣчи закономъ божимъ позволеною, щобы тымъ легче могли здержатись отъ рѣчей не позволенныхъ. Подѣлити собѣ часъ для працѣ, молитвы, для розривокъ и сну. Тяжкихъ грѣховъ скоро каятись и часто причащатись. Бути въ поведѣнію съ другими чемнымъ але и осторожнымъ а въ нещастію памятати, що оно отъ Бога походить и жертвувати его за грѣхи свои. Л. Л.

Св. Анастасія.

За часôвъ жестокого цѣсаря римскаго Нерона, великого гонителя Христіянъ, жили въ Римѣ двѣ благороднѣйшій невѣсты: Анастасія и Василиса. Коли они почули, що святѣ Апостолы Петро и Павло голосять въ Римѣ якусь нову науку, повну пôднеслыхъ правдъ а передовсемъ любовь Бога надъ все, а ближнего, якъ себе самого, безпроволочно удались до нихъ и за ласкою божою и по достаточнôмъ приготовленю приняли св. Крещеніе. Ôтродженѣ до нового житя, доси имъ незвѣстнаго, почули въ собѣ такъ солодку внутренну потѣху и такою горячою возгорѣли къ І. Христу любовью, що одинокимъ ихъ желаніемъ було, принести житье свое во жертву одному въ Тройци Господеву. То були ихъ щоденнѣйшій и горячѣйшій молитвы до Спасителя. И выслушавъ Господь щирѣйшій ихъ мольбы.

Знаючи якъ милою єсть Г. Богу прислугою хоронити умершихъ за вѣру мученикѡвъ Христовыхъ, посвятили ся всецѣло тому побожному занятію. Коли одного разу выносили въ ночи на раменахъ своихъ обвиненій въ дорогій матерій тѣла исповѣдникѡвъ Христовыхъ, до пѡдземныхъ катакомбъ, схватили ихъ цѣсарскій посѣпаки и передъ Нерона приставили.

По звичайныхъ предвступныхъ вопросахъ, зажадавъ цѣсарь, щобы они яко знатніи и благородніи особы выперли ся распятого Христа.

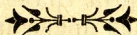
На тоє сказала Анастасія: Христосъ правдивый и живой Богъ, бѡльше у насъ значить, якъ вашіи мертвіи деревянніи и камѣнніи божища.

Скаженный ѡтъ злости Неронъ, казавъ обомъ святымъ невѣстамъ вырѣзати языки. Кровь потекла зъ устъ и страшный бѡль стискавъ ихъ сердца. Того було еще за мало жестокому цѣсаревіи, тожъ казавъ обомъ невѣстамъ поѡдтинати еще обѣ ноги а

кожи и се переносили безъ плачу и стонѡвъ, велѣвъ имъ постинати головы. Такъ отже за короткѣи терпѣнія на земли, одержали вѣнецъ въ царствѣ небеснѡмъ.

И тобѣ давъ Г. Богъ языкъ, щобысь Его явно хваливъ а коли потреба то и визнававъ. Давъ тобѣ ноги, щобысь ходивъ дорогами заповѣдей божихъ, спѣшивъ за умершими до гробу, посѣщавъ церковь и тыхъ, котрѣ твои помочи потребуютъ. Не жадае ѡтъ тебе Г. Богъ, щобысь собѣ давъ языкъ вырѣзати, але жадае, щобысь не обмавлявъ, не злословивъ, не лгавъ, плюгавыхъ бесѣдъ не говоривъ... Не жадае І. Христосъ, щобысь для Его имени давъ собѣ ноги ѡдѣти, але жадае, щобысь не ходивъ тамъ, где мѡгъ бысь Г. Бога образити и погубити свою душу.

Хорони ся злыхъ бесѣдъ и старай ся своею бесѣдою созидати ближнихъ.

Мѣсточко Маркополь.

Надъ ставищемъ рѣки Серету середъ ѡтвѣчныхъ лѣсѡвъ стояло въ давныхъ часахъ село Ретвяны. Прійшли Татары, сналили тоє село и зрѡвнали съ землею. Недобитки-Ретвянцѣ, що скрыли ся передъ Татарвою въ лѣсахъ, не заставши ино згарище зъ своего рѡдного села, не будовали ся вже на давнѡмъ мѣсци, а перенеслись на противный горбокъ за ставомъ, на пѡвнѡчный берѣгъ рѣки и тутъ зачали класти собѣ оселѣ. Земля тая належала тогды до Якова Собѣского, каштеляна кракѡвского. Жена того каштеляна, Теофиля зъ Даниловичѡвъ Собѣска, переѣзджаючи до Пѡдгорець, повила тамъ сына Марка, и ѡтъ него то цѣла оселя прѡзвана зѡстала Маркополемъ. По смерти Марка перейшовъ Маркополь на єго брата Ивана, пѡзнѣйшого короля польского Ивана III., котрый надавъ для Маркополя многі привилеѣ, пѡднѣсь єго до ряду мѣсточокъ и увѡльнивъ по части ѡтъ паньщины. По смерти короля Ивана перейшовъ Маркополь на єго найстаршого сына Якова-Людвика, котрый грамотою зъ 1721 року затвердивъ всѣ права надані для Мар-

кополя єго ѡтцемъ и вувѣннувавъ церковь и парохію Маркопольску полями.

Церковь Вознесеньска.

Тымчасомъ на мѣсци давныхъ Ретвянъ почало красувати ся родюче поле. Теперь еще выорюють рѣжнѣ домашнѣ снаряды, всказуючѣ, що тутъ дѣйстно стояло колись село. Одного разу вѣль борыкаючи ся съ землею, вытягнувъ рогомъ зъ землѣ дзвѣнокъ, ваги около 10 кильогр., котрый до сего часу знаходить ся въ вѣжѣ церковцѣ Вознесеньской. Зъ того пѣзнали люде, що на тѣмъ мѣсци мусѣла стояти колись Церковь давныхъ Ретвянѣ. Не вдовзѣ опѣся, — несе преданіє — объявила ся на тѣмъ самѣмъ мѣсци Матерь Божя, котру бачило много людей працюющихъ въ поли, якъ возносила ся въ воздухахъ помежи деревами. Постановлено отже побудовати на тѣмъ-же мѣсци памяткову Церковцю; що дѣйстно въ роцѣ 1749, при помочи патрона, графа Старженьского, стало ся. Церковцю названо „Вознесеньскою“, на памятку объявленя ся возносячої ся Матѣрки Божой.

Чудотворна икона Матери Божой Вознесеньской.

Въ великомъ престолѣ тоиже Цер-

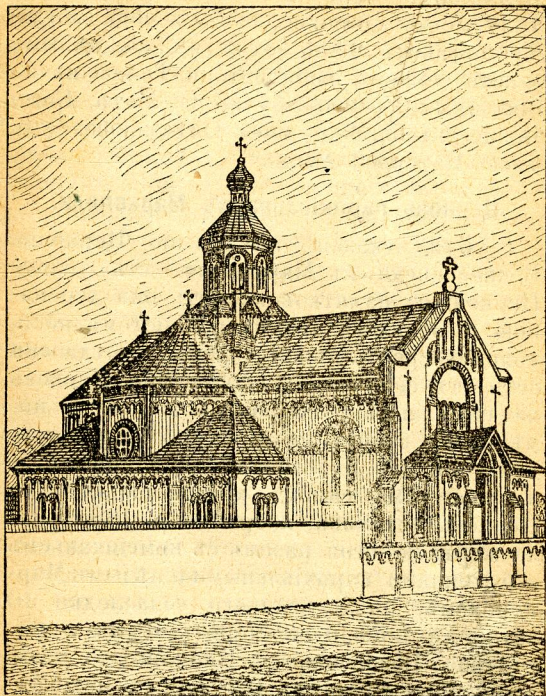
ковцѣ Вознесенської знаходить ся образъ Матери Божої, котрої святѣсть немовъ промовляє до душѣ чоловіка. Повсюду зовесь икона тая „Матѣнка Вознесенська“, а нарѣдъ съ особливимъ набоженствомъ прибігає до сеї икони, такъ доокрестный якъ и богомольцѣ зъ далекихъ сторѣнь, блаючи помочи особливо въ тяжкихъ, або не вѣлѣчимыхъ недугахъ. Акта парохіальнѣй вказують дуже много случаївъ чудесного уздоровленя, якого дѣзнали тяжко хорѣ, ставши наразъ за причиною Матѣнки Божої Вознесенської, совершенно здоровыми. До образа сего чудотворного уложивъ теперѣшний парохъ Маркополя о. Іоаннъ Кулицкій хорошу молитву, а бл. н. Кардиналь-Митрополить, Сильвестерь Сембратовичъ, письмомъ зъ 20. сѣчня 1898, ч. 10545, позволяючи на сѣ печатанье, надавъ за кождоразове побожне, сокрушеннымъ сердцемъ ѣтмовленье тої молитвы, ѣтнусть 40 дней. Молитву тую прилучають до своїхъ щоденныхъ молитовъ не лише парохіяне Маркополя, но и майже въ цѣлѣй окрестности, а єсть она слѣдуюча:

„О Мати безконечного милосердія! Ты, що въ сей чудотворнѣй иконѣ засіялась такъ многими чудесами въ уздоровленю прибігающихъ до Тебе хорыхъ, змилосердись и надѣмною грѣшнымъ (-ною),

подъдвини мене зъ моєи недуги, подай тѣлу моему здоровье, щобы я мѡгъ (могла) Тебе славити, Тобѣ служити, Тебе цѣлымъ моимъ сердцемъ любити, и съ Тобою вѣчно щасливымъ (-вою) бути. О Мати Божя Вознесенська, будь моею Опѣкункою, будь моею Матерію! Аминь“.

Церковь парохіяльна въ Маркополи.

Було сказане выше, що Церковця Вознесенська въ Маркополи єсть тѡлько Церковцею памярковою; єсть она деревяною, маленькою, стоить на чистѡмъ поли, тѡлько середь вѣнка деревъ, а ѡтдалена єсть ѡтъ села на два кѣльометры. Церковь же парохіяльна, котрой образъ тутъ помѣщаємо, стоить на серединѣ села и єсть дуже хороша и величава. Давнѣйше стояла на тѡмъ самѡмъ мѣсци парохіяльна Церковь деревяна, котра въ р. 1886 упала жертвою огня разомъ съ помешканьемъ и будинками парохіяльными и цѣлымъ Маркополемъ, бо зъ великого села ледво 10 загородъ лишило ся. Черезъ 10 лѣтъ пригортала Вознесенська Церковь до себе осирочену громаду. Що то за недогѡднѡсть була для душпаствря и вѣрныхъ особливо въ непогоду осеню и весною! А однакъ крайно зъубожѣла пѡсля пожежѣ громада не мала ѡтваги брати ся до бу-

Церковъ парохіяльна въ Маркополи.

довы нового дому Божого. Дперва коли въ роцѣ 1893 наставъ теперѣшный парохъ о. Іоаннъ Кулицкій, онъ пѣдоймивъ ся тои тажкой задачѣ. Съ невеличкою готѣвкою и съ збѣднѣлыми прихожанами, пѣдоймити ся и довершити будовы Дому Божого за близько дваццать тысячъ, не стягнувши въ грошахъ и одной цѣлои раты конкуренцѣйной ѡтъ парохіянъ, — то истинно красна задача и велика заслуга передъ Г. Богомъ и людьми! Будовы довершивъ здѣбный и дуже совѣстный будовничій Ставарскій зъ Сѣнявы, маючи въ контрактѣ застережене, уживати до всякои можливои работы и доставы тѣлько конкуруючихъ парохіянъ по справедливѣй заплатѣ. Въ той спосѣбъ ѡтробили гдѣякѣ по сто и бѣльше злр. — а на признанье Маркополянамъ треба сказати, що ѡтѣробляли радо, тожъ и не почувли, якъ пріѣшли до такъ хорошой Церкви. Двѣ раты даже цѣлкомъ имъ опущено. Правда, що велику помѣчь при тѣй будовѣ подали патроны Маркополя, гр. Володиміръ и Альфонсина Дѣдушицкѣ, котрыхъ знана щедрѣсть, коли розходитъ ся о славу Богу, тутъ въ повнѣ показала ся. Они то, кромѣ части на нихъ припадаючої, не тѣлько дали весь матеріаль, акій въ ихъ добрахъ можна було дѣстати, но щиро інтересували ся цѣлою будовою

а такими датками надзвычайными, якъ кольорові ѡкна въ желѣзныхъ рамахъ, прехорошіи фелонь, великій диванъ краснаго выробу, тысячъ злр. на украшенье Церкви, — зробили той Дѡмъ Божій не тѡлько не звыкло величавымъ, якъ на село, а дали еще о. пароху возможность подумати и о ѡтповѣднѡмъ украшеню внутрь. И дѣйстно есть уже хорошіи головныи престолы: чорна рѣзба съ золочеными приукрашенями, такежь чорное сѣдалище надъ котрымъ красуеь копія иконы Матери Божои Вознесенської, есть уже и часть иконостаса и два бѡчныи престолы. Церковь величава, незвычайно. Одного чого ей не достае, то положеня; но и такъ есть она гордостію Маркополянъ и окрасою цѣлои околицѣ.

Ө. Б.

П р и з р а к ъ.

(ПОВѢСТКА).

Одинъ воякъ такую оповѣдавъ пригodu:

Була то люта зима. Я служивъ втогды въ Босніи. Мы стояли на вар-

тѣ въ полю. Одинъ мѣй камратъ повѣдає до мене:

— Видишь тую хату тамъ недалеко? Я пойдѹ и подпалю ю и при огни загрѣмо ся!

— Не иди! — повѣдаю до него — не треба подпалювати. Може тамъ суть люде, то моглибы ся спалити.

— Е во! що мене тамъ люде обходять!

Поѣшовъ и сѣрничкомъ подпаливъ.

Але заледво до насъ повернувъ, а мы еще не пересталисмо на него сварити, ажъ ту чуємо зъ хаты добуваєсь голосъ людскій.

И справдѣ була тамъ хора невѣста и мала дитина въ колисцѣ.

Побѣгъ той жовнярь до горѣющей хаты, кинувъ ся ѳкномъ до середины и выкинувъ черезъ ѳкно дитину, але матери вынести вже не мѣгъ, бо огонь въ однѣй хвили обгорнувъ цѣлый дѣмъ.

Утѣкаючи споглянувъ еще на

лôжко, где недужа невѣста лежала. Споглянула она на него. Очи єй, повнѣ слезъ и закервавленѣ були такъ страшнѣ, що ôтъ тои хвили забути ихъ не мôгъ.

На кождôмъ кроку и о кождôй годинѣ, чи въ день, чи въ ночи, безперестанно бачивъ сеѣ ужасный поглядъ тои невѣсты. Моливъ ся, дававъ на богослуженія, ничъ не помагало, видъ нещасливôй той невѣсты стоявъ єму все передъ очима.

Вернувъ наконецъ зъ вôйска до дому, але страшный сеѣ призракъ, прошибающій душу привидъ не опускавъ єго анѣ на хвилину.

Сумный бувъ дуже, що ажъ отецъ зауважавъ тоє.

— Ей, Иване, Иване — повѣдає батько—нѣмъ пôйшовъ ты до вôйска, бувъ всегда такій веселый, а теперь виджу, що якійсь тяжкій смутокъ гейбы камѣнь, тяжить на твоимъ серцю. Що тобѣ, моя дитино?

— А щобы мало бути — повѣ-

дає сумный, — прецѣнь ничь менѣ не долягає.

Але отець не вѣривъ. Пойшовъ до священника, розповѣвъ єму, якъ его сынъ чогось сумный и просивъ, щобы якимъ способомъ выслѣдивъ причину его горя.

Священникъ спрытно до того взявъ ся и всемъ се до вѣдавъ. Треба було исповѣдатися. Высповѣдавъ ся, але покаяня не отримавъ, бо отримати не мѣгъ, доки здѣланой кривды не нагородить. За дорадою свого сповѣдника, попросивъ о́тця о половину маєтку. Коли позволенье отримавъ, спродавъ грунтъ, взявъ грошѣ съ собою и поѣхавъ ѳтшукати тое мѣсце и дитину. Трудно було ѳтшукати, але єму Г. Богъ допомѣгъ.

Мѣсце пѣзнавъ по згарищу, але якъ ту допитати ся про дитину? Ходивъ бѣдака якъ блудный цѣлый день по тѣй околиці, ажъ коли ся стемнѣло, вступивъ до одного Турка, щобы переночувати. Турокъ его принявъ

и ту у того Турка подибавъ въ коморнѣмъ бѣднаго чоловѣка съ сынкомъ. Розговорили ся съ собою, а коли бесѣда прийшла на Галичину, то сей коморникъ такъ повѣдає:

— Ой були ту жовнярь зъ Галичины и страшну менѣ кривду зробили на цѣле житье. Спалили менѣ хатину. Коли по кѣлькотыждневѣй службѣ и повернувъ, не заставъ анѣ жѣнки анѣ хатини. И коморую такъ, бо не маю способу доробитись.

Змѣркувавъ теперъ Иванъ, съ кимъ має до работы, и великій жаль огорнувъ его сердце. Коли ся поклали спати и коморникъ сей твердо заснувъ, вставъ Иванъ осторожно, хусточку съ грѣшми привязавъ до тѣла дитини а самъ чимъ скорше чмихнувъ. Боявъ ся неборачиско, щобы его яко виновника сего нещастя не поймаи.

И ѡтъ тои хвилѣ сей страшный призракъ, тое привидѣнье цѣлковито его опустило. _____

МОЛИТВА ДѢТЕЙ.

Въ року 1880 навѣстила Мурцію страшна, нечаянна повѣнь. Въ селѣ, що стояло надъ самою рѣкою, були въ школѣ власне тогды збрані на науцѣ дѣти, коли вода зъ рѣки нечаянно выляла по огородахъ, поляхъ и по селѣ, та окружила своими страшными волнами такожъ и будынокъ школьный. Переляканный учитель, выльзъ чимъ скорше на пѣдъ а за нимъ побѣгли и школьны дѣти. Однакъ вода съ каждою хвилею прибувала все бѣльше и бѣльше. Учитель, що не мавъ въ своемъ серцю крѣпкой вѣры, начавъ дрожати наче осиковый листь, бо чувъ якъ трѣщали основы школьного будынку. За тото дѣти памятали на тое, що тѣлько одинъ Богъ въ тѣмъ страшнѣмъ нещастіи може имъ подати свою помѣчь. Длятого всѣ малі школярѣ кинули ся на колѣна, пѣднесли свои очи и руки до неба та зачали горячо молити ся до Г. Бога. Блу-

дними очами дививъ ся учитель на громадку молячихъ ся дѣтей, слухавъ святыхъ слѣвъ щирои молитвы и дивувавъ ся дуже, коли слабенькій школьный будынокъ, котрого основы вода вымулила и пѣдорвала, мимо страшного напору воды остоявъ ся. „Мои школярѣ наворачнули мене до Бога и научили мене высоко цѣнити молитву“, ѡдозвавъ ся опѣсля учитель до своихъ товаришѣвъ и пріятелѣвъ.

Данило Ленкій.

Подорожъ до пекла.

Одинъ чоловѣкъ, котрый великими грѣхами бувъ обремененый, мавъ такій дивный сонъ:

Здавало му ся, що ѣде желѣзницею, котра впрость жене до пекла. Его обнявъ страхъ и сумъ. Скѣлько разѣвъ желѣзниця на стаціи задержа-

лась, якійсь голосъ шептавъ му, щобъ высѣвъ; але въ дѣйствості не высѣвъ якъ-бы якою невидимою рукою вздержуваний. Тымчасомъ на кождѣй дальшѣй стаціи всѣдали на желѣзницю нові пасажиры: одні були обладовані чужимъ добромъ т. є. тѣ, що жили зъ ложи, ошуканства и лихвы; инші вступали до вагону зъ лицемъ опухлымъ, зсынѣлымъ, зъ видомъ дикимъ — то були піяки; такожъ велике число всѣдало такихъ, на котрыхъ бувъ выритый грѣхъ нечистоты.

И такъ ѿ стаціи до стаціи що разъ то бѣльше наплывало пасажиры рѣжного стану, богаті и бѣдні, старі и молоді. Зъ шаленымъ поспѣхомъ летѣвъ далыше потягъ.

Старому грѣшникови що разъ то бѣльше и бѣльше робило ся нѣяково, якійсь нечуваний страхъ огортавъ его сердце, котрый и на его лиці ѿбивъ ся. То зауважали инші, що съ нимъ разомъ ѣхали и зачали собѣ зъ него кепкувати.

— А то старый дуракъ, сказавъ одинъ, тажъ пекла прецѣнь нема.

— А если и есть, одозвавъ^а ся другій, то мы прецѣнь не саміи одиніи, насъ есть велике число, а если другіи могутъ тамъ выдержати, то длячогожь и мы не мали бысьмо вытримати?

— Въ кѣнци не такъ то дуже вже далеко єсьмо, докинувъ третій, можемъ высѣсти.

Въ тѣмъ наразъ здавало ся обтуманѣлому грѣшникови, якъ колибъ передъ нимъ отворилась страшна-страшна пропасть, зъ глубины котрой выбухавъ ѡтражающій огонь, и окликъ: „Стація пекло! мѣсце вѣчного побуту!“, дѣйшовъ до его уха, коли тымчасомъ цѣлый потягъ стрѣмголовъ поваливъ ся въ пропасть. Зъ всѣхъ сторѣнъ понѣсь ся переражающій крикъ розпуки.

Грѣшникъ пробудивъ ся дрожащи на цѣломъ тѣлѣ мовъ-бы въ лихорадцѣ, зимный пѣтъ выступивъ на его тѣлѣ. То бувъ сонъ, але для него

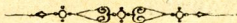
бувъ ласкою, бо отворивъ му очи передъ будущностію, котра неминучо го чекала. Онѣ прійшовъ до себе, и еще того самого дня пѣйшовъ до своего священника и зъ наибѣльшимъ жалемъ и сильнымъ постановленьемъ высповѣдавъ ся. Зъ него ставъ ся зовсѣмъ новый чоловѣкъ.

То бувъ сонъ; але то була правда въ снѣ. Чижь житѣе наше не есть ѣздою на желѣзницѣ? Скоро минаютъ хвилѣ нашего житя; никто не знае, чи наиблизша година не буде его послѣдною стаціею. Горе тому чоловѣкови, если тогды обтяженный есть тяжкими грѣхами! Тогды и ты дѣйстно почувешь той страшный окликъ: „Стація пекло! мѣстце вѣчного побуту!“

О! высяди, поки часъ, зъ того потягу, що до пекла веде, высядь якъ найскорше! „Братя, кличе церковь свята, знайте, що зближила ся година, щобъ зѣ сну повстати“. Спѣвши, чоловѣче, за тымъ голосомъ напѣм-

нея! То вже найвысшій часъ! А если знаєшь когось, що знаходить ся на дорозѣ-желѣзницѣ, ведучои до пекла, о то жертвуй все, щобъ го лишъ наклонити высѣсти зъ нею! А если не можешъ, то моли ся за него горячо и широко.

В. К.

Для старыхъ и молодыхъ.

„Вѣра подѣбна єсть до ясного и теплого сонця, котре дѣлає, що все, рослины, зѣля и дерева зазеленѣють ся; вѣра подѣбна єсть до кореня, котрый дає житье цѣлому дереву, такъ, що коли корень усьхне, гине такожь цѣла сила дерева; вѣра подѣбна єсть до серця, котре въ тѣлѣ все оживляє“.

Св. Вернардъ.

Якъ жолчь и мѣдъ не могутъ находить ся разомъ въ однѣмъ начинію, такъ само любовь Бога и гнѣвъ къ ворогу не могутъ находить ся разомъ въ однѣмъ сердцю.

ГЯННАУОП

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

Второй том. — 1878 г.

„Посланникъ“

одинокѣ церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Книжочки мисійны
выходять точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Найновѣйшій и найкрасшій молитвословъ

Вѣнецъ житя.

Цѣна въ хорошей оправѣ 85 кр.,
а малый (накладъ 2. розширенный) 35 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа

Цѣна безъ оправы: на звычайнѣмъ паперѣ
50 кр., на великовѣмъ 70 кр.

Театральна бібліотека Посланника

мѣститъ образки драматичны для сельскихъ
сценъ. Томикъ по 20 кр.

Збѣорникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нѣтами. Цѣна выпуска 10 кр.

ВСѢ

книги церковны, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

Число 2.

1899.

Цѣна 3 кр

ПРІЙДІТЕ КО МНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

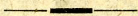

РѢкъ 1899.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число друге.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСИЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНЫ“

выходять каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулыньскаго.
1899.

Святый Алексѣй.

Символь вѣры.

Четвертый членъ вѣры.

„Распѣтаго же за ны при Понтійстѣмъ
Пілатѣ, страдавша и погребѣнна“

то есть по нашему: (Вѣрую въ Иисуса Христа) котрый бувъ розпятый за насъ за часѣвъ понтійского Пилата, терпѣвъ муки и бувъ погребеный.

Науку І. Христа пріймало много людей охочо, але Фарисеи (секта Жидѣвъ) ненавидѣла Ёго вже то задля великого поважання, яке мавъ Іисусъ у народу, вжежь и тому, що Онъ вказувавъ безъоглядно на ихъ злобу и лицемѣрство. Тому старались Фарисеи Іисуса убити. Кѣлька разѣвъ уходивъ Іисусъ засѣдкамъ своихъ воровѣвъ, але коли прійшла Ёго година,

пѣйшовъ добровѣльно до Єрусалима, куды вѣхавъ торжественно витаный радѣстно товпами народу.

Съ учениками попращавъ ся на тайнѣй вечерѣ давши имъ много спасенныхъ наукъ и предсказавши збѣду Юды та ѡтреченье Петра. Заспѣвавши пѣснь по вечерѣ, выйшовъ съ Апостолами, перейшовъ потѣкъ Кедронъ и пѣйшовъ до хутору Гетсеманіи, оточеной огородомъ оливнымъ. Тутъ любивъ Іисусъ перебувати. Старіи дерева оливніи стоятъ тамъ и нынѣ, якъ не тѣ саміи, то певно зъ ихъ корѣня. Кедронъ, малый нынѣ потѣкъ и лѣтомъ высыхае. При входѣ до огорода лишивъ Іисусъ ученикѣвъ, взявши съ собою лише трохъ до огороду, опѣсля ѡтѣйшовъ и ѡтъ нихъ, упавъ лицемъ на землю и моливъ ся горячо: „Отче мѣй, если возможно, то ѡтверни ѡтъ мене тую чашу (терпѣнь) однакъ не моя, но Твоя воля найъ стане ся!“ По молитвѣ пѣйшовъ до ученикѣвъ а заставши ихъ спячихъ, упѣмнувъ ихъ

милыми словами: „Чувайте и молѣть ся“. И зновъ ставъ молити ся и пѣть кровавый выступивъ на лицѣ Его. Тогда зъявивъ ся ангелъ и покрѣпивъ Его.

Молитвою розпочавъ Христосъ свои страсти и мы въ нещастю незабуваймо на молитву. Коли темна нѣчь клопоту и нещастя найде на насъ, коли пріятелѣ заснуть для насъ, покинуть насъ, то Господь насъ не опуститъ. Хотяй чаша горести не мимоиде ѿ насъ, близко буде ангелъ божій, що насъ укрѣпитъ и мы не упадемо.

До Юды, що надѣйшовъ съ жовнѣрами и слугами старшины жидѣвской, щобы Іисуса сѣѣмати, сказавъ Христосъ „друзе“, послѣдне ласкаве слово, взываюче его до наверненя. Але Юду не рушивъ и выглядъ Іисуса повный предсмертної болести.

Грѣзне слово „Я есмь“ повалило на землю узброєныхъ грѣшникѣвъ и тымъ давъ Іисусъ доказъ, що не потребує обороны людской, зганивъ Пе-

тра за насильну оборону и уздоровивъ уxo жовнѣра, бо на муки ишовъ добровольно а наколибъ хотѣвъ, мавъ бы легіоны ангелѣвъ на Свою оборону. Гетсеманьскій огородъ есть однимъ зъ тыхъ мѣстцъ, що повѣкъ буде зворушувати христіянське серце. Тамъ Юда доконавъ свого діавольского грѣха. Єще при Тайній вечерѣ пытавъ ся Ісуса „егда азъ есмь?“ чи може я есмь той, що передаю Тебе. Пытаймо и мы такъ себе. „Такъ есть!“ сказавъ Ісусъ ему — може тая ѡтповѣдь належить ся и намъ?!...

Спѣйманого Ісуса привела товпа до давнѣйшого архіерея Аны. Той пытавъ Ісуса про науку а Ісусъ ѡткликавъ ся на слухателѣвъ своихъ. „Я явно говоривъ свѣтови“ казавъ Христось. Чи моглибы и мы покликатись такъ на ворогѣвъ своихъ? Тутъ дѣставъ Ісусъ въ лице ѡтъ одного жовнѣра, кажуть що ѡтъ того, котрого уздоровивъ въ огородѣ.

Чого мене бьешь? сказавъ Хри-

стось и такъ ѡдзиваєсь до кождото зъ насъ, коли мы другого бьемъ або соблазняемо.

Ана казавъ ѡдвести Іисуса до первосвященника Каяфы, у которого зѡбрала ся найвысша рада жидѡвска въ такъ незвичайнѡй годинѣ, бо въ темну нѡчь. Самѣ оскаржують Іисуса а рѡвночасно сѣють судіями Той самый Каяфа сказавъ бувъ еще по воскресенію Лазаря о Іисусѣ: „лучше якъ одинъ чоловѣкъ умре за нарѡдъ, якъ мавбы цѣлый нарѡдъ пропасти.“ У Каяфы заявивъ І. Христось торжественно, що є Сыномъ Божимъ а рада жидѡвска ѡткликавши ся до товпы, засудила Іисуса на смерть „за зневагу Бога“.

На дворѣ у Каяфы ѡдрѣкъ ся Петро І. Христа три разы и доперва поглядъ Сына Божого опамятавъ его и побудивъ до жалю. Взѡръ всевѣдучого Бога, око перетерпѣвшого за насъ Спасителя паде на кождого въ кождѡй хвилѣ. У Петра не бувъ

даремный сей поглядъ а у насъ? Око Спасителя шукае насъ, щобы ратувати коли злыми дѣлами чи словами бдрѣкаемо ся І. Христа.

Засудъ рады жидѣвской „повиненъ есть смерти“ почувъ и Юда и въ нѣмъ пробудилась совѣсть, бо сиродавъ невинного Господа и Учителя Совѣсть сказала ему теперь: ты зрадникомъ Іисуса, Бога, Спасителя, зрадникомъ своего вѣчного щастя“. Совѣсть се голосъ божій, ѡтзывается передъ грѣхомъ и тогда остерѣгае насъ; ѡтзывается по грѣсѣ и осужуе насъ.

Юда покинувъ грошѣ и въ розпуцѣ повѣсивъ ся. Жида купили за тѣ грошѣ поле зване „гончарске“ на кладбыще для людей чужосторонныхъ. Еще нынѣ выкопують на томъ полю ясно-бѣлу глину потрѣбну для гончарѣвъ та ховають чужинцѣвъ на нѣмъ.

Такъ минула страшна тая нѣчь, що мае бути въ памяти у каждого христіянина. Дванайцять ей годинъ

то 12 нашихъ евангелій страстныхъ, що читають ся на „Страстяхъ“, въ ночи зъ великого страстного четверга на пятницу.

Надôйшла п'ятниця. Кожда п'ятниця въ тыждни пригадує намъ еи, але особливо п'ятниця Велика, коли то на знакъ великого смутку и литургія не ôтправляєсь.

Исуса повели до Пилата, бо не мали права сповнити засуду смертного та засудъ сей потребувавъ потвердження римского намѣстника. Пилать мешкавъ въ Кесаріи але на свята великоднѣ прѣѣхавъ до Іерусалима. Онъ скоро пôзнавъ, що въ Іисусѣ нема вини, що се дѣлають жидаы зъ зависти и злобы, бо яко цѣсарскій намѣстникъ, знавъ якъ Іисусъ ганивъ Фарисеивъ. Выступивъ прилюдно и выдавъ засудъ: „Я не знаходжу вини въ тôмъ чоловѣцѣ“. Розлютились жидаы на се и стали кричати, що Іисусъ бунтує нарôдъ ôтъ Галилеи до Юдеи. А Галилея належала до Ирода, що

забивъ бувъ Іоанна Крестителя, тожь до него ѡтсылае Пилать Іисуса. Иродъ хотѣвъ, щобы Іисусъ на его зазывъ зробивъ яке чудо, а коли Христосъ не заспокоивъ его грѣшной цѣкавости, зѡставъ ѡтѡсланный назадъ до Пилата. Якъ Иродъ, грѣшитъ кождый, кто иде до Іисуса Христа для забавы, розрывки т. е. кто иде до церкви, щобы лише люде его бачили, щобы лише съ кимъ здыбаться, щобы лише критикувати ѡтираву и т. д.

Пилать хотѣвъ Іисуса увѡльнити и ѡткликавъ ся до цѣлого народу, що зазнавъ тѡлько добра ѡтъ І. Христа. Нарѡдъ мавъ привилей, на памятку свого освобожденя зъ Египту, жадати выпущеня на волю одного вязня, тожь Пилать спытавъ его кого хоче, чи великого розбѡйника Вараву чи Іисуса. Але намовлений Фарисеями нарѡдъ закричавъ, щобы выпустити Вараву а Іисуса розпяти. Мы есьмо тими Варавами для котрыхъ освобо-

джена ѿтъ неволи грѣха треба було І. Христа.

Пилать бере ся нового способу, щобы Іисуса уратувати: каже Ёго бити. Думає, що взбудить спѡвчутье у жидѡвъ, та що заспокоить ихъ жестоко́сть а забуває що цѣль не освящує средствъ. Битье було страшною карою. Скинено одѣжъ зъ Іисуса, привязано Ёго до низкого стовпа и бито ремнями, на кѡнци котрыхъ були металевѣ гачки такъ, що ажъ тѣло ѡтпадало куснями. Св. Августинъ каже, що одинъ зъ жовнѣрѡвъ змилосердивъ ся надъ Спасителемъ, мечемъ ѡтрѣзавъ Ёго ѿтъ стовпа и сказавъ: „чи не засудженого хочете забити?“ Тогда упавъ Іисусъ мовъ мертвый на землю и лежавъ въ поросѣ и крови своєй. Кобы я тамъ бувъ, скажешь, я бы певно якъ добрый сынъ Ноя прикривъ бувъ наготу Сына Божого, а спытай ся себе, чи безвстыдными словами и дѣлами не

причиняешь ся до такого тяжкого грѣха !

На томъ мѣстци, где бито Іисуса стоитъ теперь чудова церковця. Князь Максимиліянъ баварскій украсивъ ю дуже дорого. Головный престоль стоитъ, кажутъ, на томъ мѣстци, где бувъ стовпъ.

Пилать вывѣвъ І. Христа, показавъ жидамъ мовячи : „Дивѣтъ, се человѣкъ!“ але не възбудивъ вспѣвчутя людского у нелюдяной товпы, котра заедно кричала : „Распни его!“ Пилать отягавъ ся выдати Іисуса на смерть, бо и жена его остерѣгала передъ тымъ, коли однакъ жида стали крычати : „коли его пустишь на волю то еси ворогомъ цѣсаря“, выдавъ другій засудъ, несправедливый, вымушенный : „Возьмѣтъ и распнѣтъ Его“. Несправедливѣсть того засуду чуетъ и познаетъ Пилать самъ, тожь стараецъ себе хотьбы якоюсь формою уневиннити : онъ обмываетъ собѣ руки и сейчасъ повтаряетъ свой

першій засудъ: „Я невиненъ крови сего Праведника“. На се жи-
ды кричать: „Кровь его нехай спаде
на насъ и на дѣти нашѣ“. Сей про-
клонъ спавъ дѣйствио на нихъ а не
минуло и 40 лѣтъ, якъ и мѣстця о-
дного не було въ Єрусалимѣ щобы
не було зрошене кровію жидѣвскою.
Римляне розпинали 500 жидѣвъ що
дня а 2000 поволѣкли яко неволѣни-
кѣвъ до Риму.

Въ законѣ Мойсеевѣмъ не було
кары смерти на крестѣ, доперва за
часѣвъ власти Асмонеѣвъ переняли
жида отъ Римлянъ той рѣдъ кары.
Смерть крестна була найстрашнѣй-
шимъ родомъ кары смертнои и була
призначена для розбѣйникѣвъ, скрито-
убійцѣвъ и великихъ ворохобникѣвъ-
неволѣникѣвъ. Кождаго такого бито
а опѣсля розпинано. Розпятий уме-
равъ неразъ и три дни на крестѣ.
Такимъ найстрашнѣйшимъ родомъ
смерти, мавъ умерти Спаситель. За-
судъ вже бувъ выданный.

Таблицю съ засудомъ Іисуса на смерть найдено въ однѣмъ мѣстѣ давняго королевства Неаполитаньскаго коло року 1200, при нагодѣ розслѣдѣвъ старинностей. Учені розслѣджували сю таблицю докладно, и орекли, що она походить справдѣ зъ часѣвъ І. Христа. Пѣсля французкаго толкованя сеи еврейскои написи, засудъ сей звучить: „Рѣшенъе выдане Понтійскимъ Пилатомъ, намѣстникомъ Низшой Галилеи, котрымъ засуджуеся Іисуса зъ Назарету на смерть на крестѣ. Въ 17 роцѣ панованя цѣсаря Тиверія а 25 дня мѣсяця Марта, въ святѣмъ мѣстѣ Іерусалимѣ, коли Ана и Каяфа були ереємъ и архіереємъ Бога, Понтійскій Пилать, намѣстникъ Галилеи, займаючи президіальне крѣсло претора, засуджуе Іисуса зъ Назарету на смерть на крестѣ межи двома розбѣйниками, бо великѣ и знанѣ свѣдоцтва народу кажуть: 1) Іисусъ зводитъ, 2) Іисусъ бунтуе, 3) Іисусъ естъ ворогомъ права, 4) назы-

ває Себе фалшиво царемъ Ісраиля, 6) зайшовъ въ святыню а за нимъ ишла товпа съ пальмами въ рукахъ. Приказує першому центуріонові Квірильові Корвилієві завести его на мѣстце смерти. Забороняє всѣмъ богатымъ особамъ перешкаджати въ выкованю засуду смерти на Ісусѣ. Свѣдки котрі підписали засудъ смерти на Ісуса называють ся: Даніилъ Робані, фарисей Иванъ Зербатель, Рафаилъ Робані, Капетъ, ученый въ писъмѣ“.

Читаючи сей засудъ переносимо ся въ часы І. Христа на земли и немовъ бачимо тыхъ судієвъ, що такъ несправедливо засудили Сына Божого.

Скоре выповненье запавшого засуду було звичаємъ. Мѣстце до сего була гора за мѣстомъ, Голгоѳа. Дорога недалеко, трохи бѣльше якъ 1200 крокѣвъ. Спаситель мавъ Самъ нести крестъ Свѣй. Коли все було готове, ѳтчинили брамы суду, трубою дали знакъ до выходу, еще разъ проголо-

сили засудъ и сумный похѣдъ розпочавъ ся.

Напередъ ишли на такужь кару засуджені 2 розбѣйники. Іисуса супроводжали архіереи, Фарисеи, та той нарѣдъ, що передше витавъ его галузями. Все бачивъ Христосъ, радѣсть ихъ на лиці, але мовчавъ и не ѡтворивъ устъ своихъ „якъ ягня на за-коленье ведене“. Коли похѣдъ дѣшовъ до мѣстця, где дорога иде въ гору, Іисусъ упавъ пѣдъ крестомъ. Они не хотѣли помогчи ему а хотѣли конечно розпяти. Оглянулись, побачили челоуѣка зъ Киренеи, Симона и заставили его нести крестъ Іисусовый. Онъ отягавъ ся зъ початку а опѣсля взявъ на себе его. Тѣлько помочи зазнавъ Іисусъ въ часѣ свого трилѣтного научаня. Побожні женщины плакали надъ Іисусомъ а Онъ сказавъ имъ: „плачте надъ собою, бо коли се на зеленѣмъ деревѣ дѣе ся, щожь съ сухимъ буде?“

Мы есьмо тымъ сухимъ, безъ

плодо́въ деревомъ, а Христосъ въ своихъ мукахъ, се немовъ сей огородникъ въ Ёго приповѣсти о деревѣ́ фіговѣ́мъ. Засадивъ насъ и по́дливавъ кровію Своею и терпѣ́нями своими, просивъ Бога Отця: „потерпи еще одно лѣ́то, я обкопаю его... може выдасть плодъ а нѣ́, то тогды зрубаєшь“.

На горѣ́ Голгоѣ́ скинули зъ Іисуса присохлі́ до ранъ одежи и прибили руки и ноги до креста. По обохъ сторонахъ розпяли двоухъ розбо́йникѣ́въ. Щобы засудженный не памятавъ що съ нимъ робять, давано єму пити особливші́й напитокъ: кадило мѣ́шане съ виномъ або оцтомъ. Сей напитокъ приладжували звичайно выше поставлені́ женщины. Злоба ворогѣ́въ додала до сего жовчи, але Іисусъ хотѣ́въ терпѣ́ти свѣ́домо, тожъ не принявъ сего напитку. Жи́ды насмѣ́вались зъ Іисуса розпятого а Онъ моливъ ся за нихъ голосно: „Отче отпусти имъ, бо не знаютъ що творять“. Насмѣ́вавъ ся и розбо́йникъ,

що высѣвъ зъ лѣвого боку а другій сказавъ: „Чи не боишь ся Бога? Мы терпимо справедливо, але Сей есть невинный“. А звернувшись лицомъ до Сына Божого сказавъ съ жалемъ: „Помяни мя Господи, коли прійдешь до царства Твоего“. Тѣи слова повторяемо ч мы съ жалемъ передъ св. причастіемъ, але чи достойні мы той ѡтповѣди яку дѡставъ розбѡйникъ: „На правду, кажу тобѣ, еще нынѣ будешь со Мною въ раю“. Пѡдъ крестомъ стояла Пречиста Дѣва и улюбленный ученикъ Иисуса, Іоаннъ. „Се сынъ Твоѣ“, сказавъ Иисусъ до Матери Своѣи вказуючи лицомъ на Іоанна. „Се Мати Твоя“, сказавъ Іоаннови. Ѳтъ того часу взявъ Іоаннъ Пречисту Дѣву и старавъ ся о Ню, якъ о власну матѣрь.

Ученикъ Іоаннъ заступавъ пѡдъ крестомъ всѣхъ вѣрныхъ ученикѡвъ Христовыхъ, а Пречиста стала пѡдъ крестомъ, на зазывъ Бога, Матерію нашою. „Не оставлю васъ сиротами“,

казавъ Спаситель и сповнивъ се на крестѣ; ѳтходячи зъ сего свѣта яко чоловѣкъ, зѳоставивъ намъ Матѣрь свою. Невысказані болѣ терпѣла Пречиста Мати пѳдъ крестомъ, мы покланяемо ся Еи страстямъ и обходимо свято „Состраданія Пречистой Дѣвы“.

Въ само полудне затьмило ся сонце и темнота покрыва цѣлу землю. Іисусъ сказавъ: „Боже мѳй, чому Ты мене опустивъ“. Се початкові слова одного псалму Давидового, а симъ вказавъ Спаситель на страшну муку Свою, та на сповненіе пророцтвъ на Нѣмъ, які знаходять ся въ тѳмъ псалмѣ.

Недалеко креста було начиніе съ оцтомъ и на слово Іисуса „жажду“, жовнѣръ умочивъ губку въ нимъ и на тростинѣ подавъ Іисусови. „Совершилося“, сказавъ Іисусъ принявши оцетъ, а опѳсля: „Отче Мѳй, въ руки Твои передаю духа Мого“, склонивъ голову и умеръ. Земля затрясла ся, розпадались скалы, гробы

ѡтворились и много умершихъ воскре-
 сло. Сотникъ стоячій на сторожи при
 крестѣ сказавъ: „Направду, що бувъ
 се Сынъ Божій!“ Найлучшій свѣдокъ
 крестныхъ мукъ Іисуса, сказавъ цѣ-
 лому свѣтови, кто въ тѣй хвили у-
 меръ на деревѣ крестномъ, а слова
 его правдиві говорятъ о много бѣль-
 ше, чимъ напись уложена Пилатомъ,
 а помѣщена на злѣсть жидамъ, надъ
 головою Іисуса: „Іисусъ Назарейскій,
 Царь Юдейскій“. Щобы приспѣшити
 смерть, поломили жовнѣри обомъ ро-
 збѣйникамъ голенѣ, т. є. ноги низше
 колѣнѣ, але Іисусъ бувъ тогды вже
 мертвымъ, тожъ костей Ёго не ломали,
 лише одинъ жовнѣръ прободивъ ко-
 піємъ ребро Ёго, а вийшла кровь и
 вода въ доказъ правдивои смерти.
 Тѣло Іисуса здняли зъ креста, Іо-
 сифъ зъ Ариматеи и Никодимъ, ко-
 лишній тайній ученики. Ёго помазали
 дорогоцѣнными пахучими мастями,
 обвинули въ плащаницю и погребали
 недалеко Голгоѣы, въ огородѣ Іосифа

въ гробѣ новѣмъ, въ скалѣ вытесанѣмъ. Гробъ привалили каменемъ. Душа Іисуса розлучивши ся ѿ тѣла, збѣшла до ада, гдѣ були душѣ старозавѣтныхъ праведникѣвъ. Черезъ грѣхъ було для нихъ небо немовъ замкнене; теперъ звѣстивъ имъ Іисусъ, що спасеніе ихъ совершило ся.

I. Христосъ умеръ за всѣхъ людей, якѣ жили та жити будуть. Онъ надоложивъ справедливости божѣй за всѣ грѣхи свѣта и своими муками и смертію ѡткупивъ всѣхъ ѿ грѣха та всѣхъ его наслѣдкѣвъ. Черезъ Него мы зѣстали съ Богомъ примиреніи. Христосъ научивъ насъ, що мы маємо робити, щоби дѣстатись до неба, т. є. ѡтворивъ намъ небо та заслуживъ намъ богатіи ласки Божіи конечні до сего. Всѣ тѣ безконечні заслуги Спасителя, се немовъ записъ маєтку для насъ. Не той ставъ богачемъ, кому маєтокъ записаний зѣставъ, але доперва сей, що той маєтокъ въ завѣщаню переказаний у-

мѣвъ по́днати для себе. Тожь всѣ мы
 ѡдкупленіи Іисусомъ Христомъ але
 спасенымъ буде лише той, що вѣритъ,
 заховує заповѣди и уживає средствъ
 до осягненія ласкъ божихъ. Л. Л.

С в. А л е к с ѣ й.

За владѣнія римскихъ царей Ар-
 кадія и Гонорія, при кѡнцѣ IV-го вѣ-
 ка по Рожд. Хр., живъ въ Римѣ бо-
 гатый сенаторъ, по имени Евтиміянъ,
 съ женою Аглаидою. Они були чест-
 нѣ и побожнѣ, и для нихъ недоста-
 вало тѣлько одного, именно: они дов-
 го не мали дѣтей. Наконецъ Г. Богъ
 выслухавъ молитву ихъ и у нихъ
 родивъ ся сынъ, которого они назва-
 ли Алексѣемъ. Уже въ раннѣй мо-
 лодости Алексѣй оказывавъ велику о-
 хоту служити Богу и хотѣвъ постриг-

чись въ монахи. Но родители проти-
 вили ся тому и обвѣнчали его съ бо-
 гатою и прекрасною дѣвицею. Алексѣй
 однакожь не покидавъ своей гадки.
 Въ самъ день весѣля онъ отдавъ же-
 нѣ перстень, а взявши троха грошей,
 покинувъ въ ночи родительскій дѣмъ.
 Кораблемъ доставъ ся Алексѣй въ
 Месопотамію, до мѣста Едессы, где
 находивъ ся нерукотворенный образъ
 Спасителя. Тамъ раздавъ онъ грошѣ
 бѣднымъ, а самъ ставъ служить при
 церквѣ пресв. Богородицы. Сѣмнад-
 цать лѣтъ проживъ Алексѣй въ бѣ-
 дности при храмѣ и глубокою поко-
 рою и молитвою старавъ ся угодити
 Богу. Наконецъ рѣшивъ ся онъ пе-
 реселити ся въ киликійскую окрест-
 ность. Но подчасъ подорожи на морѣ
 зѣрвала ся страшна буря, котра при-
 гнала корабель до береговъ Италіи,
 недалеко Рима. Алексѣй постановивъ
 ити въ Римъ и жити близко своего
 отца. По дорогѣ встрѣтивъ онъ сво-
 го отца, попросивъ его милостынѣ и

сказавъ: „Дай менѣ уголь въ домѣ твоємъ, чтобы я мѡгъ жити окрушинками ѡтъ стола твоего, а Богъ верне тебѣ то сторицею“. Евтиміянъ давъ ему милостыню и позволивъ мешкати въ малѡй хатинѣ а слугамъ приказавъ носити ему стравы. Такъ начавъ Алексѣй жити коло дому родителей, котрѣ не пѡзнали въ бѣднѡмъ жебраку своего сына. Трудно було Алексѣю перемогчи себе, коли неразъ ѡнъ видѣвъ якъ старенька мати и жена плакали за нимъ. Но ѡнъ постановивъ устояти въ своемъ намѣреніи, хотя часто плачь матери розрывавъ его сердце. Зновъ проминуло сѣмнадцать лѣтъ. Богъ предвѣстивъ Алексѣю близку смерть его. Тогда ѡнъ написавъ свое житіе ѡтъ того часу, коли ѡтдавъ женѣ перстень и ѡтдаливъ ся изъ родительского дома. При кѡнцѣ просивъ Алексѣй прощенія у родителей и жены за то, що причинивъ имъ таке горе. Написавши то св. Алексѣй ставъ спокѡйно ожидать смер-

ти и отдавъ ся молитвѣ. Преданіе говорить, що именно въ той часъ папа Инокентій служивъ литургію, при котрій бувъ и царь Гонорій. Наразъ почули всѣ въ церквѣ слова: „Пошуйте чоловіка Божого, хотящого вийти изъ тѣла, нехай помолить ся о городѣ“. Всѣхъ обнявъ страхъ, но никто не знавъ где шукати. На другій день почули зновъ слова: „Въ домѣ Евтиміяна шукайте чоловіка Божого“. Дали знати Евтиміянѣ о томъ, но онъ не знавъ, кто то може бути тымъ чоловікомъ Божиимъ; пытавъ ся управителя свого дома, но и той не знавъ. Царь и папа сами пішли до дому Евтиміяна и тамъ узнали, що Евтиміянъ держить у себе якогось бѣдного. Пішли до хаты, где бѣдный мешкавъ и найшли его уже мертвымъ; въ рукахъ було у него якесь письмо, а лице сіяло свѣтлостію. Императоръ вынявъ зъ рукъ умершого письмо, и начавъ его читати. Изъ письма довадавъ ся Евтиміянъ, кто бувъ покій-

никъ и скоро рознесла ся о тѣмъ вѣсть, прійшла и мать и жена его и всѣ плакали и жаловали, що не знали о близкости своего сына.

По приказу царя и папы тѣло святого було выставлене на площади и всѣ жителѣ Рима приходили поклонити ся мощамъ того, котрый зъ любви къ Богу ѡтрѣкъ ся всѣхъ радостей, щастя и богатствъ свѣта.

Мѣсточко Краковецъ въ повѣтъ Яворѡвскѡмъ.

Поза селомъ Скломъ въ повѣтъ Яворѡвскѡмъ, ширше звѣстной купелевой мѣсцевости съ сѣрчанею водою, выплывае изъ жерель рѣка звана Скло. Она творить при Яворовѣ и Краковци широки ставы, а повыше Ярослава впадае до Сяну. По при ставѣ и выплывающѡй зъ него рѣцѣ Склѣ, стоитъ побудоване мѣсточко Краковецъ. Розлогій, глубокий, рыбный ставъ,

порослый високою тростиною, рогизомъ и
 шуварами, где переховує ся лѣтомъ всѣ-
 ляка водна пташня, заростає щоразъ бѣль-
 ше, тому лише мѣсяцами можна бачити чи-
 сте зеркало воды. Побѣчь того ставу єсть
 ще другій два морговый громадскій ста-
 вокъ не посѣдаючій допливу воды, имо-
 вѣрно засиляє єго водою по пѣдъ землею
 ширшій ставъ. Голосять, що у старыну
 стоявъ ту костель, якій запавъ ся въ зем-
 лю. Высоку на розлогѣмъ ставѣ тростину
 жнуть въ зимѣ на спѣвку съ дворомъ лю-
 де и употребляютъ ю на покрытие домѣвъ
 та господарскихъ будынкѣвъ. Рогизъ ста-
 вовый зынаймають ѡтъ двора жиды, опѣ-
 сля передають на спѣвку селяномъ, а тѣ
 выплѣтають зъ рогизу опалки, кошики и
 рогизки. Сей ставъ достарчає бѣднымъ се-
 льянамъ слимакѣвъ, якѣ ловять и споживають
 на переднѣвку зъ браку хлѣба; а що та
 нужденна пожива не впливає користо на
 ихъ здоровье, се видко на ихъ жовтыхъ
 та сухорлявыхъ лицахъ. За для лихой пѣ-
 сковатой землѣ съ саповинами, не выда-
 ти въ Кракѣвци анѣ колоса пшеницѣ, анѣ
 огородѣвъ съ овочевыми деревами, а на-
 коли сѣножата суть пѣснѣ и пасовиска хочъ
 розлогѣ торфовистѣ, то и худоба тамъ
 дуже марна. До мѣсточка припирає 130
 морговый сосновый лѣсъ; въ давнѣйшихъ

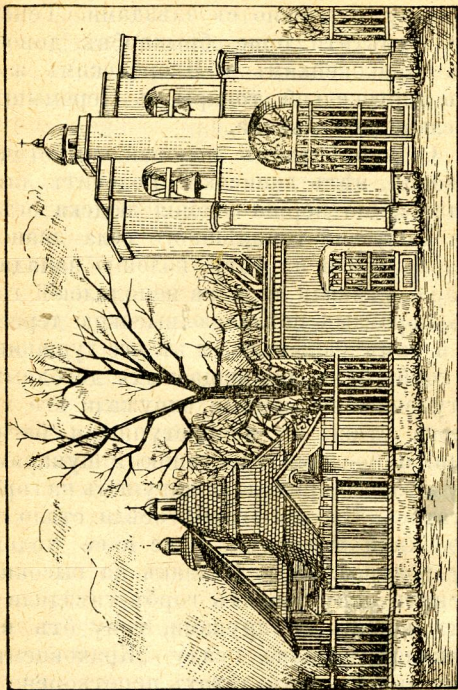
часахъ були навкругъ обширнѣй, высокѣй лѣсы але ихъ вырубано, полишились тѣлько насѣнники съ корчами.

Мѣсточко Краковецъ, стоить побудоване на пѣсковатѣмъ горбѣ, окруженѣмъ пѣсковатыми рѣвнинами; єго окрестнѣсть сумна и монотонна. Зъ нерѣвного квадратоваго рынку, якѣй занимають жиды становлячѣй майже половину населенѣя съ Христїянами, розходять ся публичнѣй дороги до Радымна, Любачова, Яворова и Мостискъ. У мѣсточку суть два Дома Божѣй, ц. к. судъ повѣтовый, урядъ податковый, аптика, жандармерїя, касарнѣ войсковѣй, почта, чотыроклясова школа съ курсомъ рѣльничимъ, шпиталь, дѣмъ званый „церковный“ бо переданыи записомъ зъ 1824 р. побожной мѣщанки б. п. Евѣ Федыкъ на власнѣсть церкви, оказалый двѣрь окруженный хорѣшимъ кѣлькадесять морговымъ паркомъ съ высокими деревами. Половину сего парку, складающога ся изъ старинныхъ чорныхъ дубѣвъ, вырубано въ новшихъ часахъ. За мѣсточкомъ въ напрямѣ села Мораньцѣ, єсть пѣскова гора, зъ неѣ вывѣвають вѣтры людскѣй костяки. Видить ся, що тамъ мусѣла бути колись битва, но коли, не знати. Въ давныхъ часахъ, коли не було въ краю желѣзныхъ дорогъ, бувъ въ Кракѣвци оживлений рухъ,

бо черезъ то мѣсточко вела головна дорога зѣ входу на захѣдъ, тому и дома въ рынку будовано съ заѣздами. Тенерь можъ стрѣтити лише брыкарѣвъ, довозячихъ Краковецкимъ и Яворѣвскимъ жидкамъ торговельнѣ товары зъ Перемышля, Ярослава або Львова.

О первѣстнѣмъ основаню мѣсточка Кракѣвця, нѣтъ записокъ. Голосить лише приданіе, що перша колонія людска осѣла була на мѣсци теперѣшного села званого Будзинь. Коли на тоту колонію нападали Татаре, утѣкали люде на неподалекій горбокъ порослый всѣлякою високою деревиною и тамъ укрывали ся въ его гущавинѣ. Сей горбъ бувъ для нещасныхъ догѣднымъ притуловискомъ, наколи окружали его три розлогѣ ставы съ неприступными багнискими, порослыми тростиною и шуварами, тому не легко приходило дикунамъ на горбъ дѣстатись. На тѣмъ горбѣ осѣли стало переполоханѣ татарами люде и съ ходомъ часу розмножились. Позаякъ на високихъ деревьяхъ окружаючихъ горбъ гнѣздили ся стада воронъ съ круками, тому ѣтъ ихъ „краканя“ названо осаду „Краковцемъ“, котру въ дальшихъ лѣтахъ перетворено на мѣсточко, надавши ему привилей на 6 ярмаркѣвъ въ роцѣ, та на торги що четверга Въ гербѣ мѣсточка мѣстять ся три рѣки,

они мають выказувати на три ставы. Два осушено через культуру давно, полишивъ

Церковъ въ Кракѡвци.

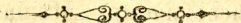
ся третій ставъ, маючій вразъ съ сѣножа-
тями єго окружаючими, а давнѣйше заля-
тими водою 1000 мрг. Цѣть такъ же запи-

сокъ о першой въ мѣсточку церквѣ. Се-
лише певне, наколи погорѣта при пожарѣ
церковь около 1806 р., побудовано на еи
мѣстци другу зъ розбѣраного костела,
стоячого пусто, по при вымурованѣмъ
костелѣ. Фундаторкою сей церкви була
княгиня Анна Льотарыньска, о чѣмъ свѣд-
чить доси видна, на церковныхъ одвѣр-
кахъ вырѣзана надпись.

Згадана княгиня вымуровала и о-
казалый костелъ, у котрѣмъ ю похоронено
въ пѣдземной криптѣ. Основала шпиталь
на 16 лѣжокъ для недужныхъ пѣдданныхъ
забезпечивши єго розвѣй зложенымъ капи-
таломъ въ квотѣ 60.000 зл. При шпитали
єсть и огородъ. Розказують люде, що
наведенными фундаціями старала ся кня-
гиня вынадгородити нанесену мѣщанамъ
кривду, яку мавъ имъ здѣлати єи отецъ
воевода Потоцкій, присвоивши собѣ не-
правно розлоге мѣске стависко, котре по-
лишило ся при дворѣ. При церквѣ въ
Краковци, стоить мурована звѣдница; пло-
ща церковна єсть окружена деревами и
обгороджена штахетами. Вѣйшовши у цер-
ковь, где панує звѣдцевый ладъ и чистота,
можъ бачити много красныхъ церковныхъ
рѣчей, межи ними хорошій образъ св.
Іосафата змальований артистомъ Руси-
номъ г. Лѣсьевичомъ. Мѣщане Русины

суть бѣднѣ, але моральнѣ и дужѣ жертво-
любивѣ. За для порядкѣвъ въ церквѣ, за
любовь къ своему обряду и народности,
за охоту до просвѣты, они удостоились
прилюдной похвалы зѣ стороны Преосв.
Еппа пок. Юліяна Пелеша, посѣтившого
случайно Краковецъ 1893 р. пѣдчасъ ду-
ховной мисіи въ Гнойницяхъ. Зѣ огляду
на старинну церковь, щобы дѣйти до
новой мурованой, якъ пристояло бы мѣ-
сточку, почато збирати доброохотнѣ датки
и мимо тяжкихъ часѣвъ зѣбрано въ про-
тягу пяти лѣтъ до 900 зл., та записъ
грунтовый вартости кѣлька сотокъ зл.
Въ Кракѣвци єсть читальня „Просвѣты“
основана 1893 р. и шпихлѣръ читальнѣ.
Читальня числить 150 членѣвъ и красно
розвиває ся, мѣщане приходять до само-
пѣзнанья. На розвѣй просвѣты межи Руси-
нами въ Кракѣвци, на збиранье грошевого
фонду въ цѣли будовы новой церкви, на
порядки и заведеніє нотного спѣву въ
церкви, впынувъ не мало бувшій трудо-
любивый парохъ въ той мѣстцевости О.
Северинъ Метелля, тому полишивъ свое
имя съ красными споминами у мѣщанъ.

Василій Чернецкій
парохъ зѣ Сѣльця-белзкого.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

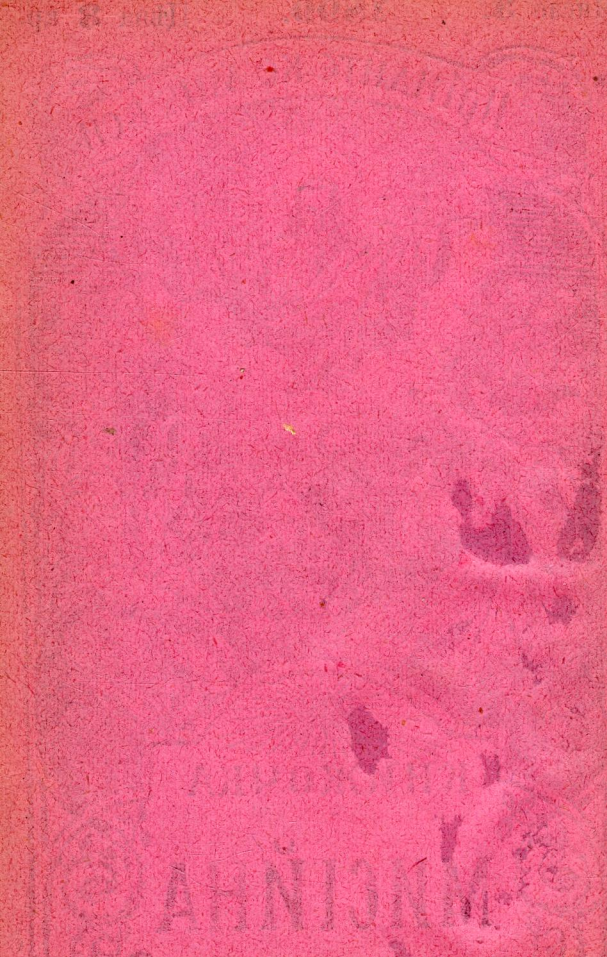
THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

РѢкъ 1899.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число трете.

СВЯЩ Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ.

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНЫ“
выходятъ каждого мѣсяца и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ П. Джулыньскаго.
1899

Св. Арсеній.

За гробомъ.

Если тебе тутъ нужда тисне,
Еслись доживъ такого дня,
Где нѣ оденъ вже лучъ не блисне
Щасливой доли для житя;
Помни въ тѣмъ часѣ отчаяня:
За гробомъ есть конецъ страданя!

Если ты зависть вража гонить,
И такъ людьми есь отверженъ,
Що даже рѣдный братъ сторонить
Объятія твоихъ рамень;
Помни въ той часъ опроверженя,
Що тамъ за гробомъ нѣтъ гоненя!

Сли родичей ти смерть забрала,
И въ рѣдной хатѣ вже твоей
Одна душа ти не осталла,

Що звешь своєю въ жизни сей;
 Помни, якъ безъ своихъ останешь,
 Що ихъ за гробомъ зновъ оглянешь!

Если ты старость и хвороба
 На ложе смерти кини разъ,
 И вже узришь отверстие гроба
 Услышишь вже послѣдній часъ;
 Помни якъ маєшь вже умерти:
 За гробомъ есть житье -- безъ смерти!

Д.

Символь вѣры.

„И воскресшаго къ третій день по писаніемъ“,
 с. з. Вѣрую въ Іисуса Христа, котрый
 воскресъ въ третій день пѣсля пред-
 сказаня пророковъ.

Въ субботу раненько прійшла стар-
 шина жидѣвска до Пилата и просила
 его о сторожу, котрабы пильнувала
 тѣла Іисуса. Жидаы пригадали собѣ,

що І. Христось предсказавъ свое воскресеніє. Онъ порѣвнувавъ Себе съ пророкомъ Іоною, що въ тѣлѣ кита бувъ три дни и зѣ святынею св. Духа. „Якъ збурите єѣ, казавъ І. Христось, то я на ново въ трохъ дняхъ збудую єѣ“. Я маю власть дати на смерть своє тѣло и зновъ его ѡдобрати“—говоривъ ясно и публично. Пилать давъ имъ сторожу, они обставили грѣбъ І. Христа и для бѣольшой певности запечатали вхѣдъ до грѣба.

Але се не счинило божой силы І. Христа. Третього дня въ недѣлю до свѣта душа І. Христа злучила ся зновъ съ его тѣломъ и Іисусъ воскресъ зъ грѣбу свѣтло. Тѣло Єго було прославлене, подѣбне до тѣла Єго на горѣ Таворъ.

Першими свѣдками воскресенія Христоваго були жовнѣры Пилата. Зъ перестраху попадали були на землю, опѣсля побѣгли до мѣста и оповѣли все. Не знали про се побожнѣ невѣсты, миропосицѣ, и зъ дорого-

цѣнными пахучими мастями спѣшили до гробу Іисуса, щобы помазати тѣло Ёго. Въ отвертѣмъ гробѣ побачили ангела и сей звѣстивъ имъ, що Іисусъ воскресъ, нехай розкажуть про се Петрови и ученикамъ. Маріи Магдалинѣ зъявивъ ся самъ І. Христосъ, опѣся иншимъ побожнымъ женщинамъ вертающимъ ѿ гроба до Єрусалима, привитавъ ихъ словомъ „радуйте ся“ а они унали Ёму до нѣгъ. Двомъ ученикамъ идучимъ до Емавса зъявивъ ся въ видѣ подорожного и ихъ поучивъ, що для Спасителя слѣдувало найперше терпѣти а потѣмъ вѣйти до славы своеи, якъ се пророки предсказували („по писаніемъ“). Поученіи и утѣшеніи ученики вернули до Єрусалиму, зѣбранныхъ Апостолѣвъ поздоровили словами „Іисусъ (Христосъ) воскресъ“ а они ѡдповѣли, що знаютъ уже про се: „Воистину воскресъ и зъявивъ ся вже Петрови“. Тое гарне поздоровленье задержала наша Церковь до нынѣ и мы здоровимо ся

нимъ въ часѣ воскресенія Христова-
го. Св. Амврозій каже, що І. Хри-
стось певно найперше з'явивъ ся
Пречистой Дѣвѣ а доперва опѣсля
зѣбранимъ ученикамъ въ одной ком-
натѣ, съ котрыми бѣвъ рыбу и мѣдъ
и котрымъ давъ власть отпускати грѣ-
хи. Въ тыждень опѣсля * прійшовъ
Христось зновъ до той самої комна-
ты, щобы переслѣдити. Тому о сво-
имъ воскресенію. Надъ озеромъ Ге-
незаретскимъ з'явивъ ся ученикамъ
и ѡтдавъ Петрови плавання въ Цер-
квѣ своєї. А вжежъ особливо торже-
ственно з'явивъ ся на горѣ въ Гали-
леѣ одинайцятьомъ Апостоламъ и бѣль-
ше, якъ пѣтсотъ ученикамъ и прика-
завъ имъ учить народы и крестити
ихъ. Черезъ сорокъ днѣвъ з'являючи
ся говоривъ часто съ учениками о
„царствѣ Божомъ“. З'являвъ ся не
въ ночи але въ ясный день, не разъ
але часто, не на одномъ але на бога-
то мѣсяхъ, не на кѣлька хвиль але
на довшій часъ. Апостолы не вѣрили

въ воскресеніе Іисуса на слово женщинъ, навѣтъ коли побачили Его, думали що се „призракъ“, що змысли ихъ зводять, але І. Христосъ показавъ имъ свои раны, тѣ знаки мужества и побѣды Своей, позволивъ имъ дотикати ся и ѣвъ съ ними. Тома не хотѣвъ навѣтъ и десятьомъ апостоламъ вѣрити а св. Григорій Вел. каже, що его невѣрство помагає намъ бѣльше до вѣруваня чимъ вѣра тамтыхъ. Для того о жаднѣй правдѣ не були апостолы такъ свято пересвѣдчені якъ о воскресенію І. Христа; тую правду голосили цѣлому свѣтови и за се перетерпѣли смерть. Въ воскресенію І. Христа є чудо и примѣръ, каже св. Августинъ, чудо, щобы мы увѣрили, примѣръ, щобы мали надѣю, що и мы воскреснемъ.

Л. Л.

Св. Арсеній.

Арсеній, котрого св. Иронимъ зачисляє до найбѣльшихъ Святыхъ, бувъ сыномъ христіянськихъ, побожныхъ а богатыхъ родичей въ Римѣ. Старанно вихованый. маючи скоропонятный умъ и память, съ молодечимъ запаломъ вправлявъ ся въ честнотахъ христіянськихъ, не менше якъ и въ науцѣ мірскій и духовнѣй. Глубоко о-бразованый, мѣгъ Арсеній заняти высоке становище въ свѣтѣ. Онъ однакъ не шукавъ почестей земныхъ, но духовного просвѣщенія. Тожъ покинувъ суєту сего свѣта, посвятивъ ся на службу Церкви, а поставлений папою Дамасомъ діякономъ римскои церкви, проживавъ въ чистотѣ, стараючи ся бути достойнымъ храмомъ всеосвящающого Духа.

Въ тѣмъ часѣ греческій императоръ, Θεодосій В., шукавъ для своихъ сынѣвъ Аркадія и Гонорія учи-

теля, котрый бы ихъ не лише мірскою но и божественною премудрости научивъ и на дорогу честноты наукою и власнымъ примѣромъ свого богоугодного житя наставивъ.

Папа Дамасій вказавъ на Арсенія. Арсеній вымавлявъ ся ѿтъ принятія на себе уряду учителя, хотячи въ тишинѣ Богу служити, но на усильну просьбу цѣсаря и папы, щобы послуживъ такъ важному дѣлу, якимъ єсть вихованье будущихъ правителѣвъ державы, давъ ся намовити и ѿправивъ ся въ Царгородъ. Цѣсарь Θεодосій принявъ го дуже ласкаво и почтивъ го достоинствомъ сенатора.

Арсеній занявъ ся вихованьемъ царскихъ сынѡвъ дуже старанно. Преподавъ имъ не лишъ мірскі науки, але старавъ ся головно вщепити въ ихъ молодыхъ серцяхъ правила христіянскі и любовь до народа. Стало ся, що одного дня Аркадій тяжко провинивъ ся. Арсеній получивши ѿтъ цѣсаря всяку власть надъ ними, ба-

жаючи его добра, остро укаравъ Аркадія, за що стягнувъ на себе его ненависть такъ, що Аркадій постановивъ го убити. Арсеній довѣдавши ся о томъ, удавъ ся на молитву и просивъ Г. Бога, щобы всказавъ дорогу спасенія. И коли такъ моливъ ся учувъ голосъ: „Арсеніе, утѣкай ѳтъ людей, а спасешъ ся“. Такъ одже не зъ страху передъ пѳмстою Аркадія, але идучи за голосомъ Божимъ, опустивъ тайно палату царску и усѣвши на корабель, поплынувъ до Александріи. По приѣздѣ въ Александрію удавъ ся ѳнъ заразъ въ Скетску пустыню, въ 40 року житя, проживши лѣтъ 11 въ Цароградѣ. По многихъ пробахъ принятый тамже въ чинъ монашескій, старавъ ся горячо о спасеніе своєї души.

Арсеній проживаючи въ келіи ему призначеній, постами, трудами и всякою добродѣтелію угождавъ Богу и вскорѣ перевышивъ многихъ отцѣвъ своими подвигами. Коли ѳнъ одного

разу моливъ ся, мовячи: „Господи, научи мене спасти ся“, учувъ зновъ голосъ: „Арсеніє, утѣкай ѿтъ людей и перебувай въ мовчаню; мовчаніє бо єсть коренемъ безгрѣшности“.

Удавъ ся одже въ глубоку пустыню и ту цѣлкомъ ѿдавъ ся стараню о правдивѣ честноты и совершеннѣсть. Тутъ проживавъ самъ одинъ въ повнѣй тишинѣ; тѣломъ бувъ на земли а духомъ вносивъ ся до неба. Що недѣлѣ приходивъ въ церковь монастырську, а по богослуженю мочки вертавъ до своєї келіи; а если коли мусѣвъ доконче промовити, то робивъ то кѣлькама словами.

Царь Θεодозій довѣдавши ся о бѣгствѣ Арсенія, дуже ся тымъ засмутивъ и казавъ го шукати по всѣхъ краяхъ, на островахъ и на морю, але даремно. Небавомъ умеръ, зѣоставивши восточну часть державы Аркадієви. Аркадій жалуючи свого постуку, казавъ го такожъ шукати, а довѣдавши ся гдѣ и якъ проживає, пѣславъ

до него писмо, въ котрѣмъ смиренно просивъ го простити ему блудъ молодого вѣку, вернути до Царгороду и благословити такъ его якъ и брата его Гонорія, занявшего престолъ западной державы римской. При томъ пославъ му богатѣ дары и дарувавъ му дани зъ Єгипта, щобы послиа уподобаня роздавъ на потребу церквей и монастырѣвъ. Арсеній однакъ поручивъ черезъ пословъ сказати царю, що ѡнъ радо прощае и благословить обохъ императорѣвъ на мудре правленье державою; царскихъ же дарѣвъ и грошей принять не може, бо ѡнъ давно умеръ для свѣта и ничего не потребуе.

Одинъ зъ урядникѣвъ царскихъ принѣсъ Арсенієви завѣщанье одного зъ его богатыхъ сродникѣвъ, въ котрѣмъ записувавъ му все свои посылости. Арсеній и той записъ ѡткинувъ мовячи: „Я умеръ передъ нимъ; якъ жежъ ѡнъ умершій недавно, може дѣлати мене наслѣдникомъ своимъ?“

Жіючи въ такъ великомъ убоженствѣ, ничо дивного, що въ коротцѣ и всѣхъ иншихъ честнотъ набувъ. Глубока покора, умертвленье тѣла, горяча любовь къ Богу и ближнимъ, ангельска чистота — ото честноты, котрі якъ цвѣты зацвили зъ кореня добровольного убожества. До тыхъ честнотъ заохочувавъ себе св. Арсеній щоденно пытаючи себе самого: „Арсеніе, длячогось опустивъ свѣтъ, по щось тутъ прійшовъ?“ Часто любивъ говорити: „Скільки разівъ говоривъ-емъ, тогомъ всегда жалувавъ, а щомъ мовчавъ, тогомъ ніколи не жалувавъ“. Коли одного разу св. Арсенія запытавъ одинъ чоловікъ глубоко учений длячого много ученихъ такъ мало въ честнотѣ поступає, а противно много неученихъ, що навѣть азбуки не знають, до такъ високихъ честнотъ доходятъ? таку давъ ѳповѣдь: „Бо ті учені вдоволяють ся своєю ученостію надувають ся и гордять ся зъ своєї науки; а ті неучені вправляють ся

дѣломъ въ честнотахъ, бо почутье ихъ власной нужды и несовершенности заохочуе ихъ до новыхъ подвиговъ“. Въ розмовѣ съ гдеякими братьями сказавъ св. Арсеній: „Много есть такихъ, котрі стараются тѣлесну чистоту заховати и длятого постомъ, безсоніемъ и многими трудами умертвляютъ тѣло свое; но мало есть такихъ, котрі сохраняютъ душу свою ѿ нечистоты, честолюбія, зависти, сребролюбія, гнѣва, ненависти, обмовы, гордости. Такі изъ внѣ суть чисті тѣломъ, душею же тяжко оскверненіи и суть подѣбніи до гробѣвъ новапленыхъ, котрі внутрь повніи суть костей зловонныхъ. Щастливъ, кто стараетъ ся такъ тѣло якъ и душу заховати чистою ѿ всякой нечистоты, бо блаженніи суть чистіи сердцемъ (а не тѣломъ лише) понеже тіи Бога узрятъ“.

Часами діаволь докучавъ св. Арсенієви всѣлякими покусами; тогды ѡнъ съ слезами взывавъ къ Богу: „Господи не остави мене; я не здѣ-

лавъ передъ Тобою ничего доброго, але молю Твое нескѣнчене милосердіе, поможи менѣ, щобымъ принайменше ѡтъ теперь зачавъ бути Твоимъ вѣрнымъ слугою!“

Не всегда перебувавъ св. Арсеній на однѣмъ мѣстці. но часами изъ Скитской пустыни переходивъ на иншій мѣстця спокѣйніишій. И такъ проживъ 10 лѣтъ въ Трогинѣ напротивъ мѣста Мемфія, 3 лѣта въ Канопѣ Александрійскѣмъ, а два послѣдніи лѣта зновъ въ Трогинѣ. Ѳтъ часу до часу повертавъ въ свою келію въ Скитѣ и никто не мѡгъ постигнути его способу житя. Такъ проживъ св. Арсеній 55 лѣтъ на пустыни, жиючи зъ працѣ рукъ своихъ выплѣтаючи кошики и николи ѡтъ никого не принимавъ жадной помочи.

Предчуваючи конецъ своего житя, просивъ своихъ ученикѡвъ, щобы поминкѡвъ по нѣмъ не справляли лишъ о душѣ его при Службѣ Божѣй памятали, а тѣло увязавши за ноги,

щобы виволокли въ гору, щобы о нѣмъ никто не знавъ. Будучи близкимъ смерти, начавъ св. Арсеній бояти ся и плакати. Видячи тоє его ученики, запытали: „Чи може боишь ся смерти, отче?“ А онъ ѡтповѣвъ: „Дѣйствио страхъ сей бувъ съ мною по всѣ часы, ѡтъ коли я зѡставъ монахомъ“ — потѡмъ молячись ѡтдавъ душу свою въ руки Господа въ р. 450, маючи бѡльше якъ 100 лѣтъ житя.

Н а у к а д у х о в н а. Св. Арсеній покидає двѡръ царскій съ всеми его достатками и выгодами, боячись, щобы посередъ утѣхъ свѣта сего не забувъ на спасеніе своєї душѣ. Такъ и мы хоронѣмъ ся способностей до грѣха ведучихъ, якими суть: товариство съ безбожными людьми, чтанье злыхъ и вѣрѣ противныхъ книжокъ, поглядъ на мерзеннѣ образы и т. п. Если Арсеній мимо праведного своего житя боить ся смерти, о скѡлько-жежь страшною повинна бути для насъ грѣшныхъ? О кобы мы частѣйше пригаду-

вали собѣ годину смерти, особливо въ часѣ покусы до злого, мы бы певно не такъ легко грѣшили! И. А. Г.

Село Завишень

въ окрузѣ сокальскѣмъ.

До старинного мѣста Сокаля основаного 1424 року, наколи оно стояло ще побудоване по лѣвѣмъ боцѣ Буга на поляхъ званыхъ теперъ „огородами“, припирала не велика осада людска, о котрѣй зъ браку записокъ трудно высказати, при якихъ обставинахъ она тамъ осѣла и якъ представляла ся. Голосить лише переказъ, що згадану осаду передѣляла ѿ мѣста Сокаля просторна гущавина дикихъ вишень, и по той причинѣ названо побудовану по за вишкями осаду „Завишень“.

Коли Татаре пустишили въ своихъ походахъ желѣзомъ и огнемъ руску землю и зайшли пѣдъ Сокаль, выступивъ противъ нихъ въ оборонѣ мѣста гетманъ князь Константинъ Острожскій съ вѣйскомъ. Се дѣяло ся 1519 року. Розпочалась на рѣвни-

нахъ пѣдъ Сокалемъ межи Татарамъ и Христїянами завзята, кровава борба, котра для Христїянъ нещасливо укѣнчила ся. Причина тому була та, що въ часѣ борбы зѣрвала ся нечувана буря и то христїянскому вѣйску въ очи. Густї туманы пороу гнанї вѣтрами возносили ся въ гору, що человекъ не мѣгъ на крокъ бачити человека, розпѣзнати своего ѣтъ ворога. Шумъ вѣтру заглушавъ войскову команду, тому межи вѣйскомъ вчинились непорядки и замѣшанина. Зъ тои замѣшанины користали Татаре, однихъ убивали, другихъ вязали и забирали въ полонъ. Въ часѣ сей борбы спалили Татаре до корѣнка Сокаль, зъ мѣста полишились купы грузей, причѣмъ розрушили они и сусѣдну осаду Завишень. По тѣмъ нападѣ татарскѣмъ перенесено мѣсто Сокаль на нове мѣстце на правый бѣкъ Буга, люде же зъ осады Завишень полишивши ся при житю, почали на ново будовати свои хаты на згарищахъ; зъ ходомъ часу розросла ся осада въ село, котрому полишила ся ѣго давна назва Завишень доси. Не знати, чи при тѣмъ, чи при якѣмъ то другѣмъ пѣзнѣйшѣмъ нападѣ, забрали були Татаре бранку зъ Завишеня и загнали ю въ далеку чужину. По довгихъ лѣтахъ удалось бранцѣ утечи ѣтъ Татарѣвъ и она повернула назадъ въ село,

припровадивши съ собою сына. Того сына прозвали люде „Татарчинъ“, съ часами розмножилась зъ него родина, котра выгасла 1883 року. До послѣднего потомка въ тѣмъ родѣ, можъ було бачити слѣды татарского походженя, и сей рѣдъ рѣжнивъ ся ѡтъ другихъ хлѣборобѣвъ въ селѣ. Згадуючи о Татарахъ, годѣ поминути, що на поляхъ завишеньскихъ при дорожѣ веду-чѣй до Белза, стоить великій курганъ высыпанный людскими руками, званный народомъ „могилою“. Нѣтъ сумнѣву, що сей курганъ ѡтносить ся до татарскихъ часѣвъ, но нѣтъ ближшихъ о нѣмъ звѣстокъ. Въ 1878 р. розкопано той курганъ, а на-коли не стрѣчено нѣчого цѣкавого, зрѣвно-но землю на давный ладъ.

Село Завишень стоить побудоване посередъ плодородной чорной землѣ на низинѣ при Бузѣ; въ часахъ повенѣ розливае ся вода пѣдъ хаты сельскѣй. Серединою села веде просторна дорога, по ей ѡбохъ бокахъ стоягъ дѣуже густо побѣчь себе хаты съ господарскими будынками, за для чого грозить при найменшѣмъ пожарѣ велика опаснѣсть для цѣлого села. Хаты у селѣ, числячѣмъ до 900 душъ Русинѣвъ, є гарнѣй, чисто удержованѣй, оплетенѣй, нарѣдъ засѣбный, працьовитый, для просвѣты приступный, богѣмѣльный, при-

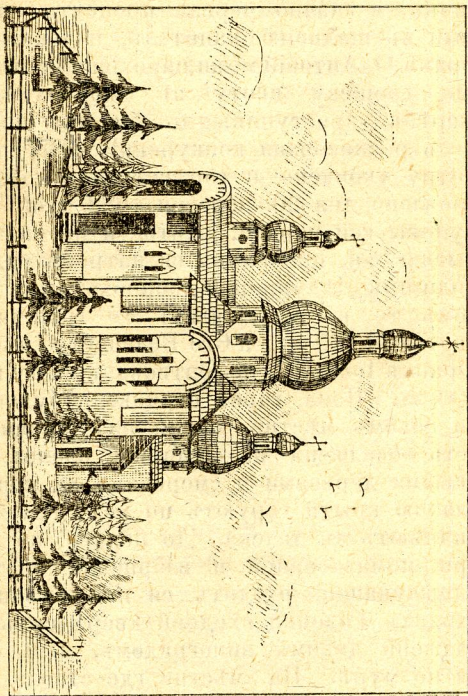
данный своему св. обряду и народности. У старину, принадлежало село Завишень, окружене густыми лѣсами, по котрыхъ нѣтъ слѣду, до дѣбрь королевскихъ. У селѣ было чотырохъ солтисѣвъ, котрѣ мали достарчати въ разѣ потребности одного воина кѣнного, належито заосмотренного въ военнѣй приборы. По упадку Польци, перейшло село на камеру. Въ 1810 р. передала була камера титуломъ замѣны за сѣльнѣй банѣ въ Косѣвщинѣ слѣдующѣ села съ розлогими лѣсами родинѣ гр. Дѣдушицкихъ въ окрузѣ сокальскѣмъ: Скоморохи, Ильковицѣ, Бендюгу, Валявку, Потурицю, Вѣльку-потурицку, Радванцѣ, Поздимѣрь и Завишень и тѣ села принадлежать теперь до майорату гр. Дѣдушицкихъ.

Зѣ браку записокъ та переказѣвъ, не можѣ богато про стариннѣ часы у тѣмъ селѣ дѣзнати ся. У церковнѣмъ архивѣ переховують ся лише метрики писаннѣ скорописею ѡтъ 1741 р. дальше привилей короля Августа III. зѣ 1760 р. подтверждающѣй давннѣй привилей наданнѣ мѣсцевымъ нарохамъ що до уживаня грунтѣвъ, опалу, рыболоства, вѣльного млыва безѣ мѣрокъ, сиченя меду, паленя горѣлки, свободного врубѣ въ королевскихъ лѣсахъ на паливо, будовлю и оплету. Зѣ того всего въ дальшихъ часахъ богато запропастило ся. У

тѣмъ архивѣ есть ще записка, що въ 1810 роцѣ въ часѣ Наполеонской вѣины, забра-но зъ мѣстцевой церкви монстранцію, о-праву зъ св. Евангелія, напрѣстольный крестъ, чашу, кадильницу, вота и короны зъ св. иконъ, словомъ, забрано 7 фунтѣвъ и 30 лутѣвъ серебра на скарбъ державный, а за то яко за ѡтшкодованье доставлено церквѣ облигацію на 100 зл., причѣмъ за понцерование забраного серебра, уплатила церковь ще такеу 32 зл.

Въ селѣ Завишень була старинна де-ревяна церковь, не знати коли основана. Для ей розширення добудовано притворъ, по свѣдоцтвѣ на ѡдвѣркахъ вырѣзаной на-писи 1695 року. По вымурованю новой церкви, сиродано старинну за 150 зл. Зъ ей матеріалѣвъ выставлено каплицю въ Волиці-Комаровой. Нову, оказалу церковь, на рисунку представлену, вымуровано довголѣтними неутомимыми заходами, тру-долюбивого О. Антонія Тустановского, мѣстцевого пароха Ювилята. Починъ до закладового грошевого фонда бувъ такий: Солтись завишеньскій Дацько Лоза обѣ-кравъ бувъ чотыри разы церковь, та и свого пароха О. Іосифа Ковшевича. Скоро выкрылось злодѣйство, засуджено Дацька на зворотъ 776 зл. Тоту квоту стягнувъ О. Антоній Тустановскій 1855 р. и зло-

Церковь въ Завишени.

живъ єи въ щадницю львѣвску на будову мурованой церкви. По 22 лѣтахъ, побѣльшивъ ся значно черезъ процента вложеный въ щадницю капиталъ, а накопи собравъ О. Антоній межи парохіянами значну ще грошеву квоту зъ доброохотныхъ жертвъ, приступивъ до будовы церкви безъ розписованя конкуренціи 1877 року, котру укѣнчено я торжественно поблагословлено дня 20. вересня 1882. року. До будовы сєй церкви, вартости по надъ 20 тысячъ зл., причинивъ ся патронъ гр. Володиміръ Дѣдушицкій доброохотнымъ даткомъ то въ матеріялахъ то грѣшми съ квотою 4.500 зл., а Ёго Величество цѣсарь Франць Іосифъ І. пожертвовавъ на ту цѣль 200 зл. Нова, гарна церковь побудована на новѣмъ мѣстци, окружена парканомъ, єсть обсаджена на обширнѣй площѣ овечевыми деревами и смереками, єй конулы бляхою крытѣ горують по надъ селомъ и виднѣють зъ далека. До церкви, во внутри помальованой и взѣрцовой чистотѣ удержуваной, входить ся по камѣнныхъ сходахъ. Головнѣй входовой дверѣ суть обсаженѣ дикимъ виноградомъ, якій снує ся по мурѣ. На мѣстци гдє стояла старинна церковь, поставлено памятный крестъ, близко сего креста, побудовано гарну школу. Що до мѣстцевыхъ душ-

пастырей, то Завишень, що рѣдкѣсть, мало въ протягу 159 лѣтъ лише трехъ парохѣвъ ювилятѣвъ, котрѣ тамъ дѣйство-вали а то: О. Игнатій Козловскій ѣтъ 1741 † 1792 р., О. Іосифъ Ковшевичъ ѣтъ 1792 † 1847 р., О. Антоній Тустановскій ѣтъ 1847 р. до теперъ.

Церковь тая може служити яко в о-рець хорошии будовы и длятого звертаемо на ню особлившу увагу Всч. Духовенства, колибы намѣряли у себе приступити до будовы новыхъ церквей.

Василій Чернецкій

парохъ зъ Сѣльця - белзкого.

Знавага и помѣчь Пречистой Дѣвы.

Съ кѣнцемъ минувшого а съ по-чаткомъ теперѣшного столѣтїя выбра-ли собѣ на цѣсаря неспокоѣйнѣ Фран-цузы славного Наполеона. Вже передъ нимъ обичаѣ Французѣвъ такъ здичѣ-ли, що побожнѣсть и правдива вѣра була межи людьми великою рѣдко стею, а що гѣрше, побожного чоловѣка и

доброго христіянина скрѣзь высмѣвали и называли тоті найкрасші прикметы чоловѣка пересудами.

Цѣсарь Наполеонъ пособлявъ сему невѣрству: онъ задля своей ненасытной гордости не надумувавъ ся ужити найогиднѣйшихъ средствъ, щобы лишъ заспокоити свою гордѣсть и жажду славы. Онъ навѣтъ зробивъ таке, на що никто передъ нимъ навѣтъ найбѣльшій завзятый єретикъ не важивъ бы ся: ось спровадивъ прелестію и обѣцянками до себе Намѣстника Христового, Папу Римского, а потѣмъ увязнивъ его и мучивъ, щобы зъ него зробити раба послушного, не Богови а собѣ.

Сей то цѣсарь провадивъ вѣйну черезъ цѣле свое житье майже съ всѣми державами Европы. Онъ довѣвъ до того, що въ Европѣ не було майже кутика, котрый бы не бувъ полятый людскою кровію. А все робивъ для себе, для своей цѣли, для своей славы.

Якій воевода, такі були и вояки.

Коли въ битвѣ були тіи жовнѣры дуже карними, такъ знову у вольномъ ѡтъ службы часѣ були дуже розпустными и безбожными. Не було для нихъ ничого святого: Церковь христіянська, жидѡвська божниця, худобинный хлѣвъ, однакову мали у нихъ почесть. Съ спѣванкою на устахъ о свободѣ и вѣльности, хулили святу вѣру, безчестили святі мѣстця и загаяли вѣльных а спокѡйныхъ въ неволю. Хотѣли волѣ, але лишъ для себе и на все: щобъ лишъ имъ вѣльно було безкарно допускати ся всякого найтяжшого беззаконія.

И хочъ яка побожна душа дѡстала ся въ ряды сего войска, то и та мусѣла пропадати, бо до грѣха змушували другі.

Межи иншими вѣвъ сей царь вѡйну съ Ишпанами; а треба знати, що Ишпанцѣ народъ дуже побожный и скрѣзь где лишъ може, оказуе честь для Бога и Ёго святыхъ ставленьемъ рѡжныхъ фигуръ на прилюдныхъ мѣ-

стцяхъ. Позаякъ вѣйна тая була ведена зъ стороны Ишпанцѣвъ съ великимъ завзятемъ, бо они боронили ся передъ наѣздниками своєю ѡтчины и хулителями своєю вѣры, тожь Наполеонъ казавъ брати 16-лѣтнихъ молодцѣвъ до войска, бо сего ему дуже много треба було, а людей старшихъ богато выгубили иншій вѣины.

Въ одномъ мѣстѣ ишпаньскѣмъ спочивали свѣжо затыгненій жовнѣры французкѣ, що еще пороху не нюхали, а навѣть муштры добре не умѣли. Ихъ призначили пѣдъ дозоръ старому але безбожному сержантови, котрый если мавъ якого Бога въ серци, то тымъ Богомъ бувъ у него хибѣ келѣшокъ.

Пѣдъ его руку прѣйшло двоухъ молодцѣвъ, котрѣ мали и грѣшь и много охоты вславити ся военными дѣлами. Оба були сынами побожныхъ родичѣвъ, котрѣ старали ся вщепити въ ихъ серця сильну вѣру въ помѣчь Божу. Прѣйшовши до мѣста, они му-

сѣли що день муштрувати ся и учити ся стрѣляти до цѣли. Разъ забравъ ихъ сержантъ на нѣчну гулянку, котра потревала до бѣлого дня; розумѣся, що всѣ вертали цѣлкомъ пянѣ, такъ що ледво держали ся на ногахъ. Коли еще були за мѣстомъ, побачили зъ далека при дорозѣ камѣнну фигуру Пречистой Дѣвы.

— Ну! хлопцѣ! — одозвавъ ся сержантъ — отъ маємо верога передъ собою, будемо стрѣляти! Кто зле влучить, платить ведро вина. Стройте ся!

Оба жовнѣры хочъ пянѣ, поглянули на него съ подивомъ а коли бнѣ бравъ рѣчь на правду, тогды зробили ему увагу, що се не годить ся, бо жѣ прецѣнь се есть фигура Пресвятой Дѣвы, передъ котрою радше салютувати, якъ єи безчестити.

— Мовчи и слухай, бо се субъординація, инакше я васъ тутъ на мѣстци поубиваю! — крикнувъ розлюченый сержантъ.

А коли хлопцѣ вагали ся, завершавъ :

— Що? дурнѣ! боишь ся камѣнного бовдура?! Се якъ разъ добрый на цѣль. Не бѣй ся!

Хлопцѣ все еще думали, що ѡнъ жартує або зъ перешою не знать що плете; але сержантъ здоѣмивъ зъ своего рамени рушницю, зложивъ ся скоро и въ короткомъ часѣ почувъ ся гукъ, а рѣвночасно посипали ся куснѣ камѣня зъ самыхъ грудей фігуры Пресвятой Дѣвы. Ѣнъ остро закомендерувавъ на нихъ, а на случай непослуху вытягнувъ шаблю и пѣднѣсь надъ ихъ головами, обѣцяючи зарубати непослушного. Молодшій зъ нихъ, Антѣнъ, пѣднѣсь люфу рушницѣ высоко, цѣлячи такъ, щобы куля перелетѣла горою по надъ фигуурою, але старшій цѣливъ такъ само, якъ сержантъ въ груди фигуры.

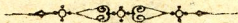
— Стрѣляй! разъ, два, три! закричавъ сержантъ. Роздавъ ся гукъ: Антѣнъ кинувъ рушницю и самъ у-

павъ на колѣна та бивъ ся въ груди и моливъ ся: „Боже буди милостивъ менѣ грѣшному! Пречистая Матѣнко прости менѣ! Не зъ своеи волѣ я се вчинивъ!“ И навѣтъ не поѣносивъ очей, щобы не бачити фигуры, въ котрой ѡнъ поневолѣ такъ образивъ Пречисту Дѣву. Але Иванъ, старшій зъ нихъ, съ радостію дививъ ся на фигуру еще и поѣбѣгъ близше до неѣ щобы перекопати ся, якъ добре ѡнъ влучивъ кулею. Съ утѣхою поѣнявъ зъ землѣ камѣнну руку, котру ѡтбила его куля ѡтъ фигуры зъ правого еѣ боку.

Сержантъ поѣдлесно поклѣпавъ его по рамени, а вказуючи на клячучого еще Антона сказавъ:

— Отъ дѣтвакъ! где ему еще рушницу носити. Ну! скоро вставай, ты смаркаю и ладь грошѣ на ведро вина, бо иначе лихо ти буде!

(Конецъ буде).

Для старыхъ и молодыхъ.

Св. Іоаннъ Злат. такъ навчає о зависти: „Знаєшь ты заздрѣснику, що для твоего грѣха нема прощенія? И справедливо. Если мы обовязані любити нашихъ воровъ, яку кару мы на себе стягаємъ, если мы навѣтъ нашимъ пріятелямъ зле желаємо? Но если той, котрый любить любячихъ єю, не розличає ся ѿтъ поганѣвъ, якъ може сподѣвати ся прощенія такої чловѣкъ, котрый ненавидить тыхъ, що му ничъ не винні? Діаволь такожъ заздростить, але не діаволу, лишъ чловѣкови. А ты, яко чловѣкъ, завидуєшь другому чловѣкови! Якъ можешь сподѣвати ся прощенія?“

„Не глядай жадной иншої дороги къ добродѣтели, кромѣ той, котру показавъ намъ Той, що яко Богъ, знавъ не мещи дорѣгъ чловѣческихъ. Перша дорога къ тому єсть смиреніє, втора смиреніє и если еще разъ поспытаєшь, третя дорога то смиреніє“.

Св. Августинъ.

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ЛЕНИНГРАДСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

СВЯТАЯ ПРАВОСЛАВНАЯ ЦЕРКОВЬ
РЕДАКТОР ПОСЛАНИЕЦА
ЛЕРЕМЫШЬ

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

ИЗДАТЕЛЬСТВО "ЛЕНИНГРАДСКОЕ"

Выдавництва „Посланника“

Лапшинъ, почта Бережаны.

Книжочки мисійні
выходять точно кожного мѣсяца. Цѣна 3 кр.

Найновѣйшій и найкрасшій молитвословъ

Вѣнецъ жита.

Цѣна въ хорошей оправѣ 85 кр.

О наслѣдованію Ісуса Христа

Цѣна безъ оправы: на звичайномъ папери
50 кр., на велиновомъ 70 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. Цѣна выпуска 10 кр.

Пѣдручникъ

скороченый Требникъ посьля ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденні

въ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянь. Збѣрникъ рускихъ квартетовъ
(50 утворовъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна получить.

I.

ЧИНЪ ВЕЧЕРНИ.

II.

МОЛЕБЕНЪ

ко Пресв. Богородици.

Цѣна 3 кр.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печати Н. Джулыньского.

1899.

Книжочка мисійна ч. 4. р. 1899.

I.

Чинъ Вечерни

II.

МОЛЕБЕНЬ

ко Пресвятѣй Богородици.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЫ.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ПЕЧАТНѢ Н. ДЖУЛЫНСКОГО,
1899.

Св. Кирилл и Меѳодій.

ЧИНЪ ВЕЧЕРНИ.

Іерей : Благословѣнъ Бѡгъ нашъ, всегда,
нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ.

Хоръ : Аминь.

Слава Тебѣ Бѡже нашъ, слава Тебѣ.

Царю небесный, Оутѣшителю, Дѣше и-
стины, вездѣ сый и всѣ исполняй : сокро-
вище благихъ и жизни подателю : прійди и
веселися въ ны, и очисти ны отъ всяка
скверны, и спаси Благже дѣши наша.

† Святый Бѡже, святый Крѣпкій, свя-
тый Безсмертный помилуй насъ. 3.

Слава Отцѣ и Сыну и святому Дѣху,
и нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. Аминь.

Пресвятая Троице помилуй насъ : Гѡспо-
ди очисти грѣхи наша, Владыко прости
беззаконіа наша, Святый посети и щецъ
нѣмоши наша, имене Твоего ради.

Господи помилуй. 3.

Слава Отцѣ и Сыну и святому Дху,
и нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. Аминь.

Отче нашъ, иже еси на небесѣхъ: да
свѣтитсѣ ѿмѣ твое; да прійдетъ царствіе
твое; да бѣдетъ воля твоя, ѿко на небеси
и на земли. Хлѣбъ нашъ насѣщный даждь
намъ днесь; и остави намъ долги наша,
ѿкоже и мы оставляемъ должникомъ на-
шимъ; и не введи насъ во искушеніе; но
избави насъ отъ лукаваго.

Іерей: Ико твоє єсть царство и сила и
слава, Отца и Сына и святаго Дха, нынѣ
и присно и во вѣки вѣковъ.

Хоръ: Аминь.

Господи помилуй. 12.

Слава Отцѣ и Сыну и святому Дху,
и нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. Аминь.

† Прійдѣте поклонимсѣ Царєви нашему
Богъ.

† Прійдѣте поклонимсѣ Христѣ Царєки
нашему Богъ.

† Прійдѣте поклонимсѣ и припадѣмъ
самомъ Господу Іисусу Христѣ, Царєки и
Богъ нашему.

Псаломъ 103.

Благослови дѣшѣ моѧ Господа, Господи
Бѣже мой возвеличился еси зѣло.

Во исповѣданіе и въ величїе твоѧ облѣкся
еси, одѣйся свѣтомъ ꙗко ризою.

Простирай небо ꙗко кожда, покрывай
водами превыспреннаго своѧ.

Полагай облаки на кошеждѣніе своѧ,
ходай на крылахъ вѣтрѣню.

Твориай Ангелы своѧ дѣхи, и слѣги своѧ
пламень огненный.

Основай зѣмлю на тверди еѧ, не пре-
клонится въ вѣкъ вѣка.

Бѣдна ꙗко риза одѣаніе еѧ, на горахъ
станѣтъ воды.

Отъ запрещенїа твоего побѣгнѣтъ, отъ
гласа грома твоего оубоѣтся.

Восходѣтъ горы, и низходѣтъ поля въ
мѣсто, еже основаша еси имъ.

Предѣлахъ положиша еси, егѣже не прѣй-
дѣтъ, ниже обратѣтся покрѣтити зѣмлю.

Посылай источники въ дѣбрьхъ, посредѣ
горъ прѣйдѣтъ воды.

Напаѣютъ всѧ звѣры сѣльны, ждѣтъ о-
нагри въ жаждѣ своѧ.

На тѣхъ птіцы небѣсныя привітають,
отъ средѣ каменія дадѣтъ гласъ.

Напаѣмъ горы отъ превѣспреннихъ ско-
ихъ, отъ плода дѣла твоихъ насѣтитсѣ
земля.

Прозабѣмъ трава скотомъ, и злакъ на
сѣжебъ челоѣкомъ.

Извѣстѣ хлѣбъ отъ земли и вино веселѣтъ
сѣрдце челоѣка.

Оумѣстити лице елеемъ; и хлѣбъ сѣрдце
челоѣка оукрѣпѣтъ.

Насѣтитсѣ дѣва польнаѣ, кѣдры ливан-
стѣн, ѣже есѣ насадѣлъ: тамо птіцы воз-
гнѣздѣтсѣ.

Бродѣко жилище предводѣтельствуетъ
имѣ; горы высѣкіѣ еленемъ, камень приѣѣ-
жище заѣцемъ.

Готкорѣлъ естъ лѣнѣ во времена, солнце
позна западъ свой.

Положилъ есѣ тмѣ, и бѣсть нѣщѣ, въ
нѣже прѣйдѣтъ всѣ звѣріѣ дѣбравніѣ.

Скѣмни рыкающѣи восхѣтити, и взыскѣ-
ти отъ Бѣга пѣщѣ сѣѣ.

Возсѣѣ солнце и собравшасѣ, и въ лѣжахъ
своихъ лѣгѣтъ.

Изидетья человекъ на дѣло свое и на дѣланіе свое до вѣчера.

Ико возвеличишася дѣла твоѧ Господи; вса премѣдростію сотвори азъ еси; исполнися земля твари твоѧ.

Сіе море великое и пространное, тамо гади, и хуже несть числа.

Животная малая съ великими: тамо корабли преплаваютъ.

Зміи сѣи, егѡже создалъ еси рзгати сѧ емѧ, вса къ Тебѣ чаютъ, дати пищу имъ ко благоврѣмѡ.

Давшъ тебѣ имъ, соберѣтъ, отвѣрзшъ Тебѣ рѣкъ, вса ческа исполнатся благаго.

Отвращшъ же Тебѣ лице, возмѣтѣсѧ: отимеши дѣхъ ихъ, и исчезнутъ, и къ персти своѡ возвратѣсѧ.

Послеши дѣха твоегѡ, и созиждѣсѧ, и обновѣши лице земли.

Бѣди слава Господня во вѣки, возвеселѣсѧ Господь о дѣлахъ своихъ.

Призираѣи на землю, и творѣи ю трѣстѣсѧ: прикасаѣи сѧ горамъ и дымѣсѧ.

Воспою Господѣви въ животѣ моѣмъ, пою Бѡгѡ моѣмѡ, дѡндеже есмь.

Да оусладѣтъсѧ съ емѢ бесѣда моѧ, азъ же возвеселюсѧ о Господѣ.

Да исчезнутъ грѣшници отъ земли, и беззаконници, ꙗкоже не быти имъ: благословѣ дѣшѣ моѧ Господа.

Голнце позна западъ свой, положила еси тмѢ, и бѣсть нощь.

Ико възвеличашасѧ дѣла твоѧ Господи, всѧ премѣдростію сотворила еси.

Слава: и нынѣ: Аллилуѣа, 3. Слава тебѣ Божє.

Ектеніѧ великаѧ :

Блаженъ мѡжъ — Аллилуѣа — ѣже не идѣ на сокѣтъ нечестивыхъ Аллилуѣа.

Ико вѣсть Господь пѣтъ праведныхъ, и пѣтъ нечестивыхъ погѣбнетъ.

Работайте Господѣи со страхомъ, и радуйтесѧ емѢ съ трѣпетомъ.

Блаженіи вси надѣющіесѧ на нѧ.

Воскресни, Господи, спаси мѧ Божє мой.

Господне естъ спасеніе и на людѣхъ твоихъ благословеніе твоє.

Слава: — и нынѣ: — аллилуѣа.

Псаломъ 140.

Господи, воззвахъ къ тебѣ, оуслыши мѧ,
коньми гласъ молѣніѧ моего, кнегда воз-
звати ми къ тебѣ; оуслыши мѧ Господи.

Да исправится молитва моя, ѿко кади-
ло предъ тобою; воздѣланіе рѣкъ мою —
жертва вечерняя; оуслыши мѧ Господи.

Положи Господи храненіе оустомъ моихъ,
и дверь, огражденіѧ о оустнахъ моихъ.

Не оуклони сердца моего къ словеса лъ-
кавствіѧ, не щекати вины о грѣсѣхъ.

Со человекѣми дѣлающими беззаконіе, и
не сочтѣсѧ со избранными ихъ.

Накажетъ мѧ праведникъ милостію и о-
бличитъ мѧ, елей же грѣшнаго да не нама-
ститъ главы моеѧ.

Ико еще и молитва моя ко благоколѣ-
ніихъ ихъ, пожертвы быша при каменіи сѣдѣи
ихъ.

Оуслышатсѧ глаголи мой, ѿко возмого-
ша; ѿко толща земли просѣдѣсѧ на земли,
расточившасѧ кости ихъ при адѣ.

Ико къ тебѣ Господи, Господи очи мой,
на тѧ оуповахъ, не отими дѣшѧ мою.

Бограни мѧ отъ сѣти, юже составиша
мѧ, и отъ соблазну дѣлающихъ беззаконіе.

Падѣтъ ко мрежѣ своѣ грѣшници, единъ
ѣсмь азъ, дондеже прейдѣ.

Псаломъ 141.

Гласомъ моимъ ко Господѣ возвахъ
гласомъ моимъ ко Господѣ помолихся.

Пролію предъ нимъ моленіе мое, печаль
мою предъ нимъ возвѣщѣю.

Внегда исчезати отъ мене дѣхъ мой
и Ты позналъ еси стези моя.

На пѣти сѣмъ, по немѣже хождахъ, скры-
ша сѣть мнѣ.

Смотрѣхъ одеснѣю и возгладяхъ, и не
бѣ знай мене.

Погібе вѣгство отъ мене, и нѣсть взы-
скай дѣшѣ мою.

Возвахъ къ Тебѣ Господи, рѣхъ: Ты
еси оупованіе мое, часть моя еси на земли
живыхъ.

Боньми моленію моимъ, ѿко смирихся
зѣло.

Избави мѧ отъ гонящихъ мѧ, ѿко оу-
крѣпѣшася паче мене.

Изведи изъ темницы дѣшѣ мою, исповѣдатисѣ имени твоемѣ.

Менѣ ждѣтъ праведницы, дондеже воздаши мнѣ.

Псаломъ 129.

Изъ глубины воззвахъ къ Тебѣ Господи, Господи оуслыши гласъ мой.

Да бѣдѣтъ оуши твоя внимлющѣ, гласъ молѣніа моего.

Иже беззаконіа назриши Господи, Господи кто постѣитъ? яко оу Тебѣ очищеніе есть.

Имени ради твоего потерпѣхъ Тѣ Господи, потерпѣ дѣша моѣ въ слово твоѣ, оупова дѣша моѣ на Господа.

Отъ стражи оутреніа до нощи, отъ стражи оутреніа, да оуповаѣтъ Израиль на Господа.

Ико оу Господа милость и много оу него избавленіе, и той избавитъ Израиль отъ всѣхъ беззаконій его.

Псаломъ 116.

Хвалите Господа всѣ гл҃гоу, похваляйте его всѣ людіе.

Ібо оутвердїся мїлость его на насъ
и истина Господня превыкаѣтъ ко вѣкѣ.

Слава: и нѣнѣ:

Пѣснь на „Входѣ“.

Свѣте тихій свѣтъ славы безсмертнаго
Отца небеснаго, свѣтаго, блаженнаго, — И-
суса Христѣ! Пришедше солица на западѣ,
видѣвши свѣтъ вечерній, поѣмъ Отца и
Сына, и свѣтаго Дѣха — Бога. Достойнъ
еси во вся времена пѣтъ вѣти гласы пре-
подобными, Сыне Божій, жикотъ даѣи все-
му міру, егоже ради весь міръ славитъ тѣ.

ПРОКІМѢНИ.

Въ освѣотѣ въ вечерѣ.

Господь воцарїся, въ лѣпотѣ облечѣся.
Стїхъ: Облечѣся Господь въ силѣ и препо-
ясася

Ібо оутверди вселенную, ѿже не по-
двїжится.

Домъ твой подобаетъ свѣтъ
Господи въ долготѣ днїй.

Въ Недѣлю въ вечеръ.

Се нынѣ благословіте Господа вси рабы
Господни.

Стіхъ: Стоящій во храмѣ Господни, во
дворѣхъ дома Бога нашего.

Въ Понедѣльникъ въ вечеръ.

Господь оуслышитъ мѧ, внигда возвати
ми къ немѸ.

Стіхъ: Внигда призвати ми, оуслыши мѧ
Богъ правды моеѧ.

Въ Вторникъ въ вечеръ.

Милость твоѧ Господи поженѣтъ мѧ,
во все дни живота моего.

Стіхъ: Господь пѣсетъ мѧ, и ничтоже мѧ
лишитъ; на мѣстѣ злачнѣ тамо
вселѧ мѧ.

Въ Среда въ вечеръ.

Боже, во имя твоѸ спаси мѧ, и въ силу
твоѸ суди ми.

Стіхъ: Боже оуслыши молитвы мою, вни-
ши глаголы оустъ моихъ.

БѢ Четвѣрѣхъ въ вѣчѣрѣхъ.

Помощь моя отъ Господа, сотворшаго
небо и землю.

Стіхъ: Возведоу очі мои въ горы, от-
нюдѣже придетъ помощь моя.

БѢ Пятѣхъ въ вѣчѣрѣхъ.

Богъ заступникъ мой еси ты, и милость
твоя предкаритъ мя.

Стіхъ: Изми мя отъ врагъ моихъ Богъ,
и отъ костающихъ на мя изба-
ви мя.

Сподоби Господи въ вѣчѣрѣхъ сей безъ грѣ-
ха сохранитися намъ.

Благословѣнъ еси Господи Богъ отецъ
нашихъ, и хвалено и прославлено имя твое
во вѣки, аминь.

Бѣди Господи милость твою на насъ
якоже оуповаемъ на тебѣ.

Благословѣнъ еси Господи, насъ чий насъ
оправданіемъ твоимъ.

Благословѣнъ еси Владыко, вразуми насъ
оправданіемъ твоимъ.

Благословѣнъ єси Святѣй, просвѣти
насъ оправданіи твоими.

Господи, мѣлость твою во вѣки, и дѣла
рѣки твою не прѣзри.

Тебѣ подобаетъ хвала, тебѣ подобаетъ
пѣніе.

Тебѣ слава подобаетъ: Отцѣ и Сынѣ и
святѣмъ Духѣмъ.

Нынѣ и прѣсно, и во вѣки вѣковъ, а-
минь.

Ектенія и стѣхѣри стѣхъ.

Нынѣ отпущаеши раба твоего, Владыко,
по глаголю твоему съ миромъ.

Иже видѣста очи мои спасеніе твое.

Еже єси оуготовалъ предъ лицемъ всѣхъ
людей.

Свѣтъ во откровеніе языковъ, и слава
людѣи твоимъ Израїлемъ.

Трисвятѣе, и по Отче нашъ: тропарѣ
и Отпѣстѣ.

МОЛЕБЕНЪ.

Пóдх Твою мѣлость...

МОЛѢБЕНЪ

ю Пресвятѣй Богородици.

Іерей: Благословѣнъ Бѡгъ нашъ, всегда
нѣмѣ и прѣсно и во вѣки вѣковъ.

Хоръ: Аминь.

Слава Тебѣ Бѡже нашъ, слава Тебѣ.

Царю небесный, Оутѣшителю, Дѡше и-
стины, вездѣ съи и всѣ исполняи: сокрѡ-
вище благѣхъ и жизни подателю; прійди и
вселися въ ны, и очисти ны отъ всякіхъ
сквернъ, и спаси Благже Дѡши наша.

† Святѣй Бѡже, святѣй Крѣпкій, свя-
тѣй Безсмертный, помилуй насъ. 3.

Слава Отцѣ и Сыну и святому Дѡху,
и нѣмѣ и прѣсно и во вѣки вѣковъ. Аминь.

Пресвятѣа Трѡице помилуй насъ: Гѡспо-
ди очисти грѣхъ наша, Благдыко прости

БЕЗЗАКОНІА НАША, СВЯТЫЙ ПОСѢТИ И ИСПЛѢ
НЕМОЩИ НАША, ИМЕНЕ ТВОЕГО РАДИ.

Господи помилуй 3.

СЛАВА ОЦѢ И СЫНУ И СВЯТОМУ ДУХУ,
И НЫНѢ И ПРИСНО И ВО ВѢКИ ВѢКОВЪ. АМИНЬ.

ОТЧЕ НАШЕ, ИЖЕ ЕСИ НА НЕБЕСѢХЪ: ДА
СВЯТИТСЯ ИМЯ ТВОЕ; ДА ПРИДЕТЪ ЦАРСТВО
ТВОЕ; ДА БѢДЕТЪ КОЛѢ ТВОЕ, ИАКО НА НЕБЕСИ
И НА ЗЕМЛИ. ХЛѢБЪ НАШЕ НАСѢЩНЫЙ ДАЖДЕ
НАМЪ ДНЕСЬ; И ОСТАКИ НАМЪ ДОЛГИ НАША,
ИАКОЖЕ И МЫ ОСТАВЛЯЕМЪ ДОЛЖНИКОМЪ НА-
ШИМЪ; И НЕ ВОВЕДИ НАСЪ ВО ИСКУШЕНІЕ; НО
ИЗБАВИ НАСЪ ОТЪ ЛЪКАВАГО.

Іерей: ИАКО ТВОЕ ЕСТЬ ЦАРСТВО И СИЛА И
СЛАВА, ОЦА И СЫНА И СВЯТАГО ДУХА, НЫНѢ
И ПРИСНО И ВО ВѢКИ ВѢКОВЪ.

Хоръ: АМИНЬ.

Господи помилуй. 12.

СЛАВА ОЦѢ И СЫНУ И СВЯТОМУ ДУХУ,
И НЫНѢ И ПРИСНО И ВО ВѢКИ ВѢКОВЪ. А-
МИНЬ.

† ПРИИДѢТЕ ПОКЛОНИМСЯ ЦАРЕВИ НАШЕМУ
БОГУ.

† ПРИИДѢТЕ ПОКЛОНИМСЯ ХРИСТУ ЦАРЕВИ
НАШЕМУ БОГУ.

† ПРИИДѢТЕ ПОКЛОНИМСЯ И ПРИПАДЕМЪ
САМОМУ ГОСПОДУ ИИСУСУ ХРИСТУ, ЦАРЕВИ И
БОГУ НАШЕМУ.

Тропарь. Гласъ 4.

Ко Богородици прилѣжно нынѣ прите-
цѣмъ грѣшнѣи, и смиренѣи, и припадѣмъ
къ показаніи, зовѣще изъ глубины дѣшевныя:
Владычице помози милосѣрдоваше на ны:
потщисѧ, ꙗко изгибаемъ отъ множества
грѣховъ, не открати рабъ твоихъ твоихъ,
Тебѣ бо и единому заступниче имамы.

Глагола: и нынѣ:

Не оумолчимъ никогдаже Богородице,
силы твоѧ глаголюще, мы недостойніи: аще
бо не бы Ты предстала молѣшисѧ за ны,
кто бы насъ избавилъ отъ толѣкихъ бѣдъ?
ктоже бы ны сохранилъ до нынѣ свободны?
не отступимъ отъ Тебѣ Владычице: твоѧ
бо рабы спасаеши присно отъ всякихъ бѣдъ,
единоа благословенная.

Канонъ молебный

ко Пресвѣтѣй Богородици. Гласъ 8.

Пѣснь 1. Ирмосъ:

Богъ прошѣдъ ꙗко сѣшъ, и египетскаго
зла избѣжавъ, Израильтѣиинъ вопіаше:
Избавителю Богъ нашъ поимъ.

Припѣвъ: Пресвѣтаѧ Госпоже Богороди-
це спаси насъ.

Многими ссдержимъ напастями, къ Тебѣ прибѣгаю спасеніа искій, о Мати Глова, и Дѣво: отъ тѣжкихъ и лютыхъ мѣ спаси.

Глова: и нынѣ:

Недѣлююща мѣ тѣломъ и дѣшею, посѣщеніа божественнаго и промысленіа, еже отъ Тебѣ, сподоби едина Богомати, ꙗко благѣа, Благѣгоже родительница.

Катавасіа:

Спаси отъ бѣдъ рабы твоѣ пресвѣтаѣ Богородице Дѣво, ꙗко мы вси по Бѣзѣ къ Тебѣ прибѣгаемъ, ꙗко къ нерѣшимѣй стѣнѣ и предстательници.

Пѣснь 3. Ирмосъ:

Небеснаго крѣга верхотворче Господи, и Цѣркве зиждителю, Ты менѣ оутверди въ любви твоѣй, желаній краю и вѣрныхъ оутвержденіе, едина Человѣколюбче.

Пресвѣтаѣ Госпоже Богородице:

Застѣплѣніе и покровъ жизни моеѣ, положихъ Тѣ Богородительнице Дѣво: Ты менѣ окорми ко пристанищу твоѣму, благихъ кинѣвнаѣ, вѣрныхъ оутвержденіе, едина всепѣтаѣ.

Глова: и нынѣ:

Лютыми недѣги, и болѣзненными стра-
стѣми истязаемъ, Дѣво Ты ми помози:
исцѣлѣній бо неоскъдноє Тѣ знаю сокрови-
ще, всенепорочноє, и неиздѣкаемое.

Катавасіа тѣмже.

Пѣснь 4. Ирмосъ:

Оуслышахъ Господи смотрѣніа твоего
таинство, разсмѣхъ дѣла твоѣ, и просла-
вихъ твоѣ Божество.

Пресвятѣа Госпоже Богородице:

Страстѣи моѣхъ смѣщеніе, кормчію рожд-
шаъ Господа, и вѣрю оутѣши моѣхъ пре-
грѣшеній, Богонекѣстна.

Глава: и нынѣ:

На одрѣ болѣзни моеѣ и нѣмоши низ-
лежащѣ мѣ, ѿко благолюбѣваъ помози Бо-
городице, еди́на Приснодѣво.

Катавасіа тѣмже.

Пѣснь 5. Ирмосъ:

Просвѣти насъ повелѣніи твоими Госпо-
ди, и мѣщицею твоею высокою, твоѣ мѣръ
подаждь намъ, еди́не Человѣколюбче.

Пресвятѣа Госпоже Богородице:

Исполни Чѣстаъ веселіа сѣрдце моѣ, твою

нѣтлѣннѣю даючи радість, веселіа рождаша
винючнаго.

ГЛАВА: и нѣнѣ:

Исцѣли Чиста дшѣи моєѣ неможєніє,
посѣщеніа твоегò сподобаша, и здравіє
мольбами твоими подаждь ми.

Катавасіа тѣмже.

Пѣснь 6. Ірмосъ.

Моли́тва пролію ко Господѣ, и Томѣ
возвѣщѣ печали моѣ, ꙗко зѡла дшѣи моѣ
исполнисѣ, и живѡтъ моѣ, адо приближисѣ
и молюсѣ ꙗко Іѡна, отъ тѣи Бѡже возведи
мѣ.

Пресвѣтаѣ Госпожѣ Богородицѣ:

Смерти и тѣи ꙗко спасає єсть, Самѣ
сѣ издѣвъ на смѣръ, тлѣніємъ и смѣртію
моє єстество ꙗто бѣвшее: тако о Дѣво!
моли Господа и Сѣна твоегò, враговъ зло-
дѣйствіа мѣ избѣвити.

ГЛАВА: и нѣнѣ:

На одрѣкѣ нѣнѣ нѣмоцій низлежѣ, и нѣсть
исцѣленіа плѣти моєѣ, но Бѡга и Спаса міра,
и Избѣвителѣ недѣговъ рождаша, Тебѣ мо-
люсѣ блазѣи: отъ тѣи болѣзній возстави
мѣ.

Катавасіа тѣмже.

Кондакъ. Гласъ 6.

Застѣпнице хрістіановъ непостыднаѧ,
Ходатаице ко Творцѣ непреложнаѧ не прѣ-
зри грѣшныхъ молѣній гласъ. но предвари
ѣко благаѧ на поможіѧ насъ вѣрно копию-
щихъ Тя; оускорѣ на молитвѣ, и потщисѧ
на оумолѣніе, застѣпаючи прісно Богородице
чтѣщихъ Тя.

Не ѣмамы инѣѧ поможіи, не ѣмамы и-
нѣѧ надѣжды, развѣ Тебѣ пречистиѧ Дѣво;
Ты намъ помози, на Тебѣ надѣемсѧ, и То-
бою хвалимсѧ, твой бо есмѣ рабѣ, да не
постыдимсѧ.

Прокіменъ. Гласъ 4.

Поманѣ ѣма твоѣ во всякомъ родѣ и
родѣ.

Стіхъ: Слыши дщи, и кѣждь, и при-
клонѣ оухъ твоѣ.

Іерей: Господѣ помолимсѧ.

Хоръ: Господи помилуй.

Іерей: Іѧко свѣтъ еси Бже нашъ, и Те-
бѣ слава возсылаемъ, Отцѣ и Сынѣ и свѣ-
тѣ Дхѣ, нынѣ и прісно и во вѣки вѣ-
ковъ.

Хоръ: Аминь.

Всякое дыханіе да хвалитъ Господа.

Стіхъ: Хвалите Бога во святыхъ Его.

Іерей: О ёже сподобитисѧ намъ слыша-
нію свѣтаго Евангеліа, міромъ Господа
Бѣга молимъ.

Хоръ: Господи помилуй. 3.

Іерей: Миръ всѣмъ.

Хоръ: И дѣхъ твои.

Евангеліе отъ Лѣккі: Зачало 4.

Во днѣ оны, воставши Маріамъ иде въ
гѣрнѧ со тѣмъ же въ градъ Іерусалѣмъ, и
вниде въ домъ Захаріинъ и цѣловѧ Еліса-
ветъ. И бысть ѿко оуслыша Елісаветъ цѣ-
лованіе Маріино, възвѣстѧ младенецъ въ
чревѣ еѧ, и исполнисѧ Дѣхъ свѣта Еліса-
ветъ. И возопи гласомъ великимъ, и рече:
благословена Ты въ женѧхъ, и благословенъ
Плодъ чрева Твоего: И откъдѧ мнѣ сѣ да
пріиде Мати Господа моего ко мнѣ? Се бо
ѿко бысть гласъ цѣлованіа Твоего во у-
шю мою, възвѣстѧ младенецъ радощами
въ чревѣ моемъ. И блажена въровавшая,
ѿко бѣдетъ совершеніе глаголаннѧ Ей отъ
Господа. И рече Маріамъ: величитъ дѣла
моѧ Господа, и возрадовасѧ дѣхъ мой о
Бѣзѣ Спасѣ моемъ. Ико призрѣ на смире-
ніе рабы своей: се бо отъ нынѣ оублажатъ
мѧ вси роди. Ико сотвори Мнѣ величіе
Сильныи, и свѣто имя Его. Превѣсть же
Маріамъ съ нею ѿко три мѣсяци, и воз-
вратисѧ въ домъ свой.

ГЛАВА: Гласъ 6.

Отче, Слово, и Дѣше, Тройце свѣтаа
очи́сти мно́жества грѣхѡвъ на́шихъ.

И ны́нѣ:

Моли́тва ради пречи́стыа Богородици,
Ми́лостиве очи́сти мно́жества согрѣше́ній
на́шихъ.

Сті́хъ: Помилѡй насъ Бѡже по кели́цѣй
ми́лости твоѣй, и по мно́жествѣ щедро́тъ
твои́хъ, очи́сти беззако́ниа на́ша:

Сті́хѣра:

Не оста́ви насъ въ чело́вѣческое предсто-
я́ніе, пресвѣта́а Влады́чице! но при́мй мо-
ле́ніе ра́бъ твои́хъ, скорби во о́бдержати ны,
терпѣ́ти не мо́жемъ отъ бѣсѡвскаго стрѣ-
ла́ниа, покрѡва не стажа́хомъ, ниже́ гдѣ
прибѣ́гнѣти стра́стнии, всегда́ побѣжда́еми,
и оутѣше́ниа не́ имамы, развѣ Тебѣ Влады́-
чице міра, оупова́ніе и предста́тельнице вѣр-
ныхъ, не прѣзри моле́ниа на́шего, но совер-
ше́но сотвори́.

Пѣснь 7. Ирмо́съ.

Отъ Ісѡ́ен доше́дше ѡ́троци во Вав-
лонѣ́ иногда, вѣрою тро́йческою пла́мень
пѣщи́ый попра́ша пою́ще: о́тецъ на́шихъ Бѡ-
же благослове́нъ еси́.

Пресвѣта́а Госпоже́ Богородице́:

Наше спасеніе, ꙗкоже восхотѣхъ еси Спаса
се оустрѣити: ко оутрѣбѣ Дѣвы вселѣся
еси, юже міръ предстѣтельницѣ, показѣхъ
еси, отѣцъ нашихъ Божѣ благословѣхъ еси.

Глагола: и нынѣ:

Тѣлесныѣ слабости, и дѣшевныѣ недѣги
Богородительнице, любовію пристѣпающихъ
ко кровѣ твоемѣ Дѣво исцѣлѣти сподоби,
Спаса Христа намъ рождаша.

Катакасіа тѣмже.

Пѣснь 8. Ирмосъ.

Царѣ небеснаго, егѣже поютъ кони ангельскіи,
хвалите, и превозносите ко всѣмъ вѣки.

Пресвятѣя Госпоже Богородице:

Помощи, ꙗже отъ Тебѣ, трѣбующіѣ не
прѣзри Дѣво, поющихъ и превозносящихъ Тя
ко вѣки.

Глагола: и нынѣ:

Напастей Ты прилоги отгонѣши, и стра-
стей нахѣды Дѣво: тѣмже Тя поемъ, ко
всѣмъ вѣки.

Катакасіа тѣмже.

Пѣснь 9. Ирмосъ.

Кѣистинѣ Богородицѣ Тя исповѣдаемъ,
спасеніи Тобою Дѣво чистѣя со безплѣтны-
ми лики Тя величающе.

Пресвятѣя Госпоже Богородице:

То́ка слéзъ мо́йхъ не отврати́сѧ, ꙗ́же
отъ вса́каго лица́ вса́къ слéзъ отхѣмшаго,
Дѣ́во, Хри́ста ро́ждаша.

Глаго́ла: и ны́нѣ:

На мѣстѣ́ озлоблѣ́нїѧ немо́щїи смири́к-
шагосѧ, Дѣ́во исцѣ́ли, изъ нездра́вїѧ во
здра́вїе претворѧ́ющїи.

Катава́сіѧ.

О пресвѣ́тлыи ѡ́блече́ Мѧ́ти Бѣ́жіѧ, насъ
побѣ́ждающїѧ побѣ́ди, держа́вною Ти и
всесы́льною десни́цею, и сѣ́щимъ во ско́рбехъ
предста́ни, обѣ́димыхъ застѣ́пїи, и грѣ́хїи
разрѣ́ши моли́твенникъ тво́йхъ: е́лика во
хѣ́щєши, мо́жєши.

Іерей: О всепѣ́таѧ Мѧ́ти!

Хоръ: О всепѣ́таѧ Мѧ́ти: ро́ждаша
всѣ́хъ Свѧ́тыхъ свѧ́тѣйшее́ Глаго́ло: ны́нѣ-
шее́ прїѣ́мши приноше́нїе.

Іерей: О всепѣ́таѧ Мѧ́ти!

Хоръ: О всепѣ́таѧ Мѧ́ти: отъ вса́кіѧ
избѧ́ки напа́сти всѣ́хъ, и бѣ́дѣщїѧ измѣ́
мѣ́ки, Тебѣ́ копи́ющїхъ.

Іерей: О всепѣ́таѧ Мѧ́ти!

Хоръ: О всепѣ́таѧ Мѧ́ти: и бѣ́дѣщїѧ
измѣ́ мѣ́ки, Тебѣ́ копи́ющїхъ: Я́вля́ѧ 3.

Стіхі́ры Гласъ 2.

За всѣ́хъ мо́лишесѧ Благѧ́ѧ, прибе́ггаю-
щихъ съ вѣ́рою, въ держа́вныи Тво́и покрѣ́вѧ,

ино́го во не́ ймамы грѣшніи ко Бо́гу, въ
вѣда́хъ и скорбе́хъ при́сно избеа́леніа, обре-
менѣни грѣхѹ мно́гими, Ма́ти Бо́га вѣшна́го:
тѣмже Ти припа́даѣмъ: избе́жи отъ
всѣа́кого обстоя́ніа рабы твое́а.

Сті́хъ: Пома́нѣ́ йма́ твоѣ́, во всѣ́комъ
ро́дѣ́ и ро́дѣ́.

Всѣ́хъ скорба́щихъ ра́дость, и обѣ́ди-
мыхъ Застѣ́пница, и о́дѣвшихъ Пита́тельни-
ца, стра́нныхъ оутѣ́шеніе, о́бсрѣда́емыхъ при-
ста́нище, больны́хъ посѣ́ченіе, немо́щихъ
покро́хъ и Застѣ́пница, же́лазъ ста́рости, Ма́-
ти Бо́га вѣшна́го, Ты еси́, Пречы́стаа,
потѣ́ша, мо́лимся, спасти́ся рабо́мъ Тво-
и́мъ

Сті́хъ: Сла́ши дщѣ́, и вѣ́ждь, и при-
кло́ни о́ухо́ Твое́.

Ра́дѣ́йся пречы́стаа Дѣ́во, Ра́дѣ́йся че-
стны́й ски́птре Царѣ́ Хри́ста. Ра́дѣ́йся про-
зѣ́бшаа грѣ́зѣ́ тайны́й. Ра́дѣ́йся дѣ́ре не-
вѣ́снаа, и неопали́маа кѣ́пинѣ́. Ра́дѣ́йся все-
мі́рный свѣ́тъ. Ра́дѣ́йся всѣ́хъ ра́досте́. Ра́-
дѣ́йся вѣ́рныхъ спасѣ́ніе. Ра́дѣ́йся застѣ́пнице
всѣ́хъ хри́стіа́нъ, и привѣ́жище Влады́чице́.

Сла́ва: и ны́нѣ́:

Ра́дѣ́йся все́леннымъ похвало́. Ра́дѣ́йся
хра́ме Господе́нь. Ра́дѣ́йся горо́ приосѣ́не-
наа. Ра́дѣ́йся всѣ́хъ привѣ́жище. Ра́дѣ́йся
свѣ́тѣ́льниче́ златѣ́й. Ра́дѣ́йся сла́во право́-

сла́вныхъ честна́а. Ра́дуйсѧ Мари́е Ма́ти
Хріста́ Бо́га. Ра́дуйсѧ ра́ю. Ра́дуйсѧ божіе-
ственна́а трапѣзо. Ра́дуйсѧ сѣ́нѣ. Ра́дуйсѧ
рѣ́чко всезлата́а. Ра́дуйсѧ все́хъ оупока́ніе.

Посѣмъ ектеніа.

Помѣ́луй насъ Бо́же, по вели́цѣй мѣ́ло-
сти тво́ей, мо́лимтисѧ, оуслѣ́ши и помѣ́луй.

Хоръ: Го́споди помѣ́луй 3.

Еще́ мо́лимсѧ о́ еже сохрани́тисѧ гра́дъ
се́мъ (или́ вѣси се́й, или́ обѣ́тели се́й), и всѣ́-
комъ гра́дъ, вѣси и странѣ́. Отъ гла́да, гс-
бѣ́тельствѧ, трѣ́са, пото́па, гра́да, огнѧ́, ме-
ча́, наші́еткѣ́а иноплеме́нникъ, и междоусо́б-
ныхъ бра́ни: и о́ еже мѣ́лостивъ́ бы́ти, бла-
гопре́мѣ́ннѣ́ишѣ, благо́мъ и чело́вѣ́кколю́би-
комъ Бо́гъ на́шемъ, и отврати́ти вѣ́сь гнѣ́въ
сво́й на ны́ движа́щійсѧ, изба́вити насъ
належа́щаго пра́веднаго сво́его пре́щеніѧ, и
помѣ́ловати насъ.

Хоръ: Го́споди помѣ́луй. 12.

Возгласъ:

Оуслѣ́ши ны́ Бо́же, Спа́сителью на́шѣ, оу-
пова́ніе все́хъ конце́й земли́, и сѣ́иныхъ на
мо́ри далече́, и мѣ́лостивѣ́ мѣ́лостивъ́ е́ди-
на́мъ о грѣ́сѣхъ на́шихъ, и помѣ́луй насъ:
мѣ́лостивъ́ бо и чело́вѣ́кколю́бецъ Бо́гъ еси́,
и Тебѣ́ сла́въ возсыла́емъ, Отцѣ́, и Сы́нъ,

и свѣтѣмъ Дѣхъ, нынѣ и прѣсно и во вѣки
вѣкѣмъ.

Хоръ: Ямѣнь.

Слава Тебѣ Христѣ Бѣже, оупокѣніе наше,
слава Тебѣ.

Хоръ: Слава: и нынѣ: Господи помѣ-
луй 3. благослови.

Іерей: Христосъ истинный Бѣгъ нашъ,
молѣтвами пречѣстѣя сѣбѣ Матере, преподѣ-
бныхъ и богородицъ, Отецъ нашихъ. и
всѣхъ Свѣтыхъ: помѣлуй и спасѣтъ насъ
ѣко бѣлѣ и челоуѣколюбѣцъ.

Хоръ: Ямѣнь.

Ч. 3962.

Дозволено печатати.

Отъ гр. кат. Епископскаго Ординаріята.

Перемысль 25. сернія 1898.

Константинъ

Епископъ.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ
Редакторъ „Посланника“
ПЕРЕМЫШЛЬ.

Выдавництва „Посланника“

Лапшинъ, почта Бѣрежаны.

Книжочки мисійныя
выходятъ точно каждого мѣсяца. Цѣна 3 кр.

Найновѣйшій и найкраснѣйшій молитвословъ

Вѣнецъ жити.

Цѣна въ хорошей оправѣ 85 кр.

О наслѣдованіи Іисуса Христа

Цѣна безъ оправы: на звычайномъ паперѣ
50 кр., на великовомъ 70 кр.

Театральная бібліотека „Посланника“

Томикъ по 20 кр.

Збѣорникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. Цѣна выпуска 10 кр.

Пѣдручникъ

скороченный Требникъ посли ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденныя

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянъ. Збѣорникъ рускихъ квартетовъ
(50 утворовъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковныя можна получити.

5

РѢкъ 1899.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число пята.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходять каждаго мѣсяця и коштують рѣчно :

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылає ся. ❖

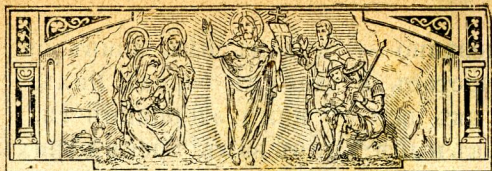

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Въ печатнѣ Н. Джулынѣскаго.
1899,

Св. Пахомій.

Воскресеніє.

Була субота — вечеръ пѣзный;
Въ Іерусалимѣ миръ кругомъ, —
Однакъ той миръ опасный, грозный
Для тыхъ, що вѣрили съ Христомъ.

Невѣжъ толпою онъ розпятый,
Уже — всѣ думали — умеръ!
И готовились суиостаты
На ученикъ Его теперь.

Обняті юдейскимъ страхомъ
Днесъ ученики тѣ зѣшлись
Тамъ пѣдъ однимъ пріютнымъ дахомъ,
И дверь заперши, — стереглись.

Внезапно — чудомъ имъ явивъ ся
 Христось и станувъ середъ нихъ,
 И якъ все съ ними здоровивъ ся,
 Такъ нынѣ: „миръ вамъ!“ рекъ до нихъ.

И рекши се, Онъ обѣ руки
 И ребра имъ свои всказавъ,
 Котріи въ день страшной муки
 Зелѣзомъ воинъ-рабъ протявъ.

Тогда апостолы нежданно
 Плѣненіи чудесомъ святымъ,
 Всѣ радовались несказанно,
 Що видять Господа живымъ.

И зновъ Учитель ихъ чудесный
 Сказавъ имъ: „Миръ да будетъ вамъ!
 Якъ мя пославъ Отець небесный
 Такъ я васъ посылаю самъ“.

И дунувъ Онъ на нихъ устами
 „Пріймѣте Духъ святой“ сказавъ;
 „Се судъ даю вамъ надъ грѣхами,
 И власть, яку Отець мнѣ давъ.

„Кому ѡтпустите грѣшеня,
 ѡтпустятъ ся имъ у Отца;
 Кому ѡткажете рѣшеня,
 Се имъ ѡткажеть до кѡнця“.

Свѣтлый праздникъ

Воскресенія Христоваго.

Коли Іисусъ Христосъ на крестѣ
 ѡтдавъ духа своего въ руки Отца
 небесного, тѣло Его бездушне було
 зложено въ гробѣ новѣмъ, въ камени
 высѣченѣмъ; третого але дня злучивъ
 Іисусъ Христосъ зновъ свою душу
 съ тѣломъ и вставъ зъ гроба живый
 або воскресъ — якъ то самъ о собѣ
 предсказавъ и пророкъ Давидъ пред-
 рѣкъ, що пренодобный не оставитъ
 душу свою въ адѣ, ани не буде ви-
 дѣти истлѣнія (зѡпсутья). На памятку

тую обходимъ що року свѣтлый праздникъ Воскресенія Христоваго, або по словамъ кнѣгъ церковныхъ: праздникъ Пасхи. Слово „пасха“ есть еврейске (жидѣвске) и значить „перехѣдъ“; жиды бо обходили свято пасхи на памятку, що послѣднои ночи передъ ихъ выходомъ зъ Єгипта переходивъ Ангель смерти, посланный ѡтъ Бога, землю Єгипетску и убивавъ всѣхъ первенцѣвъ Єгиптянъ, — але переходячи не вступовавъ въ дома Израильскіи, намазаніи кровію агнца, которого тогды споживали. Пасха старозавѣтна була прообразомъ пасхи новозавѣтной и агнецъ пасхальный прообразомъ агнца новозавѣтного Іисуса Христа. Якъ кровь агнца старозавѣтного охоронила Израильтянъ ѡтъ смерти и они зѣстали увѣльненіи зъ неволѣ Єгипетской, — такъ кровь Христова на крестѣ проляна спасає людей ѡтъ смерти вѣчной и неволѣ грѣха и есть переходомъ до царства благодати и духовной свободы.

Сей праздникъ называется такожъ Великоднемъ по части для того, що въ томъ часѣ начинаются довшіи дни, по части же задля великого торжества и радости, съ якою сей праздникъ обходится, а котрый то праздникъ по словамъ св. Церкви есть „праздникомъ празднико́въ и торжествомъ торжествъ“ (есть праздникомъ надъ праздниками и наибольшимъ торжествомъ), бо воскресеніе Христове есть основою нашей вѣры, наибольшимъ доказомъ божества Іисуса Христа и порукою нашего воскресенія.

Праздникъ сей походить еще зъ часо́въ апостольскихъ и зъ початку обходили его христіяне на востоцѣ разомъ съ жидѣвскою пасхою въ котрый будь день тыждня, а на западѣ лишь въ недѣлю. Понеже зъ той причины повстали споры, то св. Отцы собраннїи на І. вселенскѣмъ соборѣ въ Нікеѣ 325 р. рѣшили, що праздникъ Воскресенія Христоваго має обходи-

тися въ перву недѣлю по весняномъ рѣвноденствію и на повню луны; заразомъ принято яко первый день весняного рѣвноденствія (коли день рѣвно довгій якъ нѣчь) день 21 марта. Понеже повня (луны) кожного року на веснѣ въ инный день припадає, протое и пасха може прадздноватися въ однѣмъ изъ 35 дней, ѡтъ 22 марта до 25 цвѣтня, а обходится длятого въ день недѣльный, бо въ недѣлю Христось воскресъ изъ гроба.

Цѣлу нѣчь изъ суботы на недѣлю проводятъ побожнѣ христіане въ церквѣ, слухаючи читаня Дѣяній Апостольскихъ, подобно дѣвамъ Евангельскимъ чувающимъ, щобы выйти на встрѣчу жениху, воскресшому Іисусу. Богослуженіе торжественне начинаєся воскресною утренею по пѣвночи, бо Іисусъ Христось воскресъ „зѣло рано“ т. е. досвѣта. Всѣ свѣчи въ храмѣ запалаются, щобы вырази-ти свѣтлѣсть торжества, храмъ на-повняєся пріятною вонею кадила, ко-

тре пригадує на ароматы Мироносиць поспѣшающихъ до гробу тѣло Христа помазати. Священникъ одѣтый въ свѣтлѣ ризы, якъ Ангелъ въ свѣтлой одежи, ѿ престола изображающого небо, возвѣщає воскресеніе Христове спѣваючи: „Воскресеніе твое Христе Спасе, ангелы поють на небеси“, а вѣрніи кѣнчать: „и насъ на земли сподоби чистымъ сердцемъ Тебе пѣти и славити“. И такъ съ крестомъ, хоругвами и свѣчами выходитъ зъ церкви процесія и обходитъ церковь 3 разы спѣваючи повышшу пѣснь, або другу: „Воскресъ Іисусъ отъ гроба, якоже прорече; даде намъ животъ вѣчный и велию милость“. На голосъ той радостной воскресной пѣсни ѡтзываются дзвоны по двудневномъ молчанію и гомонять черезъ цѣлый часъ обходу около церкви. Обходъ той означає торжественный, тріумфальный походъ Іисуса Христа яко побѣдителя смерти и ада и освободителя рода людского зъ власти діавола. Обходъ

около церкви пригадуе намъ такожь на хѳдъ Мирносицъ въ темрявѣ нѳчной, поспѣшающихъ передъ всходомъ сонця до гробу Христового, лишъ вмѣсто аромать на помазанье умершого, мы несемъ знамена побѣды Иисуса надъ смертію: крестъ и хоругви.

По обходѣ стаемъ въ притворѣ, двери церковнѣ примыкаются, а священникъ начинае утреню благословеніемъ: „Слава святѣй единосущнѣй и животворящей и нераздѣлимѣй Тройцѣ (Отцу и Сыну и св. Духу) всегда, нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ“. На тое вѣрнѣ ѳповѣдаютъ: „Аминь!“ або: такъ есть, — а священникъ спѣвае торжественну пѣснь: „Христосъ воскресе изъ мертвыхъ; смертію смерть поправъ и сущимъ въ гробѣхъ животъ даровавъ“ (Христосъ воскресъ изъ мертвыхъ той, котрый смертію (своею) нашу смерть подоптавъ, знищивъ и находящимся въ гробахъ животъ даровавъ). Якъ

Мироносицамъ явився Іисусъ въ поворотѣ до Іерусалима, такъ и намъ при входѣ до храма голосится многократно: „Христось воскресе!“ — а потѣмъ священникъ знаменає двери церковнѣ крестомъ, двери ѡтвѣраются, послѣ чого священникъ, а за нимъ всѣ вѣрнѣ входятъ въ храмъ спѣваячи: „и сущимъ въ гробѣхъ животъ даровавъ“. Замкненѣ двери церковнѣ пригадують намъ, що черезъ грѣхъ були замкненѣ двери царства небесного для всѣхъ людей, но Іисусъ Христось по смерти зѡйшовъ въ адъ и крестомъ ѡтворивъ душамъ праведнымъ вхѡдъ до царства небесного, а дорога тамъ провадить черезъ церковь пѡдъ проводомъ пастырей духовныхъ, священникѡвъ. Ѳтъ теперъ черезъ цѣлый тыждень стоять ѡтворомъ царскѣ и діаконьскѣ двери на знакъ, що Христось воскресшій ѡтворивъ намъ райскіи двери.

Утренняя воскресна складаєся головно изъ канона або пѣсней, уложеныхъ

св. Іоанномъ Дамаскиномъ, въ которыхъ прекрасно и торжественно оспѣвуется воскресеніе Христове. При концѣ утренѣ священникъ подає вѣрнымъ крестъ до цѣлованя, витаючи ихъ словами: „Христось воскресе!“ — на що вѣрні радостно ѡтповѣдають: „Воистину воскресе!“ И ѡтъ сего часу ажъ до Вознесенія Господняго уживаєся той привѣтъ такъ въ церквѣ, якъ и межи вѣрными, — а звычай той походить еще ѡтъ Апостолѡвъ, бо коли два ученики, котрымъ Іисусъ Христось явился въ дорогѣ до Еммауся, повернули до Апостолѡвъ въ Іерусалимѣ, щобы имъ возвѣстити, що Іисусъ Христось истинно воскресъ, Апостолы отвѣтили имъ: „воистину воста (воскресъ) Господь и явился Сімону“ (Лук. XXIV. 34).

Литургія або Служба Божя начинаєся и кѡнчится такъ само якъ и кожде инне богослуженіе пѣснею: „Христось воскресе“ и вмѣсто иныхъ пѣсней богослужебныхъ спѣває

ся часто „Христосъ воскресе“, чтобы выразити превелику радѣсть о воскресенію Христовѣмъ. Найторжественнѣйшою хвилею въ часѣ Службы Б. есть въ томъ дню чтанье св. Евангелія. За каждымъ стихомъ священникъ затримуется и дзвонять въ всѣ дзвоны на знакъ, що проповѣдь Апостолѣвъ розѣйшлася по цѣлѣмъ свѣтѣ такъ, якъ звукъ дзвонѣвъ розходится въ повѣтрю, и сповнилися слова царя Давида: „Въ всю землю изиде вѣщаніе ихъ и въ кѣнцы вселенныя глаголы ихъ“. — Если есть болѣе священникѣвъ, то каждый стихъ Евангелія читается въ розличныхъ языкахъ на знакъ, що проповѣдь о воскресенію Христовѣмъ голосили Апостолы по цѣлѣмъ свѣтѣ межи всѣми народами на розличныхъ языкахъ. Евангеліе читается ѡтъ св. Іоанна, перше зачало, ѡтъ слѣвъ: „Въ началѣ бѣ Слово и Слово бѣ у Бога, и Богъ бѣ Слово“ — а хотя въ немъ не воспоминается о воскресенію Христовѣмъ, а лишь о

божествѣ Мессіи, то однакъ читається оно на Великдень для того, що воскресеніе Іисуса Христа есть наибольшимъ доказомъ Его божества. При концѣ Службы Б. передъ: „Буди имя Господне . . .“ священникъ благословитъ Артосъ т. е. хлѣбъ пшеничный, на котромъ есть изображене воскресеніе Христове и поставляе его на тетраподѣ середъ церкви въ память того, що Христосъ Господь по воскресенію часто являлся своимъ ученикамъ и неразъ ѣвъ съ ними хлѣбъ. Артосъ представляе отже самого Іисуса Христа воскресшого и пригадуе намъ, що и середъ насъ присутствуе самъ Христосъ, якъ колись середъ Апостолѣвъ. Въ недѣлю Оомину роздробляея Артосъ и роздаея вѣрнымъ до кушаня на знакъ нашей общности съ Іисусомъ Христомъ и що по нашимъ колись воскресенію І. Христосъ яко пасха велика и священнѣйша подасть намъ Себе причащатися въ царствію своемъ.

Не тільки въ церквѣ съ радостію обходимъ память воскресенія Христоваго, але такожъ въ домашнѣмъ, родиннѣмъ кружѣ. Якъ въ церквѣ поставляє ся на столѣ Артосъ, такъ въ домахъ христіянськихъ заставляє ся стѣлъ съ розличними стравами молочными и мясными — и хлѣбами особенного вида, котрі называються пасхами, ѿ котрыхъ христіяне по богослуженію семейно вкушаютъ, подобно якъ Израильтяне семейно ѣли свою пасху. Стравы и хлѣбы тіи, яко приготовані въ честь воскресенія Христоваго, впередъ благословить священникъ умоляючи Бога, щобы всѣ вкушающі ѿ нихъ одержали здоровье тѣла, помѣчь противъ всякого рода недугъ и спасеніе души. Зъ поміжи тыхъ благословенныхъ стравъ перве мѣстце займає священне яйце, котрымъ угощаємся и заявляємъ зобѣ желанія задушевнѣ всякого добра; оно бо єсть ѡтвѣтнымъ образомъ воскресенія. Тверда внѣшна скорупа

яйця есть якобы камень, котрый покрывавъ грѣбъ Христовъ. Якъ въ мертвѣмъ яйцѣ по воли Божой повстае житѣе и зъ него выходитъ куря, проколовши скорупу, — подобно на приказъ Божій въ гробахъ проявится житѣе и мертвѣи проломивши скорупу могильну, повстануть до житя вѣчнаго. Дѣлячись священнымъ яйцемъ, мы желаемъ собѣ взаимно всякого добра для того, понеже воскресеніемъ своимъ довершивъ Іисусъ Христосъ наше спасеніе, а тое есть нашимъ наибольшимъ добромъ. — Есть такожь звычайемъ красити яйця або выдѣливати „писанки“ и тѣи собѣ въ даръ подавати. Сей звычайъ має походити ѿтъ Маріи Магдалины, котра станувши передъ цѣсаремъ римскимъ Тиверіемъ, подала ему червоно закрашене яйце и сказавши: „Христосъ воскрес!“ стала проповѣдати слово Боже почавши ѿтъ воскресенія Христоваго.

Того самого дня на вечерни гомонять такожь радосніи пѣсни, а въ

св. Евангелію чуємъ о явленію Іисуса Христа Апостоламъ, коли тіи въ день воскресенія Христоваго вечеромъ були разомъ собрані. Свѣтлый праздникъ воскресенія Христоваго треває 3 дни: черезъ недѣлю, понедѣлокъ и вторникъ, въ память тридневного воскресенія Господнего. Черезъ всѣ 3 дни на знакъ загальної радости не умовкають дзвони ѿтъ рана до вечера, но голосять побѣду Христа надъ смертію и адомъ. По той самой причинѣ въ первѣмъ тыждню праздника Пасхи, такъ званѣмъ свѣтлѣмъ, нема посту въ середу и пятницу; забороняються лишъ гучні забавы и весѣля, щобы вѣрні занимали ся бѣльше духовними розмышленіями о воскресенію Христовѣмъ, а нежели змысловыми утѣхами.

Наконецъ примѣтити слѣдує, що лише ті христіяне чувствуютъ истинну радѣсть по случаю воскресенія Христоваго, котрі послѣдуючи возванію церкви въ часѣ великого поста

наповняютъ сердце свое щирымъ роз-
каяніемъ, очистятъ душу въ св. Спо-
вѣди великодной и вкусятъ отъ пасхи
новозавѣтной въ св. Причастію. —
коротко мовячи: коли христіане ду-
ховно воскреснутъ и Христось Го-
сподь воскресне въ ихъ душѣ.

И. А. Гмитрыкъ.

Пѣснь на Воскресеніе.

Весело и велично.

Слова о. С. Лепкого,
мелодія Л. Ремезы.

Хри-стось во - скресь,

Хри - стось во -

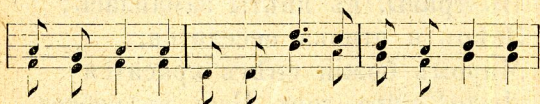
скресь!

Ра-дѣсть зѣ не ба

сѣя - е я - сна

За - ви - та - ла Па-ска кра-сна, Всѣ воз-ра-дуй-

мо ся ны-нѣ, Богъ давъ ща-стя всей ро - ди - нѣ,

Богъ давъ радѣсть намъ зъ не-бесъ Христосъ во - -

скресъ! Хри-стосъ во - скресъ!

Христосъ воскресъ! Христосъ во-
[скресъ!]

Радѣсть зъ неба съяе ясна

Завитала Паска красна

Всѣ возрадуймо ся нынѣ

Богъ давъ щастя всей родинѣ

Богъ давъ радѣсть намъ зъ небесъ

Христосъ воскресъ! Христосъ во-
[скресъ!]

Христось воскресь! Христось во-
[скресь!

Земленька зô сну збудилась,
Въ травы, въ цвѣты замайлась;
Звѣрь и птичка веселится,
Миромъ божій свѣтъ красится
Люде! миръ давъ Богъ зъ небесъ

Христось воскресь! Христось во-
[скресь!

Христось воскресь! Христось во-
[скресь!

Миръ намъ самъ Христось приносить,
Миръ намъ небо днесъ голосить;
Миръ той Божій всѣ витаймо,
Паску Божу споживаймо,
Чудо Боже зъ всѣхъ чудесъ:

Христось воскресь! Христось во-
[скресь!

Христось воскресь! Христось во-
(скресь!

Ученики „миръ“ спѣвають,
Страхъ и смутъ къ забувають
Слово Боже всѣмъ голосять,

И спасенье имъ приносятъ.

А спасенье йде зъ небесъ:

Христось воскресъ! Христось во-
[скресъ!

Христось воскресъ! Христось во-
[скресъ!

Въ правдѣ Божѣй просвѣтѣмся,

Въ правдѣ Божѣй звеселѣмся!

Щезла страшна вже неволя!

Завитала красша доля,

Доля Божая зъ небесъ:

Христось воскресъ! Христось во-
[скресъ!

Христось воскресъ! Христось во-
[скресъ!

Радуйте ся Божѣи люде

Най мѣжь нами гнѣвъ не буде,

Най цвите любовь вамъ Божя,

Чиста, мила, якъ цвѣтъ-рожа;

Бо любовь прійшла зъ небесъ:

Христось воскресъ! Христось во-
[скресъ!

Св. Пахомій.

Преподобный отецъ св. Пахомій родился въ мѣстѣ Теваидѣ въ Египтѣ около року 292-го по Рожд. Хр. Родителѣ его були язычники и воспитали своего сына строго въ язычествѣ. Но ѿтакъ, вступивши до войска, случилось ся ему черезъ довшій часъ бути въ однѣмъ мѣстѣ, въ котрѣмъ було значительне число христіанъ. Приглянувшись ближе житю тыхъ христіанъ, объявилась въ немъ охота ариняти вѣру Христову. Скоро лишъ повернувъ изъ войска до своего родного мѣстця, такъ заразъ давъ окреститись, а ѿтакъ ѿправився до одного благочестивого пустынника, именемъ Палимона, котрый по довгихъ просьбахъ принявъ его вкѣнци до себе за ученика. Тутъ живъ Пахомій разомъ съ своимъ учителемъ въ дуже строгѣмъ покаянїю.

Одного разу Пахомій, зайшовши въ пустыню Тавенну, учувъ голосъ, щобы на тѣмъ мѣстци построивъ монастырь. Вернувшись заразъ до свого учителя Палимона и розказавши єму о тѣмъ, просивъ о раду. Палимонъ, увидѣвъ въ тѣмъ видимую волю Божу, заразъ и принявся за дѣло. Пѣшли оба въ пустыню на указане мѣстце, и начали строити маленькѣ келіи одну коло другої. Вскорѣ ѡтакъ начали за волею Божою сходитись до тыхъ пустынники, а коли не стало мѣстця, то построивъ съ часомъ второй такій самъ монастырь, а потѣмъ третій, и прѣшло до того, що въ загалѣ построено шѣсть монастырей, въ котрыхъ було до якихъ шѣсть тысячъ монаховъ, жившихъ пѣсля слѣдующихъ правилъ: Каждый чернецъ постивъ, моливъ и трудився, скѣлько стало силъ. Изъ того, що руками придбали, одну частину уживали для свого прокормленя, а втору продавали и роздавали грошѣ межи бѣдныхъ. Харчъ мали всѣ спѣль-

ный. Одежь ихъ була изъ простаго сукна, по серединѣ поясомъ пѣдпере-зана, а на головѣ каптуръ, вышитый маленькими крестиками. Всѣ чернцы мусѣли трудитись: одні коло поля, другі коло огорода, а инші зновъ при варстатахъ. Три рази въ день, а разъ въ ночи, сходились они на спѣльну молитву.

Таке то пустынное житіе основавъ по Божій воли св. Пахомій. За тѣ его труды епископъ хотѣвъ посвятити его на священника. Но св. Пахомій черезъ свою велику покору не принявъ того достоинства. Заболѣвши ѳттакъ на моровую заразу и поблагословивши численную свою братію, розстався съ симъ свѣтомъ 348-го року по Рожд. Хр.

Зневага и помôчь Пречистой Дѣвы.

[Конецъ].*)

Еще того самого дня дôставъ той-же ôтдѣлъ наказъ рушати на Ишпанцѣвъ, котрѣ показали ся въ поблизкости. Пôйшли въ бôй и нашѣ юнаки! Еще не зачинали стрѣляти, а войско французке стояло спокôйно, приготавлиючи ся до першого стрѣлу. Нашѣ молодѣ жовнѣры стояли въ ряду одинъ побôчь другого; за ними стоявъ ôтважнѣй сержантъ.

Тишина була така, якъ буває передъ громовицею въ воздухѣ. Каждому жовнѣрови снувались по головѣ думки та wspomини — може се вже въ остатнѣй разѣ. Въ тôмъ лиснуло зъ стороны Ишпанцѣвъ геть зъ пôдгаю легенькимъ и вузенькимъ огненнымъ вужомъ, клубъ дыму закрутивъ ся въ воздухѣ.

— Бачнôсть! — закликавъ офицеръ французскѣй.

*) Початокъ той повѣстки въ ч. 3.

Але закимъ почули жовнѣры се слово, куля арматня впала на першій рядъ жовнѣрѣвъ, урвала молодому жовнѣрови Иванови праву руку при самомъ рамени, и впала просто въ груди стоячого за нимъ сержанта, котрого розшарпала на куснѣ. Лишь долѣшня часть тѣла кидала ся въ судорогахъ ...

— Гурра! хлопцѣ, до штурму! — закомендеровавъ генераль.

На пляцу осталось лишь двоихъ жовнѣрѣвъ: кусень сержанта и омлѣлый, окровавленный безъ руки Иванъ, котрого небавомъ забрала прислуга до ратункового воза.

Скѣнчилась кампанія. Богъ тяжко покаравъ и Францію и єѣ кровожадного цѣсаря. Сему було за мало западнои Европы; заблаглось ему еще и войны съ російскимъ царемъ и онъ выпровадивъ до Росіи больше якъ пѣвъ міліона вѣйска. Та тутъ положивъ Богъ конецъ его гордости: Богъ давъ вже у Вересни такъ тяжкѣ мо-

рози, що вѣйско Наполеона вигинуло зъ зимна и голоду, а самъ Наполеонъ ледво живий на простыхъ хлопскихъ саяхъ втѣкъ до своєї Франціи, где ему одобрали престоль и выгнали на безлюдный островъ.

Жовнѣръ Антонъ перебувъ всѣ вѣйны наполеоньскѣ, бувъ и въ Росіи и дививъ ся власными очима на сромоту свого цѣсаря и своєї отчины. Мимо найтяжшій недолѣ образъ фігуры Пречистой Дѣвы, до котрой они стрѣляли, николи не зѣйшовъ ему зъ очей. Очъ день въ день моливъ ся до Преч. Дѣвы, щобы ему простила, хочъ онъ цѣливъ такъ, щобы куля въ ню не влучила. И Пречиста Дѣва выслухала его, щасливо пересела его зъ певной погуби и онъ щасливо дѣйшовъ до Парижа, головного мѣста Франціи. Скоро прибувъ тамъ, кинувъ оружїе и першою рѣчею его було побѣгти до Церкѣи Пречистой Дѣвы, щобъ тамъ подякувати за свое щасливе уратованє Г. Богу и Пре-

чистѣй Дѣвѣ. Тутъ на колѣнахъ горячо моливъ ся та проливавъ слезы вѣдчаносты.

Выходячи зъ Церкви, задержавъ ся передъ дверми, щобы дати убогимъ милостиню, а добувши мошонки, роздававъ всѣмъ убогимъ грошѣ, не дивлячи ся на ихъ лица. Въ тѣмъ почувъ голосъ:

— Се ты Антоне?! — Антонъ поглянувъ на жебрака и видививъ ся на сего, що се промовивъ.

— Не пѣзнаєшь мене? Яжъ Иванъ! — ѡдозвавъ ся жебракъ. — Мыжъ разомъ стрѣляли до Пречистой Дѣвы памятаєшь, въ Испаніи. Я втрафивъ и ѡдбивъ въ неи праву руку, а теперь дивись на мене; и показавъ на праве рамя, зъ которого звисавъ порожный рукавъ старого лахмана... Але ты не цѣливъ у фігуру, я видѣвъ се добре и сказавъ сержантови и ѡнъ погрожувавъ ся тебе на другій день змусити, щобысь добре мѣривъ... та не судилось доконати погрозы. Але я

щиро жалую за сей мѡй злочинъ и днесъ слушно терплю: що я и калѣка и жебракъ. Та хочьбы я бувъ и богатымъ, то не уступивъ бы я зъ того жебрачого мѣсяця пѡдъ сею церквою! И щиро моливъ бы я о прощенье Пречисту Дѣву до кѡнца моего житя.

Антѡнъ покинувъ службу войскову и николи не забувъ сей подѣѣ, а коли осѣвъ на своимъ газдѡвствѣ, поставивъ хорошу фігуру Пречистой Дѣвы, передъ котру водивъ що день не лишъ дѣти але и внуки свои просячи въ Неи прощенья и дякуючи Ёй за свое чудесне спасенье. Ю. Д.

Все на свѣтѣ мынаєсь — тѡлько Богъ непремѣнный.

Въ давныхъ то, дуже давныхъ вже часахъ живъ царь могучій въ Єгиптѣ. Сезострісъ звавъ ся, Онъ славивъ ся непобѣ-

димымъ, черезъ тоє, що завоювавъ пѣвъ свѣта, що скарбы безчисленнѣ згромадивъ до своєї столицѣ та що пострахомъ ставъ для блискихъ и далекихъ. Ничо и дивного, що зъ того поводу гордѣсть серцемъ єго заволодѣла, що думнымъ и гордымъ ставъ ся, що понижавъ пѣдвладными князями, що воли серця сєєго подклонявъ давныхъ можныхъ и славныхъ володѣтелѣвъ сусѣднихъ земель. Онъ розказавъ имъ запрягати ся до повозу свого, щобы перевезли єго черезъ мѣсто яко свого пана. И не разъ, не два тоє дѣлавъ, а коли єму ся захотѣло.

Гѣрко, прикро стало, долю такъ терпку терпѣти давнымъ могучимъ князямъ. Божъ певно, тяжка то и дуже тяжка и терпка и невыносима була судьба ихъ знезагу таку на собѣ переносити. А однакъ давъ ю разъ пѣзнати, почути одинъ зъ тыхъ князѣвъ тому лютому, сердитому, гордому, тому чловѣкови безъ серця, а то въ прилюдный а дуже поучающій спосѣбъ, власно пѣдчасъ такого переѣзду. Тягнувъ онъ той князь пѣдвластный, тягнувъ онъ именно вѣзъ королѣвскій що силы, очи же свои звернувъ онъ въ задъ и пильно приглядавъ ся на колесо того воза тріумфального. Се зострієсь звернувъ увагу на тоє, тай пытає єго:— А щожъ ты тамъ спостерѣгъ?—

Королю — каже ѡнь — колесо тое пригадує менѣ, якъ змѣнне щастье людске. Якъ звена колеса того въ горѣ суть, приходять потому въ долину, а зъ долу зновъ двигаютъ ся въ гору, такъ доля людска днесь чоловѣка на княжій тронъ выноситъ а завтра тручає его въ пронасть нужды жебрачои...

Слова тѣ тронули жестокого Сезостріса. Ѣнь ставъ бѣльше людскимъ. Ѣнь змѣгчивъ сердце свое, що его мовъ камѣнь якій двигавъ въ своѣй груди... Всежъ таки слова князя того сповнились, бо най коротко вспѣмну о дальшой судьбѣ Сезостріса: Ѣнь ослѣпъ въ пѣзнѣйшихъ лѣтахъ и самъ зъ роспуки собѣ житье ѡдобравъ!

Такъ! — але яка наука зъ того для насъ? Ото, що дѣйстно все минає ся на симъ свѣтѣ, все змѣняє ся и нѣчого вѣчного, тревалого пѣдъ сонцемъ не було, нема и не буде. Ту тѣлько манаєсь доля зъ не долею, щастье съ горемъ, нужда съ достаткомъ, съ смѣхомъ слезы, съ спѣвомъ плачь! Бо и само солнце не всегда ясно свѣтитъ, сиовинуть его, закрываютъ его часто густо темнѣ хмары, на мѣсце весняныхъ леготѣвъ — буря неразъ загудить, за свище надъ нашими хатами; въ замѣнъ дощѣвъ хлѣбодайныхъ градъ стовче нивы нашѣ... Оттакъ нагло и неспѣдѣвано и скорше еще якъ тое колесо обертає ся все въ

около чоловіка, все марно гине и пропадає, ба и ѡнъ самъ зъ землѣ, зъ пороху сотвореный въ порохъ обертає ся—и ѡнъ самъ пѡдпадає тымъ самымъ правиламъ—и ѡнъ самъ на собѣ наибѡльше той змѣны досвѣдчає. Днесъ здоровъ ѡнъ и дужій, съ корѣнемъ дерева перевертає, а завтра вже и звонять по єго души; днесъ румяне лице єго, а на завтра вже зъѣла хороба красу єго тѣла; днесъ поклонъ єму ѡтдають а завтра готовѣ тѣ самѣ люде костеръ єму збудувати.

Все на свѣтѣ минає, тому справедливо кличе премудрый царь Соломонъ: „Суєта суєть и всяческая суєть.“ Все марнота, все пуста, все нестале! Нѣчого тревалого нема пѡдъ сонцемъ. Все минає на тѡмъ свѣтѣ, тому не покладаймо въ нимъ нашої надѣѣ, бо тутъ все якъ порохъ той, якъ цвѣтъ той, якъ листье зъ дерева, що нимъ вѣтеръ куди хоче то гонить, такъ все тутъ гине, минає, пропадає!... Та не минає лишъ Божя правда, незмѣнный тѡлько Богъ. Въ нѣмъ надѣя наша. Ѳнъ всегда той самъ, нѣ кѡнця, нѣ початку не має. Въ нѣмъ тѡлько правда жїє, въ нимъ однимъ животъ и спасєньє наше!...

ПРІЙДИТЕ КО МНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

КМ

МИСІЙНА

РѢкъ 1899.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число шесте

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧКИ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“
выходятъ каждого мѣсяца и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокіи числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

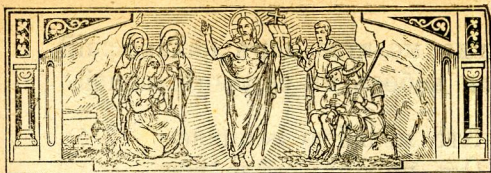

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ПЕЧАТНЬ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО.
1899.

Св. Таісія.

РАНО.

Встаючи зъ постели рано,
На востокъ звертаю взѣръ:
Якъ тамъ красно, якъ румяно
Всходитъ сонце зъ поза гѣръ!
Всходитъ сонце и лучами
Вяже землю съ небесами.

Пробудились птички гождѣ
И поранну пѣснь поють,
Оживляе ся мѣръ божій
Чуднымъ звукомъ птичихъ нуть:
Звукомъ симъ — то чей землиця
Съ небесами здравить ся.

Люде двигаютъ ся зъ ложа,
Вѣрнѣ роблятъ крестный знакъ,
И убогѣ и вельможа
Молить ся до Бога всякъ;

Тажь молитва даръ найкрасшій
Для небесъ зъ землицѣ нашѣй.

Кто мольбою начинае
Отъ поранку дѣло все,
Помѡчь Богъ тому зсылае
На весь день изъ небесе;
И успѣе трудъ, — пѡднѣтый
Въ свѣтлѣ вышней благодати.

Такъ молисъ съ зори восходомъ,
Съ раннымъ пташечкомъ молисъ,
Въ церквѣ божѣй вразъ съ народомъ
Господеви поклонисъ:
И душа твоя мольбами
Вѣчно звяжесъ съ небесами!

Ходи до церкви и николи не
выходи зъ ней, доки не скѣнчить
ся Служба Божя.

(Изъ Пролога въ 6 день цвѣтня).

Одинъ добрый, но бѣдный чело-
вѣкъ мавъ сына. На нещастье на-
ставъ въ той сторонѣ голодъ; видячи
себе, жену и сына умлѣвающихъ зъ
голоду, сказавъ онъ до сына: „Тяжко
менѣ розстати ся съ тобою, мѣй сы-
ну; согласись однакъ, що я тебе про-
дамъ, бо тѣлько въ той спосѣбъ и мы
и ты можемъ избѣгнути голодовой
смерти“. Коли сынъ пѣдчинивъ ся
воли ѣтця, той продавъ его одному
вельможови и пращаючись сказавъ:
„Памятай сыну на раду, котру даю
тобѣ: ходи всегда до церкви и николи
не выходи зъ ней, доки не выслуха-
ешь до кѣнця Службы Божой“. Сынъ
принявъ щиро до сердца слова ѣтця
свого, служивъ вѣрно и справедливо

свому пану и всегда ходивъ до церкви.

Но честнота неустанно буває до-свѣдчана; по якому то нещастному случаю молодець стягнувъ на себе гнѣвъ и мечь своєї панѣ; одинъ молодой слуга любимецъ причинивъ ся до того. Мстива женщина рѣшила погубити невинного молодця и оклеветала его передъ мужемъ, будьто бы той слуга настае на его житъе. Мужъ не розсмотрѣвши дѣла, согласивъ ся слугу передати смерти и узрѣвши того дня судію, сказавъ до него: „Я пришло до тебе одного зъ слугъ моихъ съ обрусомъ; ты прикажи отсѣчи ему голову и завинувши въ обрусъ, ѡтдай тому, кто по нѣмъ прійде“, — але по имени не назвавъ ани одного, ани другого.

• Такимъ способомъ добрый молодець, не предчуваючи ничего злого, по приказу своего пана пѡйшовъ съ обрусомъ на смерть свою, но идучи зачувъ, що въ церквѣ ѡтправляе ся

Служба Божа; онъ припомнувъ собѣ на науку отца своего и позоставъ въ церквѣ до конца Службы Божой.

Тымчасомъ панѣ нетерпелива, що такъ довго має ждати крови его, послала своего любимця до судіи по отвѣтъ на тоє, съ чимъ бувъ посланный первый слуга. Той идучи, зачувъ красный спѣвъ въ церквѣ и вступивъ зъ цѣкавости. Молодець узрѣвши его запытавъ: где онъ иде? — „До судіи, отповѣвъ онъ, получить отвѣтъ на то, за чимъ ты ходивъ; чи бувъ есь у него?“ — „Нѣтъ еще, сказавъ молодець, но прошу тя, замѣняймо нашѣ препорученя, бо я бымъ хотѣвъ выслуhati Службу Божу до конца; ты отже отнеси обрусъ вмѣсто мене, а я прійду за отвѣтомъ“. Любимецъ согласивъ ся, взявъ обрусъ, пѣйшовъ до судіи и въ тойже часъ стративъ свою голову.

Служба Божа укѣнчила ся и молодець послѣ умовы пѣйшовъ до судіи, где получивъ щось завиненого

въ обрусѣ и принѣсь до дому. Якже зачудовали ся панъ и панѣ, коли узрѣли живымъ того, которого пѣслали на смерть, а въ обрусѣ завинену голову любимця своего! Они допытовались, якъ то все могло статися, а учувши все подробно, увидѣли тутъ пречудне дѣло Промысла Божого и заразомъ справедливый судъ Божій, который не давъ невинному погибнути, надгородивъ честноту, а укаравъ злобу и подступъ.

Учѣтъ ся зъ того христіане, щобы и вы не выходили зъ церкви николи скорше, доки Служба Божя не скѣнчить ся. Кто заразъ по укѣнченю Причастія выходитъ зъ церкви, той уподобляе ся Юдѣ, который отримавши ѡтъ Іисуса хлѣбъ умоченый въ соли, сейчасъ выйшовъ. Коли священникъ скаже: „Съ миромъ изыдемъ!“ — то слова тѣи не значать: выходѣмъ уже зъ церкви, — лишь: готовѣмъ ся до ѡтходу, а нимъ ѡтѣйдемъ, хочемъ еще получитьи благословеніе Господне на

дорогу. Кто отже ѡтходитъ зъ церкви безъ дуже важной причины передъ благословеніємъ, той очевидно якобы легковаживъ собѣ благословеніе Боже и тяжело грѣшитъ. Если высоко цѣнимъ благословеніе ѡтцѣвске, тымъ бѣльше повиннисмо цѣнити благословеніе, котре намъ священникъ въ имени Божѣмъ удѣляє и перенесши тоежъ на себе знакомъ креста св., повиннисмо собѣ желати и просити Бога, щобы оно товаришило намъ въ всѣхъ дѣлахъ нашихъ на земли и крѣпило насъ въ годинѣ смерти.

И. А. Гмитрыкъ.

Св. Таісія.

Около половины четвертого столѣтія по І. Христѣ, жила въ Египтѣ ославлена зъ злыхъ обычаѣвъ невѣста, котроѣ на имя було Таісія. Воспитана була вправдѣ въ вѣрѣ христьянскѣй,

але черезъ розпустне своє житъе утратила найдорожшій скарбъ: невинность душѣ и тѣла. Заслѣплена красотою своєю, дотепомъ и иншими свѣтовыми прикметами, упала була вже такъ низько, що здавалось, що вже николи не повстане.

Въ тѣмъ самѣмъ часѣ живъ въ египетскѣй пустини св. Пафнутій. Довѣдавши ся о великѣй соблазни, яку около себе ширила Таісія, плакавъ гѣрко надъ згубою тѣлько душѣ и горячо моливъ ся до Г. Бога о ихъ наверненъе. Молитва его получена съ умертвленями зѣстала выслухана. Сей святой мужъ, вдохновений ѡтъ Г. Бога, опустивъ пустыню и удавъ ся до палаты Таісії, щобы ю найперше навернути до Г. Бога и тымъ способомъ затамовати жерело соблазни. Знаючи, що стрѣй пустельника ѡтстрашивъ-бы Таісію, перебравъ ся по свѣтовому и такъ прибывъ до єи помешканя. Впроваджений до розпустной невѣсти, просивъ ю, щобы схотѣла съ нимъ

розмовитись самъ на самъ въ най-дальшомъ закутку палаты, где бы никто ихъ выдѣти и підслухати не мѡгъ.

— Чого ся боишь? — запытала Таісія — ту насъ никто не підгляне.

— О нѣ! не ту, ходѣмъ еще дальше!

— Добре! — сказала Таісія и запровадила его до дальшой темной комнаты.

— Ходѣмъ еще дальше, до безпечнѣйшого мѣстця.

Нетерпеливо ѡтказала Таісія:

— Если ся боишь ока людского, то тобѣ заручаю, що насъ ту никто не підгляне; але если ся боишь ока божого, то передъ нимъ нигде ся не укрѣєшь!...

— Якто? то ты вѣришь въ Г. Бога? — пытає св. Пафнутій.

— Такъ есть! я вѣрю навѣтъ, що добрыхъ чекає небо, а злыхъ пекло.

— А якимъ же способомъ, пова-

жаєшь ся грѣшити такъ зухвало, коли вѣришь, що Г. Богъ тебе буде судити?

Тѣ слова мужа божого ѿтворили очи Таїсії и змягчили єѣ серце. Встыдомъ и болестію перенята, заляла ся горячими слезами, кинула ся до нѣгъ пустельника и благала: „Мѡй отче, задай менѣ ѡтвѣтну покуту и моли ся, щобы Г. Богъ помилувавъ мене“.

Втогды то зѡбрала Таїсія все свое майно, всѣ строѣ и дорогоценности, словомъ все, що своимъ проступнымъ житьемъ придбала, зложила все тое въ стосъ на улиці и вѡззавши всѣхъ спѡльникѡвъ своєї розпусти, спалила огнемъ въ ихъ очахъ, захожуючи ихъ, щобы ю въ покаянiю наслѣдовали. Потѡмъ удала ся на пустиню до св. Пафнутія и той ѡтдавъ ю до монастыря дѣвочого на строге покаянiє, замкнувъ въ маленькѡй келіи, дверѣ загвоздивъ и оставивъ лише мале ѡконъце, котрымъ бы можна було подати троха хлѣба и воды. Такожъ сказавъ єй старецъ: „Не єсь достойна

вымавляти имя Господне, анѣ руки твои возносити до неба, бо повна еси нечистоты, — тѣлько взыраючи къ востоку часто вымавляй: „Творче мѣй помилуй мя!“ И въ тѣмъ затворѣ перебула Таісія 3 лѣта, молячи ся Богу такъ, якъ була научена св. Пафнутіємъ.

По 3 лѣтахъ прійшовъ св. Пафнутій въ монастырь той, розломивъ дверѣ келіи и сказавъ до покутуючої Таісії: „Человѣколюбецъ Богъ, объявивъ менѣ, що принявъ покаяніе твое и простивъ грѣхи твои“ и вывѣвъ ю зъ того затвора.

Въ монастырѣ разомъ съ иншими сестрами провела Таісія въ молитвахъ 15 день, потѣмъ попала въ слабѣсть и по 3 дняхъ болѣзни спочила въ Бозѣ.

Церковъ причислила ю до лику святыхъ.

Ото взѣръ покаянія, а заразомъ примѣръ для насъ, якихъ средъ лвъ маємо ужити, щобы повстати зъ грѣхѣвъ нашихъ и бѣльше не грѣшити.

Тымъ средствомъ есть память на присутнѣсть божу.

Мѣсточко Лежайскъ въ окрузѣ ланцутскѣмъ.

Посередѣ пѣсковины, порослой мѣсями сосновыми лѣсами, котрой пѣсковатое пасмо продовжае ся въ рѣжной ширинѣ поза границѣ Галичины, стоитъ побудованое мѣсточко Лежайскъ. Оно принадлежало въ старинѣ до воеводства белзкого, становило навѣтъ самостѣйное староство. Въ похилѣмъ у мѣсточку рынку, окруженѣмъ партеровыми домами, можна бачити глубшу студню заосмотрену колесомъ, поверхный мурованый ратушь, поверхну латиньску плебанію, високу при костелѣ вежу безъ звонѣвъ и будынокъ ц. к. повѣтового суду. Зъ рынку ведутъ дороги до кляштору ОО. Бернардынѣвъ, до Ланцута, а по при руску церковь до Сѣнявы. У мѣсточку переважають латинники надъ Русинами а хочъ есть ту загальна польска мова, то Русины любятъ церковь, держать ся своего обряду, и есть у церквѣ

мѣщанскій нотный хоръ. Мѣщане трудять ся при господарствѣ переважно мулярствомъ, они розходятъ ся за мулярскимъ зарѣбкомъ навѣтъ по дальшихъ сторонахъ.

Мѣсточко Лежайскъ повстало зъ села званого „Ляжайскомъ“; оно стояло побудоване на мѣсци теперѣшного села „Старемѣсто“ надъ Сяномъ. Основаніе села Ляжайска, котре мало посѣдати користній привилеѣ, губить ся въ давныхъ часахъ, а що оно було дѣйстно старинне, свѣдчила пѣсля записокъ вырѣзана на дубовыхъ церковныхъ одвѣркахъ надпись 1228 р. Першій звѣстки о Ляжайску, стрѣчаютъ ся въ грамотѣ польского короля Казимира Великого зъ 1354 р., наколи сей король надаючи Іоану Пакословови мѣсто Ряшѣвъ на власнѣсть, наводитъ въ грамотѣ выказане село, яко положене на границѣ землѣ Ярославской. Въ цѣли помноженя доходѣвъ королевскихъ, якъ стоить въ грамотѣ, черезъ перемѣну розлогихъ корчѣвъ съ лѣсами на управну землю, та основанье новыхъ оселіи съ мѣсточками, позволивъ король Володиславъ Ягайло грамотою зъ 1397 р. перетворити село Ляжайскъ на мѣсточко съ назвою „Королевске мѣсто“, вызначивши заразомъ одну милеву просторонь землѣ по обохъ бокахъ Сяну для его розширеня. Не довго остоялось

назва основаного мѣсточка „Королевске мѣсто“; назву „Ляжайскъ“ перемѣнено на „Лежайскъ“ и такъ зове ся мѣсточко доси. Король Володиславъ Ягайло, являющій ся ту часами съ дружиною за для ловѣвъ въ окрестныхъ густыхъ лѣсахъ, надавъ мѣсточку магдебурске право съ другими користными привилеями та дозволомъ о-сѣдати у мѣсточку суконникамъ. Процвѣтаюча торговля и оживленіи ремѣсла въ поблизкѣ мѣстѣ Ярославѣ впливали дуже додатно на мѣсточко Лежайскъ и оно богатѣло. Що не розвинулось съ ходомъ часу до бѣльшихъ мѣстѣ, на се вплинули пѣсля историчныхъ записокъ, слѣдуючі сумні обставины :

1489 р. напали були Татары на окрестность Ярославску, при чѣмъ ограбили Лежайскъ, вымордовавши много людей.

1498 р. по несповна девятьлѣтнѣмъ супокою, найшовъ на мѣсточко Стефанъ воевода волоскій съ Татарами; не обѣйшлося безъ рабунку и пожару.

1500 р.. знову бушовали въ мѣсточку Татары.

1519 р., по побѣдѣ польского войска пѣдъ Сокалемъ, загнались унесеніи побѣдою Татары пѣдъ Лежайскъ и спалили до корѣня мѣсточко. По тѣмъ великѣмъ спустошенію, перенѣсь король Жигмонтъ I.

полишенихъ при житю мѣщанъ зъ давного мѣсця, котрому полишилось до теперь назва „Старемѣсто“ на нове мѣсце о три кілометри ѳтдалене. Пожертвовавъ значну грошеву квоту на ѳтбудованье мѣсточка звѳльнивши заразомъ мѣщанъ ѳтъ всѣлякихъ тягарѳвъ складаныхъ до замку. Зъ сей записки видно, що въ спаленѳмъ мѣсточку мусѣвъ бути замокъ, но близшихъ о нѣмъ нема звѣстокъ. По перенесеню мѣсточка на нове мѣсце, где стоитъ доси, побудовано нову церковь пѳдъ котру спрдала королева Бона кусникъ поля 1550 р.

1606 р. того року бувъ старостою въ Лежайску Лука Ополинскій, фундаторъ оказалого мѣсцевого кляштору съ костеломъ ОО. Бернардынѳвъ, котрыхъ спровадивъ ту Маѳей Петроконскій лат. епископъ перемыскій. Лука Ополинскій, живъ въ великой незгодѣ съ Станиславомъ Стадницкимъ, старостою ланцутскимъ, властителемъ мѣсточка Змигорода, та посѣдателемъ розлогихъ дѳбръ въ ясельскѳй, сандецкѳй и пилзненскѳй землѣ. Незгода межи загонистыми сусѣдами-старостами прибрала такі розмѣры, що они узброивши свою численну службу, почали то потайки то явно на себе нападати, при чѳмъ не обходилось безъ рабунку, пожару та пролятія крови. Въ 1606 роцѣ, напавъ бувъ

Стадницкій на Ополинського, спаливши мѣсточко Лежайскъ. Щобы помститись за зневагу та нанесену мѣщанамъ шкоду, вирушивъ Ополинскій за Стадницкимъ, а догнавши его пѣдъ Тарновцемъ коло Ясла, розпочалась завзята кровава бѣйка, у котрѣй убито Стадницкого и опѣсля наставъ супокой. Стадницкій основавъ бувъ монастырь съ костеломъ для ОО. Доминиканѣвъ въ мѣсточку Змигородѣ и тамъ его у родинной крыптѣ похоронено. По тѣмъ монастырь нема вже и слѣду.

1623 р. появила ся морова зараза въ Лежайску, померло много людей.

1624 р. напавъ на мѣсточко Кантемирь Мурза, воевода волоскій; при пожарѣ въ мѣстѣ погорѣла руска деревяна церковь.

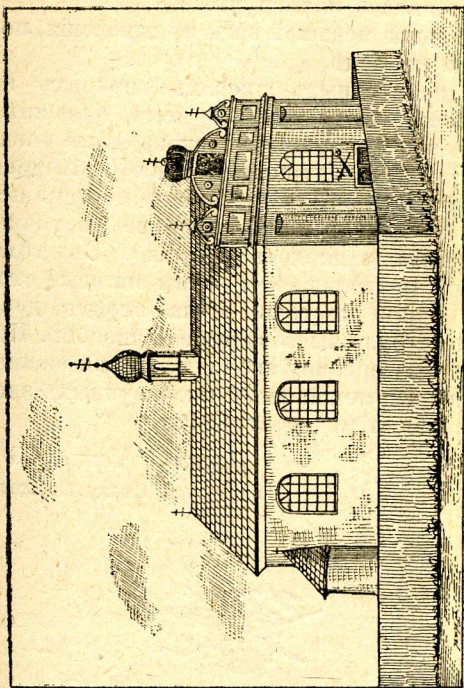
1635 р. позволивъ король Володиславъ IV. осѣдати жидамъ въ мѣсточку и покупати грунта.

1648 р. явили ся пѣдъ Лежайскомъ козаки, не обѣйшлоь безъ контрибуціи.

1656 р. заняли Шведы мѣсточко, ограбили церковь съ костеломъ зъ дорогоцѣнныхъ рѣчей, — при войску бувъ лично ихъ король Густавъ Адольфъ.

1657 р. загостивъ до Лежайска Юрій Ракочій князь семигородскій; мѣщане мусли достарчити поживу для войска.

1702 и 1703 р. переходили черезъ мѣ-

Церковь въ Лежайску.

сточко Шведы уступаючи передъ польскимъ войскомъ, забираючи съ собою, що имъ попалося пѣдъ руки.

Дальшій меншой ваги приключенія, полишаю на боцѣ.

О первѣстныхъ рускихъ церквахъ въ Лежайску та парохахъ, нема близшихъ звѣстокъ. Теперѣшну церковь вымуровано 1831 р. за душпастврства О. Андрея Петрашевича. При великомъ пожарѣ передъ 30 лѣтами коли, выгорѣло мѣсточко, потерпѣла и церковь не мало. Въ томъ пожарѣ розтопились и звоны на вежи стоячей попри костелѣ и она стоитъ доси якъ вже було высказано безъ звонѣвъ. Побудовано деревяну звоницу, на нѣй висить 6 дуже гармонійныхъ и милозвучныхъ звонѣвъ, якихъ рѣдко стрѣтити.

Василій Чернецкій
парохъ зъ Сѣлця белзкого.

Толкущему отверзеть ся.

Гринуню! сказавъ одного вечера убогій священникъ зъ близкой окрестности мѣста Львова до молодельскаго сына, що прїѣхавъ на великодній свята изъ шкôль до родительскаго дому. — Гринуню! ты ся жалуешь передъ мною, що тебе не бере ся наука, що ты и радѣшь и стараєшь ся, а такой годѣ тобѣ неимати и запам'ятати докладно се, чого ся учишь. Послухай сыну мôй, якъ ся дѣяло въ твоихъ лѣтахъ со мною.

Мôй отецъ, а покойный твоѣй дѣдо — легка бы му земля—завдаючи мене до шкôль латиньскихъ, завѣзъ мя до мѣсточка Гойщи, купивъ менѣ велику шкôльну книгу, „Альваръ“ звану, и ôтдавши мя до убогого але побожного одного мѣщанина на мешканье, поручивъ мене одинѣсѣнькôй опѣцѣ Божой. Менѣ було уже тогды 14 лѣтъ, но я не умѣвъ бôльше кромѣ читати, щось троха писати и мало що числити. А було тогды въ звычай, призначати ученикамъ мѣстце въ лавкахъ шкôльных по заслугамъ; отожь стало ся, що мене по испытѣ записномъ помѣщено до послѣдней лавки, и се на вайпослѣднѣйше мѣстце. Строгій бувъ то для мене засудъ, але справедливый. Я

стыдавъ ся, лице мое червонѣлось зъ сорому на саму гадку, що я найпослѣднѣйшій межи всѣми моими соучениками; але мене потѣшала надѣя, що я вскорѣ, а дасть Богъ уже при найближшомъ перемѣщеню, котре що мѣсяця по оцѣненю шкѣльной письменной задачѣ предпринимало ся, на лучше подлѣзу мѣстце. А було такожъ тогдашнымъ шкѣльнымъ звичаємъ, такому ученикови въ класѣ, котрый первый межи всѣма подибаний бувъ неприготованымъ, припинати ослї уши, на цѣлѣсѣньку Божу днину публично въ школѣ. Боязнѣ передъ такимъ величавымъ вѣнцемъ наганяла гѣрше батога до усиленной пильности, щобъ первому не датись уловити на лѣнивствѣ. И я пильновавъ ся усильно, повтарявъ кожду задачу дома, и старавъ ся особливо вбити собѣ въ память Альвара, бо тогды на выученѣ латиньского языка наибѣльшу вагу клали. Бубнивъ я майже цѣлѣсѣнькихъ три дни и здавалось менѣ, щомъ го выучивъ, лучше якъ Отче нашъ. Ажъ вотъ покликуе, уже четвертого дня по отвореню науки, покойный учитель Субота до испытю, а покликуе мене первого. Менѣ здѣлалось въ лиці горячо, сердце зачало бити мовъ молоткомъ въ груди и я зачавъ якбы зъ горячки, але дальше анѣ дзень, хоть голову урѣжь. Цѣла класа въ смѣхъ и ре-

готы, а менѣ якбы замкнуло ротъ. Учитель зачавъ менѣ допомагати, але показалось, що я такой позабувъ мѣй Отче нашъ. И закладай менѣ славутную корону, и нузь цѣла школа въ хихоты, ажъ ѡкна комнаты зазвонили. — Що въ менѣ дѣялось тои хвилѣ, не знаю, бо передъ мною стало въ очахъ чорно; я не видѣвъ анѣ учителя, анѣ товаришей, и уже не тямю, якъ я выйшовъ того дня зъ школы, чи плечми чи лицемъ на улицу, коли знято зъ мене вѣнецъ сиворогій; але тямю тоє, щомъ плакавъ черезъ цѣлу дорогу, не кушавъ того дня стравы, и не спавъ цѣлѣсѣньку нѣчь про стыдъ и соромъ.

Другого дня, а була то недѣля, пѣйшовъ я до церковцѣ, станувъ собѣ въ кутику и плачу; ажъ ту обертаєсь слуга Божій ѡтъ престола и зачинає поважнымъ голосомъ читати св. Евангеліє — читає и кѣнчить съ одушевленьемъ словами: Первіи будуть послѣдніи, послѣдніи же первіи. Тіи золоті слова Христа Спасителя тронули мя глубоко въ сердце. Я почувствовавъ въ собѣ нову надѣю, нову до науки силу. Я рѣшивъ ся, будь залишити школы, будь зъ послѣдного бути первымъ. Съ такимъ постановленьемъ вернувъ я до дому, и взявъ ся до книжки. Съ мною мешкали у тогожъ самого мѣща-

нина два инші школярѣ. Межи ними я первый встававъ до науки, послѣдній кладовивъ ся до спочинку. Мене не принадлежала ніяка молодецка игра, ніяка забава. Моя охота, мое, казавбымъ, житье було въ Альварѣ. Но прійшли перві переносы, я не рушивъ ся такой зъ послѣднего мѣстця; прійшли другі и треті, а я такой узнанный и засужденый, бути послѣднимъ въ клясѣ.

Було то передъ самымъ Рождествомъ Христовымъ. Переконавши ся, що я не успѣваю, рѣшивъ ся я, залишити школы и ити домѡвъ. Но якъ ту появи́ти ся передъ лицомъ родичей? Мѡй отецъ бувъ строгій чоловѣкъ, и не давъ собѣ и говорити о тѡмъ, щобы кто не мѡгъ ся того научити, до чого має и охоту и тверду волю. Я предвидѣвъ крайне негодованье мого ѡтця, я предчувавъ всѣ укоры, які мене ожидали дома, а може еще що бѡльше; однакъ менѣ ставали на гадку весь накладъ и выдатки, вержені на мою науку, мовто въ болото, и я надѣявъ ся, що отецъ мѡй ѡтъ мого хозяина и ѡтъ самого учителя переконае ся достаточно, що мимо найщи́ршой волѣ менѣ въ школьныхъ наукахъ успѣвати годѣ. Я переставъ колыбаться и зачавъ складати мои рѣчи. Въ тѡмъ надходить мѡй хозяинъ до комнатки,

таи каже до мене: „Дитинко! ты выбираешь ся домѣвъ, и я догадую ся зъ какой причины. Тобѣ иде наука тупо, хотяй ты бѣльше пильнуешь ся, якъ твои товаришѣ. Дѣтинко, я тебе не пушу домѣвъ безъ волѣ твоего ѡтца, котрый ѡтдавъ тебе пѣдъ мою опѣку. Лишь тобѣ раджу, щобысь не тративъ надѣи, но удай ся сыну до Господа Бога о помѣчь; удай ся до пречистой матѣнки Божой, моли ю сердечно, моли ся безпрестанно, а побачишь, що тобѣ пѣйде лучше“.

Ай, бувъ то чоловѣкъ простый, неученый, але достойнѣйшій чести и поважання, нѣжь тѣ всѣ дармоуки, за котрыхъ Христось повѣдає: „имуть очи а не видять, уши имуть а не слышать“, и о котрыхъ святой мудрецъ каже: „рече безъуменъ въ сердци своемъ, нѣсть Бога“. — На его мирнѣмъ, погонѣмъ чолѣ лицювались всѣ красоты високихъ добродѣтелей, вся смиренна побожнѣсть дѣдѣвъ и прадѣдѣвъ нашихъ. Бувъ то мужъ старинного крою и строю.

Я сплакавъ и услухавъ того мого второго, казавбымъ ѡтца, бо ѡтродивъ мене на ново до науки. Его щира рада була для мене, якбы голосъ зъ самыхъ небесъ, она стала ся новымъ будиломъ для мого ума. Радѣстно зачавъ я толковати собѣ

его слова ближе. — Не забувавъ я и передше за небесного ѡтця, и моливъ ся старанно, но мою молитву говорили бѣльше уста, нѣжъ умъ и сердце. Такою була и моя наука. Я влѣпивъ очи въ Альваръ, повтарявъ безпрестанно, бездушно слова, а моя гадка шибала буйнымъ вѣтромъ по родинныхъ нивахъ, то за голубцями, до котрыхъ я привязавъ ся черезмѣрно, то за щепками, котрѣ я плекавъ въ садочку дома, то за симъ, то за тымъ, къ чому тягло мя мое сердце. Въ Гойци мене не надила игра вспѣвученикѣвъ къ собѣ, але я бувъ при ней душею, хотъ очи мои були надъ книжкою. Словомъ, я мавъ охоту, я мавъ волю до науки, у мене була желѣзна вытревалоусть, але менѣ забракло оной высшой силы, котра владѣе умомъ и сердцемъ и всѣми змыслами молодця, и котру въ чоловѣцѣ возбуждае и укрѣпляе лишь одна благодать высша, небесна. И мимовольно прѣйшло менѣ на гадку, каждой ночи говорити молитовцю „Богородице Дѣво“, коли на постели укладуюся до супочинку, доки мя сонъ не зломить. Такъ тревало ажъ до половины весны. Межи тѣмъ учусь и повтаряю давнѣйше. Мои товаришѣ гримать въ палестру а я пильную свого; и вотъ менѣ ставалось чѣмъ разъ лекше, я зачавъ понимати пре-

дметъ глубше, тай лучше, и моя память стала ся вѣрнѣйша, бо мои мысли були въ купѣ. Богъ допомогъ менѣ.

Тымчасомъ позабули за мене майже цѣлкомъ въ школѣ, звычайно якъ за такого, въ котрѣмъ ніякой не покладано надѣи на успѣхъ. Ба, уже приближаєсь и конецъ другого курсу, а мене и не выкликують, и ачейже навѣтъ и не читають моихъ письменныхъ задачъ; а я якъ сидѣвъ, такъ сиджу въ послѣднѣй лавцѣ. Ажъ разъ ознаймляють намъ, що пріѣде на дняхъ шкѣльный визитаторъ изъ столицѣ. А менѣ снить ся въ ночи, що будто на подвѣрье мого хозяина прилетѣвъ голубецъ, такій прекрасный, съ такими свѣтлыми крыльцями, мовбы ихъ облявъ золотомъ. Я будто выбѣгъ до сѣней и нужъ єго вабити зерномъ. Голубчикъ зачавъ дзѣобати, зближатись; но въ тѣмъ ктось луснувъ дверми комнаты, а птичка въ воздуху, тай полетѣла свѣтами. Пробудившись рано, я за-памятавъ мѣй сонъ, и повторивши собѣ дневну задачу, я поскоривъ до школы, а визитаторъ тужъ за мною. Входить до клясы, тай, знать побачивъ щось на мнѣ, выкликує мене первого. Менѣ розгорячилось лице, мовбы го кто обсыпавъ горячимъ прискомъ, але починаю ѡтповѣдати на вопросы, зъ разу не смѣло, затинаю-

чись, а потому що хвиля смѣлѣйше, лучше, а въ кѣнци якъ мое „Богородице Дѣво“. — Учитель влѣпивъ въ мене вѣдъръ, якъ въ яке чудовище, а визитаторъ позирає то на мене, то на учителя. Я скѣнчивъ, а визитаторъ поговоривши щось зъ тиха съ учителемъ, сходить зъ своего мѣстця, ажъ до послѣдней лавки, и взявши мене за руку, веде мя до третьей. Мои соученики здивовались, учитель погладивъ мене по головѣ, а менѣ ся здавало, що я гдесъ на воздухахъ, пѣдъ небесами. — Другой ночи снить менѣ ся опять голубецъ. Я го зновъ принаджую, вабю; голубецъ приближаєсь ажъ до порога, и уже выскачивъ ажъ на порѣгъ, но знова щось спудило птичку и опять улетѣла въ воздухи. — Рано приходжу до школы, а визитаторъ, якбы на мое щастье, тоже за мною, и зновъ кличе зъ иного предмета мене первого. Я ставъ ся уже ѣтважнѣйшимъ, и ѣтповѣдаю на вопросъ еще точнѣйше и красше. А визитаторъ мене за руку, тай до первой лавки. Я пригадавъ собѣ теперь мимовольно на голубця и розплываюсь ѣтъ радости; но на тѣмъ не конецъ. — Третьей ночи шепчу я, якъ звычайно свое „Богородице Дѣво“, но еще усерднѣйше и довше. Ажъ гдесъ около полуночи зламавъ мя сонъ, а въ снѣ явивъ ся по третій разъ той са-

мый голубецъ. Я нѣбы зъ сѣней вабю, а голубецъ чѣмъ разъ близше и близше; я скрывъ ся за дверѣ, голубецъ на порѣгъ, тай до сѣней, а я цокъ дверми, и птичку за крыльця, тай въ тѣмъ зъ радости и пробудивъ ся. — Я не знавъ еще тогды, що тоє, о чѣмъ чоловѣкъ гадає, плете ся єму въ розличныхъ образахъ и во снѣ; але я предчувавъ душею, що менѣ Духъ святыи допоможе, бо я мавъ тверде упованіє въ Бозѣ, а упованіє на Бога родить упованіє въ собѣ, и томужто я ловивъ и зловивъ во снѣ голуба.

Вставши рано, почувъ я въ собѣ якесь задоволенье, и проникнутый тымъ чувствомъ вступивъ по дорозѣ до школы въ церковцю. Не довго я тамъ забавивъ, однако прійшовши до школы, услышавъ я, що уже визитаторъ задає пытанье первому и наилучшему ученикови зъ той клясы. Той зачавъ ѡтвѣчати, але якось му не иде. Нашъ учитель звернувъ ся къ нему, и зачавъ пѡдномагати; но визитаторъ не ожидаючи довше розвязки, пытає цѣлой клясы, чи кто инный не ѡтповѣсть на сей вопросъ точно. Но не обзываєсь никто. Тогды я пѡдношу руку и ѡтвѣчаю смѣло въ повне задоволенье визитатора. И вотъ, сыну мѡй любезный, послѣднї стали ся первыми.

Закимъ але закончу, мушу тобѣ еще сказати, що бувъ за моихъ шкѣльныхъ временъ еще одинъ обычай, котрый надзвычайно возбуждавъ молодіи силы до суперництва въ пильности, але заразомъ дававъ до честолюбія много корму. Такъ якъ въ каждой клясній комнатѣ высѣла въ закутѣ коруна осяча, такъ на высшій части салѣ стояла, обокъ катедры учителя, менша катедра для первого ученика. На тоє мѣстце запровадивъ мя визитаторъ, котре я потому занимавъ до послѣдній години моеї шкѣльной науки. Богу ся однакъ подобало, що я, якъ знаєшь, не мѣгъ довго хѣсновати нею.

Такъ оповѣдавъ убогій душпастиръ зъ близкихъ окрестностей Львова за шкѣльну бувальщину свою, власному своему сынови. Гринуню слухавъ съ напряженою увагою оповѣданье любезного ѡтця, чертавъ кожде слово глубоко въ сердце, и отъ по временахъ, засѣвъ на митрополичѣмъ престолѣ въ Львовѣ, незабвенный мужъ, Григорій Яхимовичъ, слава и краса руского народа на Галицкой земли.

Н. зъ Н.

Для старыхъ и молодыхъ.

О пиянствѣ. Кто ся ѡтдае пиянству, той не допускае ся грѣха, але ѡнъ самъ есть живой грѣхъ. Душа такого челоуѣка представляе сумный видъ, страшне есть еи положенье, такъ, що справедливѣ суть слова св. Іоанна Златоустого: „Еслибьсь мѡгъ видѣти душу такого челоуѣка, то безъ сомнѣнія сказавъ-бысь, що лучше было бы для него, чтобы его живого до гроба закопати, якъ чтобы его жива душа лежала погребана въ пиянствѣ“. Уже въ старѡмъ завѣтѣ грозитъ пророкъ Исаія: „Горе вамъ упивающимъ ся!“ — „Піаницы царствія божія не наслѣдять“, мовить св. Апостоль Павелъ. — По всѣ часы уважали люде пиянство яко велику погань и нечестъ: Поганьскій Греки ѡтказували піякови честный похоронъ, мѣсто до гроба кидали его до ямы заповненои болотомъ. Давній Ишпаны не допускали такого челоуѣка за свѣдка, котрый разъ упивъ ся. Словомъ всѣ народы мали для піяка тѡлько погорду!...

Святѣ Тайны можнабы зрѡвнати съ великимъ ставомъ въ серединѣ обширнаго лану, коло котораго ставу зрѡбленѣ суть

на всѣ стороны каналы, щобы ними въ сухій рѣкъ можна було воду розпустити по ланѣ, такъ его оживити и уроджайнымъ зробити. Такъ якъ той ставъ не принѣсь бы господареви пожитку, если-бы онъ не спущавъ зъ него воды, такъ само и св. Тайны, въ котрыхъ Богъ оставивъ весь скарбъ своєї ласки, не принесуть человѣкови пожитку для его душѣ, если онъ не буде до нихъ часто и побожно приступати и ихъ ласкою душу, грѣхами спалену оживляти. Кто про тоє благодати божои сподобити ся хоче, найже приходитъ до того источника єи, най бере участь на тыхъ заслугахъ, котрі намъ Христосъ на крестѣ позыскавъ.

Прекрасно порѣвнує св. Августинъ ласку божу съ свѣтломъ и каже: „Якъ око человѣка хотьбы цѣлкомъ здорове, не може ничъ видѣти безъ помочи свѣтла; такъ и человѣкъ хотьбы и справедливый, не може праведно жити и въ праведности остати безъ помочи божои благодати“.

Выдавництва „Посланника“

Лапшинъ, почта Бережаны.

Книжочки мисійні
выходять точно кожного мѣсяца. Цѣна 3 кр.

Найновѣйшій и найкраснѣйшій молитвословъ

Вѣнецъ житя.

Цѣна въ хорошей оправѣ 85 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа

Цѣна безъ оправы: на звичайномъ паперѣ
50 кр., на великовомъ 70 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. Цѣна выпуска 10 кр.

Пѣдручникъ

скороченный Требникъ посли ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна получить.

Число 7.

1899.

Цѣна 3 кр.

ПРІЙДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

К. М.

МИСІЙНА

РѢкъ 1899.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число семе.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНЫ“

выходятъ каждого мѣсяца и коштуютъ рѢчно:

по 10 що мѣсяца: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяца: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посылае ся. ❖

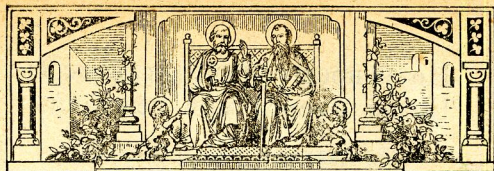

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѢ Н. Джулыньскаго.
1899.

Ангелъ Хранитель.

Передъ сномъ.

Мой дневный трудъ — хоть не сконченъ
Кидаю днесъ о поздней ночи,
И отъ него изнеможенъ
На сонъ стуляю томны очи.

И сонъ зближаеся; — въ хвили той
Ставлю собѣ вопросъ великій:
Якій же сонъ то буде мой —
Чи лишъ до завтра, чи на вѣки?

Посередъ тыхъ печальныхъ думъ
Готовлячись на сонъ грядущій,
Взношу и сердце и мой умъ
Къ Тебѣ, о Боже Всемогуцій!

Судьба моя въ Твоихъ рукахъ,
А мнѣ узнати ей не данно; —

Но я прошу Тебе въ слезахъ:
Недай умерти мнѣ неожиданно;

Но призови мене на судъ —
На вышній судъ — въ пору блаженну,
Когда звершу начатый трудъ,
Задачу житія священну.

Прійми мене подъ свой покровъ
И дай, щобъ я въ послѣднѣй хвилѣ
Бувъ очищенъ весь, и готовъ
Якъ праведникъ лягчи въ могилѣ!

А же люблю родинный край,
То и то ще умоляю
Тебе, ахъ Отче Вышній, дай
Умерти мнѣ въ родинномъ краю!

Символь вѣры.

Шестый членъ символа вѣры.

„И восшедшаго на небеса, и сѣдѣщаго одеснѣю Отца:“ т. е. Вѣрую въ Иисуса Христа, который възнѣсь ся на небо и сидить по правѣи руцѣ Бога Отца.

Сорокового дня по своимъ воскресенію пѣйшовъ І. Христосъ со своими учениками на гору Оливну. Тую саму дорогу перебувъ Іисусъ передъ шѣстьюма тыжднями, але въ иншѣи цѣли. Передше ишовъ на ганьбу и пониженъе, на пропятіе, теперь на славу. На горѣ Оливнѣи, где були зачались страсти Его, ставъ теперь благословити ученикѣвъ и цѣлый свѣтъ, опѣсля възнѣсь ся въ гору и пѣйшовъ до неба, зъ ѡдки прійшовъ до насъ. Вознѣсь ся Своею власною силою, бо самъ бувъ Богомъ и съ собою взявъ душѣ старозавѣтныхъ праведникѣвъ, що перебували въ адѣ. Колись моливъ ся Христосъ до Бога

Отца: „Отче прослави Сына Твоего такою славою, яку мавъ въ Тебе, коли еще свѣта не було“ а ся молитва сповнилась черезъ вознесеніе Его. Прійшовъ зъ неба яко Сынъ Божій безъ тѣла а вертає съ тѣломъ; прійшовъ яко Богъ а вертає яко Богочоловѣкъ. Передъ тымъ бувъ лише Сыномъ Божимъ, теперь є Сыномъ Божимъ и Преч. Дѣвы.

При Тайнѣй вечерѣ прашавъ ся Ісусъ съ Апостолами и сказавъ имъ такъ: „Въ домѣ Отця мого є мешкань много, я иду приготувити вамъ тамъ мѣсце.“ Ісусъ възнѣсь ся на небо, щобы въ небѣ намъ мѣсце приготувити; теперь маємо право до неба, треба лише зъ того користати. Христосъ сидить въ небѣ праворучъ Бога Отця т. з. має съ нимъ рѣвну честь и славу не лише яко Богъ, але яко чоловѣкъ. Ісусъ є тамъ нашимъ посредникомъ и заступникомъ у Свого Отця небесного, Онъ надѣя нашого спасенія. Тому то кѣнчить ся

всяке богослуженіе церковніе словами:
„Слава Тебѣ Христе Боже упованіе
наше, слава Тебѣ!

Семый членъ символа вѣры.

„И паки грядѣщаго со славою сѣдѣти
живымъ и мертвымъ, егѡже царствію не
бѣдетъ конца“ т. з. Вѣрую въ Іисуса
Христа, котрый зновъ прійде зѡ сла-
вою судити праведныхъ и грѣшни-
ковъ и Котрого царству не буде
конца.

Довго дивились Апостоли за І.
Христомъ, коли Онъ вносивъ ся до
неба, доки облакъ не закрывъ Его
передъ ихъ очима. По хвилѣ явили
ся имъ два ангели въ бѣлыхъ оде-
жахъ и сказали: „Мужѣ галилейскіи
чому стоите дивлячи ся на небо?
Той Іисусъ, що възнѣсь ся ѡтъ васъ
на небо, прійде такъ, якъ вы Его
бачили идучого до неба.“ Учувши
тѣ слова, поклонили ся ученики Іису-
сови и вернули до Єрусалима сла-
влячи Бога.

То само, що рекли тѣ ангели, исповѣдуемо мы въ семомъ членѣ символа та за ними повтаряемо лише науку І. Христа. Христось учивъ се и въ приповѣстяхъ. Посѣявъ човѣкъ, оповѣдавъ разъ Спаситель, пшеницю а коли выросла, то показавъ ся и куколь. Слуги господаря хотѣли вырвати куколь заразъ, але господарь не дозволивъ, щобы збираючи куколь не вырвали и пшеницѣ. Нехай росте, казавъ онъ, до жнивъ. А жнивомъ назвавъ Іисусъ конецъ свѣта, рѣлею свѣтъ, пшеницею праведникѣвъ и кукольомъ назвавъ злыхъ людей. Тогды пошле Сынъ човѣчій ангелѣвъ, слугъ своихъ, що зберуть грѣшникѣвъ и вмечуть въ огонь „де буде плачь и скрегѣтъ зубѣвъ.“ А праведнѣи свѣтити будуть якъ сонце въ царствѣ Отця небесного.

Неводъ запускають въ воду — говоривъ Христось, — та ловлять рыбы и добрі и злі. Але коли неводъ вытягнуть, то злу рыбу выкидають,

Такъ буде на кѣнци свѣта. Ангели ѣтлучать злыхъ ѣтъ добрыхъ и злыхъ кинуть въ огонь.

При кѣнци свѣта прійде Іисусъ яко Найвысшій Судія. Онъ всѣхъ судити буде и сейчасъ добрыхъ нагородить а злыхъ покарае. Ёго судъ буде тому страшный та и загальный, якъ лучъ сонця що не одного по другѣмъ, але всѣхъ рѣвночасно освѣтлюють.

Добрыхъ назве Іисусъ благословеными Отця небесного и возьме ихъ до неба. Они будуть тѣшити ся бѣльше чимъ ктонебудъ на земли и радѣсть тую будуть посѣдали вѣчно. Грѣшникѣвъ назве Христосъ - Судія проклятыми и кине ихъ заразъ до пекла межи злыхъ духѣвъ. Неразъ на вѣсть якогось великого нещастя люде умераютъ або и божеволѣють та черезъ се не понимаютъ своего горя, грѣшники не будутъ могли бѣльше умерти тай не стратятъ розуму,

але нимъ будуть пѣзнавати и розумѣти своє нещастье въ пеклѣ.

Той судъ звемо загальнымъ, бо по смерти є судъ частный, де кождѣй особно є суджений. Душа, коли опустить тѣло, стає сейчасъ передъ Господомъ. Тодѣ немовъ блискавиця паде свѣтло боже въ душу усопшого и єѣ переходить. Она вперве бачить теперъ себе добре и вѣрно; цѣле житье єѣ зъ найменчимъ добромъ чи зломъ стає єѣ яснє. По тѣмъ судѣ иде она, пѣдчасъ коли тѣло лежить въ земли, або до неба на вѣчну нагороду, або до пекла на вѣчну кару, або до чистилеца, наколи має еще де що ѡтпокутовати и тымъ чиномъ очистити ся до неба. Зѣ взгляду на сей судъ частный є у насъ звычай давати знати дзвонамъ церковнымъ о смерти ближного. Голосъ дзвону се прошенье помершого о молитву за него.

Мимо того, що Богъ на судѣ частномъ осудить чоловѣка, зарядивъ

Богъ, що буде еще и судъ загаль-
ный. Того домагаєсь Божя справедли-
вѣсть. Въ тѣмъ житю не одному зло-
му чоловѣкови ведєсь добре, его на-
вѣтъ хвалять публично и почитаютъ
а насупротивъ, праведнаго переслѣ-
дуютъ. На страшнѣмъ судѣ розне-
сєсь слава праведникѣвъ а публично
покажєсь ничтожнѣсть злыхъ людей.

Що Богъ рядить свѣтомъ пре-
мудро о тѣмъ и въ тѣмъ житю пере-
конуємо ся, але таки не одного за-
рядженя Божого поняти не можемо.
На страшнѣмъ судѣ довѣдаємо ся и
причину всего.

А Христосъ прїїде „въ сла-
вѣ и силѣ своєй“ середъ мно-
жества ангелѣвъ. Онъ прославить ся
яко Богъ передъ тими всѣми, котрї
въ Него вѣрити не хотѣли. Тогдѣ
не будуть потребували они вже вѣ-
рити, они впрость пѣзнають Єго, сла-
вного и страшного.

Св. Методїй посвятивъ ся бувъ
еще за молоду малярству а коли

ставъ проповѣдати слово Боже и на-
вертати Болгаръ, намалювавъ для ко-
роля Богориса образъ страшного суду.
Король, хотяй не рѣшивъ ся бувъ
еще приняти христіянство, звору-
шивъ ся дуже тою картиною. Подô-
бно було и на Руси. Св. Володимиръ
тогдѣ еще поганинъ, слухавъ пропо-
вѣди „философа грецкого“ та ба-
чивъ у него образъ зъображаючій
страшный судъ. Той образъ вплынувъ
на него такъ, що онъ заявивъ на
зборахъ старшины, що має намѣръ
завести на Руси вѣру І. Христа.

Ктожь першій давъ намъ образъ
страшного суду? Звôдки брали та
беруть церковнї малярѣ предметъ до
мальованя сего суду? Першій, що
зворушує людей представленъемъ стра-
шного суду се Іисусъ Сынъ Божій.
Его слова о страшнôмъ судѣ чита-
ють ся въ церквѣ въ недѣлю мясо-
пустну, передъ великимъ постомъ, а
цѣль того не иньша ôтъ той, яку мавъ
колись св. Методій. Церковь св. хоче

и насъ зворушити тыми словами Сына Божого, щобы мы каялись и жалували за грѣхи свои. Тому часто представляймо собѣ хвилю страшного суду, незабубаймо, що будемо зб¹ всего здавали рахунокъ то и менче будемо грѣшити.

Л. Л.

Село Деревня

въ окрузѣ жолкѣвскѣмъ.

Село Деревня, незнати коли основане, числяче до 1340 душъ хлѣборобѣвъ Русинѣвъ, стоитъ побудоване на глиняватѣй рѣвинѣ. Для того въ дощевыхъ чашахъ не бракъ у селѣ болотнистой грязи. Се село граничить съ Турынкою, Замочкомъ, Кулявою, Боянцемъ и Вязовою, его окружають орнѣ поля съ сѣножатами, лише ѡтъ пѣвнѣчной стороны притикають сосновѣ лѣсы съ домѣшкомъ букѣвъ. У старину, мали окружати Деревню густѣ высокѣ лѣсы, у котрыхъ выводила ся всѣ-

ляка лѣсна звѣрина межи нею и тѹры. Несе переказъ, що ѡтъ окружающихъ оселю деревъ, мала повстати назва села Деревня. По при лѣсахъ, були ставы съ мочарами, ихъ осушено въ дальшихъ часахъ; полишивъ ся лише ставецъ, посередъ него мовъ на островѣ, стоитъ зъ краю села побудованый оказалый одноповерхный двѡръ, окруженный тополями, липами, вербами и овочевымъ садомъ. Ставецъ засилае рѣчка звана Деревенькою, она плыве ѡтъ захода серединою сел. и роздѣляе село майже на двѣ части. По сѣ обохъ бокахъ ведутъ позовжъ селомъ публичнѣ дороги, при дорогахъ стоятъ дуже густо побѡчь себе соломяны хаты съ господарскими будинками. Для тои гушавины поносять мѣсцевѣ господарѣ при кождѡмъ пожарѣ великѣ шкоды, а пожары приключаютъ ся ту часто. Люде ради бы переставитись зъ гущины, але помѣры грунтѡвъ суть сего рода, що то трудна справа. Хаты у селѣ гарнѣ и чистѣ, огороженѣ парканами або плотами, но при хатахъ сады и дика деревина. Е ту такожь гарна, простора школа. Селяне занимають ся по при господарствѣ рѣзаньемъ тертиць, они провадили съ тертицами въ давнѣйшихъ часахъ оживлену користну торговлю съ Жолквою и Львовомъ. Скоро настали же-

лѣжнѣ дороги, паровѣ тартаки а дерево значно подорожѣло по лѣсахъ, пѣдунавѣ сей тартяный промыселъ.

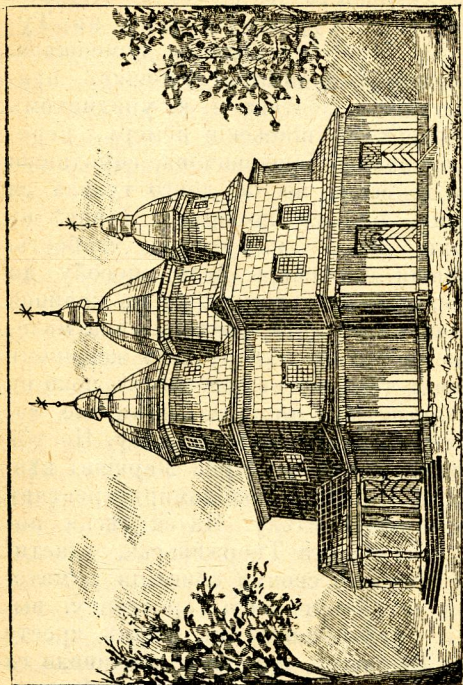
Про стариннѣ часы села Деревнѣ, трудно де що высказати зѣ браку записокъ та народныхъ доказѣвъ. Годѣ промовчати о старинной, не знати коли побудованой на горбочку деревяной, малой церквѣ, котра заслуговує на згадку, бо у тѣй церквѣ вѣнчавѣ ся нашѣ незабутый народолобецѣ, поетѣ б. п. Маркіянѣ Шашкевичѣ съ Юлією, дочкою пок. О. Оеодора Крушинского, мѣсцевого пароха 1839 року. Новоженцѣвъ вѣнчавѣ о. Исидорѣ Трохимовичѣ, парохѣ зѣ Крехова и доси проживають въ Деревни Оеодорѣ Савка 85 лѣтнѣй старецѣ та Тимко Троцѣ, котрѣ памятають Маркіяна и були присутными на его вѣнчанію въ церквѣ.

Маркіянѣ Шашкевичѣ пѣзнавѣ ся съ красавицею Юлією, якѣ менѣ звѣстно зѣ найблизшихъ родинныхъ жерелѣ, на весѣлю въ Холоевѣ у тогдашного пароха о. Мрозовского, спокревненого съ родиною Крушиньскихъ, де яко уродивый, знаменитый гуляка, звертавѣ загальну на себе увагу. На тѣмѣ весѣлю познакомивѣ ся съ Юлією и Михайлѣ, братѣ Маркіяна и почавѣ опѣсля о красавицю старатись, но наколи симпатіи тойже бѣльше накло-

нялись на сторону Маркіяна, якъ брата, залишивъ Маркіянъ, чувстующись слабо-сильнимъ свою первѣстну гадку не жениться, и подруживъ ся съ Юлією. Але тота женитьба мимо супружеской любви, не була для женихѣвъ щасливою. Ледво подружившись, почавъ Маркіянъ задля тяжкой дихавицѣ нидѣти и марнѣти, но мимо того ѣдававъ ся безъ престанку наукамъ и писанинѣ цѣнныхъ творѣвъ, що не впливало корѣстно на его здоровье. Юлія, ставшись женою недужного мужа, була цѣлый часъ его безпрестанною служебницею, она якъ змогла осолоджала его терпѣня и старалась ратовати, але ратункѣ бувъ трудный, бо въ ихъ хату вкралась матеріяльна нужда, накопи на лѣтки вычерпалось мале вѣно. По пятьлѣтнихъ тяжкихъ мукахъ, скосила смерть найкраснѣйшій цвѣтокъ на Руси, Маркіянъ померъ 1843 року проживши 32 лѣтъ, полишивши вдову съ чотырилѣтнимъ сыномъ Володимирѣмъ, котрый в Деревнѣ родивъ ся и виховувавъ ся. По смерти Маркіяна, купивъ бувъ о. Теодоръ Крушинскій парохъ огородъ въ Деревнѣ и выставивъ домокъ на притулиско для выказаной вдовы съ сыномъ. Ставши сотрудиномъ въ Туринцѣ при знемощѣлѣмъ пароху пок. о. Димитрію Склепкевичу, мешкавъ у

тѣмъ домику черезъ одинъ рѣкъ, дожджаючи въ духовныхъ потребахъ зъ Деревнѣ до поблискои Туринки, накопи въ Туринцѣ не було ѡтповѣдного помешканя. Скоро сынъ Володимиръ укѣнчивъ, правничѣ студіа и зѣставъ ц. к. урядникомъ а о. Оеодоръ Крушиньскій померъ, переселила ся вдова Шашкевичова, спровадивши домокъ до сына, но не довго тулила ся при сыну, бо сей померъ у Львовѣ въ молодыхъ лѣтахъ на грудну слабѣсть. Полишивши ся теперь безъ способу дожитя, проживала бѣдна вдова въ крайной нуждѣ на старѣй лѣта, пѣдпомагана милостинями добродушныхъ рускихъ женьщинъ та рускихъ товариствъ львѣвскихъ, поки по тяжко прожитыхъ дорогахъ житя, не зобрала ея смерть у вѣчну краину. По тѣй стариннѣй церквѣ, у котрѣй Маркіянъ вѣнчавъ ся а его сынъ Володимиръ крестивъ ся, нѣтъ вже и слѣду. На ей мѣсци побудовала Генріета Творжиньска, влаетелька Деревнѣ своими коштами и матеріялами на пѣдмурованю, просторну, високу о трохъ баняхъ въ формѣ креста церковь 1846 року, парохіяне причинили ся до ей будови лише пѣдводами и роботами. Пусто, безъ иконостаса, о голыхъ стѣнахъ, стояла тота церковь черезъ 50 лѣтъ, поки не удалось стараннымъ заходомъ трудо-

любивого о. Володимира Подолицьского,
мѣсцевого пароха зѣбрати помежи честними

Церковь въ Деревнѣ.

побожными парохіянами въ дорогѣ добро-
охотныхъ жертвъ грошевый капиталъ

щобы ту такъ оказалу церковь въ вну-
три якъ бы приналежало устроити та
украсити. Зѣбравши 3455 зл., забравъ ся
о. В. Подолинскій до дѣла и въ 1896 роцѣ
помальовано цѣлу церковь олѣйно, заосмо-
трено ю въ богато позолоченый, красно
рѣзбленый новый иконостасъ, ковчегъ, въ
величавѣ на полотнѣ змальованѣ стѣннѣ
образы, словомъ, устроено гарно въ вну-
три цѣлу церковь пѣсля нашего обряда. Ма-
люнками церкви и образѣвъ, занимались
артисты маляръ п. Стефанъ Томасьевичъ и
Яковъ Хомикъ. Церковь окружае не велика
площа, старинный цвинтаръ, на котрѣмъ
по при церквѣ почивае еѣ фундаторка пок.
Генріета Творжаньска въ родинныхъ гро-
бахъ пѣдъ камѣннымъ памятникомъ.

Зъ книгъ метрикальныхъ списова-
ныхъ ѡтъ 1784 р. можна дѣзнатись, що
у Деревнѣ були парохами и завѣдателями :
о. Андрей Честынскій, парохъ † 1794 р.,
о. Сімеонъ Торевичъ парохъ † 1807 р., о.
Іоаннъ Левицкій парохъ † 1812 р., о. Тео-
доръ Крушинскій † 1866 р. проживши 81
лѣтъ, о. Іоаннъ Нероновичъ завѣдатель 1868
р., о. Михайлъ Фолисъ парохъ до 1882 р.,
о. Никита Юзефовичъ завѣдатель, о. Володи-
миръ Подолинскій ѡтъ 1882 р. до теперь.

Василій Чернецкій

парохъ зъ Сѣльця белзкого.

О знаку святого Креста.

КАТЕХИЗАЦІЯ.

Побожный Христіанинъ знаменує себе знакомъ св. Креста, коли рано встає, коли забирає ся до работы, коли їде въ дорогу, або що небудь инного чи то зачинає чи кѣнчить. Такій звичай єсть у всѣхъ побожныхъ Христіанъ. Кажду роботу зачинають они и кѣнчать знакомъ св. Креста. А щобы и вы дорогій читателѣ мали пожитокъ для душѣ, розкажмо коротко якъ треба робити знакъ св. Креста.

1) Якъ треба робити знакъ св. Креста? Тое казали и показали вамъ вже вашій родичѣ. Отець та добра и побожна мати учили того найперше. Я теперъ еще разъ вамъ все тоє пригадаю, щобыте все умѣли добре и красно робити знакъ св. Креста або крестити ся.

Крестъ святой робить ся правою рукою. Три першій пальцѣ правои руки складають ся разомъ. Такъ разомъ зложеній належить класти найперше на чоло,

потѣмъ на груди, дальше на праве рамя, а въ кѣнци на лѣве рамя. При тѣмъ треба выголошувати слова: „Въ имя Отца и Сына и святаго Духа“ и то въ той способѣ, що коли кладемъ руку на чоло маємо говорити „Въ имя Отца“, коли кладемо на груди „и Сына“, коли на праве рамя „и Святаго“ на лѣве „Духа“. Наконецъ треба выголошувати слово „аминь“, котрымъ закончаємъ знакъ св. Креста, якъ кожду Молитву. Кто робить на собѣ знакъ св. Креста, каже: „Я єсмь Христіанинъ!“ Тымъ знакомъ выражаємъ, що вѣруємъ въ одного Бога въ трехъ особахъ. Суть три особы Божіи: Отець, Сынъ и Духъ святый, длятого робимо знакъ св. Креста трема пальцями. Але єсть тѣлько одень Богъ, длятого тѣ три пальцѣ разомъ складаємъ.

2) Коли дѣти добре и красно выконують роботу, то отецъ тымъ дуже радує ся. Далеко бѣльшу радѣсть справляємо Богу, Отцю нашему небесному, коли добре и красно робимо знакъ св. Креста. Я вамъ розказавъ якъ належить робити

знакъ св. Креста рукою и якъ говорити устами. Але то еще не досыть для Господа Бога. Богъ дивить ся еще и на сердце. Що не есть красне и добре въ сердцю, то не буде такожь красне и добре передь Богомъ. Если хочемо щобы нашъ св. Крестъ подобавъ ся Богу, то потрѣбно до сего еще щось бѣльше. Мы мусимо Крестъ святой робити набожно. Тѣлько тогда есть нашъ св. Крестъ Богу милый, коли робимо его красною руками, добре выговоряемъ слова и робимо его набожно и съ вѣрою. Отже запомятайте собѣ, що набожно и съ вѣрою робити знакъ св. Креста, то найголовнѣйша рѣчь. При томъ маемо на гадцѣ мати Бога Отця, котрый насъ сотворивъ, Бога Сына, котрый насъ ѡткупивъ и Бога Духа святого, котрый насъ освятивъ. А особенно маемо мыслити о Иисусѣ Христѣ, котрый на Крестѣ за насъ умеръ. Онъ черезъ свою смерть на Крестѣ ѡткупивъ насъ ѡтъ грѣха и вѣчной погибели. О, кѣлько то страшныхъ мукъ Онъ за насъ вытерпѣвъ! Поднести руку на чоло, на груди, на праве

и лѣве рамя, то легко и ничего не болить. Але Іисусъ Христосъ высѣвъ три годинѣ на Крестѣ прибитый гвоздьми и умеръ на немъ. За насъ и за всѣхъ людей вытерпѣвъ Онъ все тое! Гадайте о тѣмъ съ набожностію и вѣдчностію, кѣлько разъ робите знакъ св. Креста. Образъ ось ту на стѣнѣ, есть Іисусъ Христосъ умеряющій на Крестѣ. Въ вашихъ домахъ есть такожь такіи Кресты, а въ церквѣ есть много крестѣвъ. Такожь въ поли, або при дорозѣ часто увидите поставленный крестъ. Поглядайте на Крестъ, коли робите на собѣ знакъ св. Креста; (если то тѣлько возможно) тогда прійдутъ вамъ добріи и побожніи гадки, потрібніи при знаку св. Креста.

3) Теперъ розкажу вамъ еще, що подає намъ Крестъ святой, коли его красно, добре съ побожностію и вѣрою робимо. Крестъ святой подає намъ благословеніє для душѣ и тѣла, боронить насъ ѿ злого духа и помагає въ нещастію и всякѣй потребѣ. Для того робимо Крестъ святой надъ рѣчами

и особами. Дятого и побожна мати робить Крестъ святыи надъ колыскою и знаменае такожь свою дитину знакомъ святаго Креста. Той Крестъ есть акъ бы молитва рукою. Молитва така значить: „Иисусъ Христосъ, котрый на Крестѣ для насъ веѣ ласки заслуживъ, нехай милостиво подасть намъ теперь тую, о котру просимо, або котрой потребуемо“, Я знаю одну побожну жѣнку, котра завсѣгды робить на хлѣбѣ знакъ св. Креста, занимъ его крае. Що то значить? „Боже благослови хлѣбъ сей и тыхъ що ѡтъ него ѣсти будуть“. Такожь Священникъ благословить стравы знакомъ св. Креста. Оденъ ѡтѣѣздивъ зъ дому до мѣста на науку и прашавъ ся съ матерію. Мати сказала до него: „Ходи сыну, нехай тебе поблагословлю на дорогу“. Потѣмъ пригорнула его до своихъ грудей и зробила на его чолѣ святыи Крестъ, щобы его Богъ благословивъ и хоронивъ ѡтъ злого.

Крестъ святыи есть для насъ найсильнѣйшою обороною противъ напастей злого духа. Ничого такъ не бо-

ить ся злый духъ, якъ святого Креста. Того учить насъ вже св. Игнатій. — Наука его, есть наукою самыхъ святыхъ Апостолѣвъ, котрыхъ Онъ бувъ ученикомъ. Той святой мужъ каже: „Знакъ святого Креста побѣждає князя сего свѣта (діабола); коли его видить, съ страхомъ утѣкає“. Діаволь длятого такъ дуже боить ся Креста, понеже Іисусъ Христось на Крестѣ зломавъ его власть и силу. Знаємо, що злый духъ старає ся намъ шкодити на душі и тѣлѣ. — Боронѣмъ ся противъ него знакомъ святого Креста. То найсильнѣйша наша оборона. Першій христіане выгоняли знакомъ св. Креста злыхъ духѣвъ зъ бѣсноватыхъ. Мы тымъ святымъ знакомъ ѡтгоняймо всѣ покусы до злого. Приходить тобѣ зла гадка, чи то въ хатѣ, чи на дворѣ, чи въ поли або въ лѣсѣ, чи самъ чи еще съ кимъ, чи рано, чи вечеръ, чи въ ночи, зроби заразъ набожно знакъ св. Креста. Походятъ такі гадки ѡтъ злого духа, то Крестомъ святымъ ѡтженешъ его; а если твое власне тѣло есть ихъ причи-

ною, то покажешь Богу, щѣ твоя воля
ничого о тѣмъ знати не хоче.

На конецъ оповѣмъ вамъ еще щось
дуже важного о знаку св. Креста. Крестъ
святой помагає въ нещастю и ко-
ждѣй потребѣ. Сила его єсть дуже ве-
лика. Въ Картагинѣ, жила одна дуже по-
божна невѣста. Господь Богъ досвѣдчивъ
єи дуже страшною недугою, котра назы-
ває ся ракъ. — Удавалась она до лѣкаря
по раду. Лѣкаръ робивъ, що тѣлько знавъ.
Наконецъ сказавъ, що мусить дати собѣ
рака вырѣзати, если хоче бути здорова.
Невѣста дуже тымъ налякала ся и проси-
ла Бога о помѣчь. Надходили тогды вла-
сне великоднѣ свята. Въ той часъ прѣйма-
ли св. Крещеніє дорослѣ люде въ велику
суботу. Умучена своею недугою уснула
она. Въ снѣ почула голосъ :

„Иди въ „Велику субботу“, тамъ, где
будуть удѣляти св. Крещеніє; стань собѣ
межи невѣстами, котрѣ мають бути кре-
щенѣи, и проси першу зъ новоокрещенныхъ
щобы тобѣ мѣстце ракомъ заражене, пе-
рекрестила знакомъ св. Креста“. Урадо-

вана удалась съ вѣрою на означене мѣ-
 це и учинила, якъ мала сказано. Скоро
 тѣлько новоокрещена мѣстце ракомъ зара-
 жене набожно перекрестила, въ тѣй хви-
 ли зникла страшна хвороба такъ, що и слѣ-
 ду не було. (св. Августинъ о мѣстѣ Бо-
 жѣмъ гл. 8.) Святый Григорій зъ Нисси
 оповѣдає, що сестра его Макрина котра
 разъ дуже небезпечно захорувала, зѣста-
 ла уздоровлена знакомъ св. Креста. — Она
 такъ була хора, що не могла навѣть сама
 пѣднести руки. Длятого просила свою ма-
 тѣрь, щобы еѣ перекрестила. Мати такъ
 учинила, и Макрина зовсѣмъ выздоровѣла.
 О святѣмъ Іоаннѣ Евангелистѣ знаємъ, що
 погане подали ему чашу съ сильною тру-
 тиною въ мѣстѣ Ефезѣ и жадали щобы
 выпивъ еи въ ихъ очахъ. Святый Іоаннь
 взявъ чашу зъ трутиною въ свои руки,
 зробивъ на собѣ знакъ св. Креста и вы-
 пивъ трутину. Погане чекали коли св. Іо-
 аннь упаде и умре. Але коли дочекали
 три години, и Святый бувъ зовсѣмъ здо-
 ровъ, закликали: „Великій есть Богъ хри-
 стіянскій“. — Єще много инныхъ свѣ-

доцтвѣ записали св. Отцѣ о велико́й силѣ знаку св. Креста. Але и зъ того, що я вамъ ту сказавъ, пѣзналисте добре, що знакъ святого Креста помагає тымъ въ потребѣ и нещастю, котрѣ его набожно роблять.

Такъ добрі читателѣ! Робѣть часто знакъ св. Креста, а робѣть завсѣгды такъ, якъ я вамъ написавъ. Показуйте красно рукою на чоло, на груди, на праве и лѣве рамя, выговорюйте добре слова: „Въ имя Отца и Сына и святого Духа“ и робѣть той святыи знакъ набожно и съ вѣрою. Встаючи рано найперше зроби на собѣ знакъ св. Креста. Крестомъ святымъ зачинайте день. Вечеръ идучи на сонъ, кѣнчѣть якъ зачинаєте — знакомъ святого Креста. Въ часѣ дня знаменаютъ себе побожно христіане часто знакомъ св. Креста. Чинѣть такъ, якъ они! Але добрі читателѣ, не забувайте, то мусить бути Крестъ зроблений красно, добре, съ набожностію и вѣрою! Такій має бути вашъ знакъ святого Креста, якъ бувъ той невѣсти, о котрѣй пише св. Августинъ,

якъ бувъ Крестъ матери св. Григорія, и св. Іоанна Евангелисти. Тогды зѣйде на васъ боже благословеніе. Богъ буде васъ благословити, коли встаєте, буде васъ благословити при молитвѣ, буде благословити при праці, буде благословити коли будете ити до сну, буде вамъ помагати въ всякѣй потребѣ и хоронити ѿ злого.

Свящ. С. Д.

Часъ и година смерти невѣдома.

Св. Антоній, епископъ фльоренцкій оповѣдає таку пригону: Бувъ оденъ молодець, котрый роздумуючи о марностяхъ сего свѣта, обмерзѣвъ собѣ тоє клопотливе житье и почавъ промышляти, якъ-бы то щасливо доконати тую дочасну мандрѣвку а по смерти дѣстати ся до неба. Середь тыхъ розмышленій внавъ въ тяжку задуму и здавалось єму, що ѣнь скоро наглою умре смертію. Але Госнодь ласкавый

середь горячої молитви объявивъ ему черезъ ангела, що занѣмъ умре, получить три знаки смерти. И якже поступивъ собѣ сей молодець? Утѣшенный и урадованный, що не умре, доки трехъ знаківъ смерти не побачить, ѿдавъ ся цѣлковито роскошамъ свѣтовымъ. Коли его родичѣ за се картали и упоминали, щобы памятавъ на смерть и завернувъ ся зъ блудной дороги, то ѿнѣ ѿповѣдавъ, що має еще на поправу доволѣ часу, бо година смерти єсть му вѣдомою. Одного разу пустивъ ся въ далеку дорогу и ту опали его розбѣйники и пораненый на тѣлѣ, ледви съ тяжкою бѣдою уйшовъ смерти. Заледво выздоровѣвъ а вже середь погѣдного дня сѣвъ на корабель, щобы ся переѣхати по морю. Въ тѣмъ повстала страшна буря и всѣмъ на кораблі грозила смертію. Всѣ въ великѣй тревозѣ пали на колѣна и благами милосердія божого, тѣлько отсей молодець, на здивованье всѣхъ, сидѣвъ супокѣйно, не лякаючи ся смерти. Буря въ коротцѣ переминула и подорожні щасливо прибули до берега. Молодець сей повернувши до дому, въ кѣлька день небезпечно захорувавъ. Прибувшій лѣкаръ осѣдчивъ, що вже ніякого нема для него ратунку. Чуючи тоє родичѣ упоминали его, щобы подумавъ о спасенію

своєи душѣ и приготовивъ ся на смерть, але недужій не давъ собѣ о тѣмъ и говорити, ѡткликуючися на тоє, що єще три знаки попереджаючі смерть, котрі му ангель предсказавъ, сще не наступили. Въ тѣмъ зъявляє ся ангель и картає єго за легкодушнѡсть, съ якою легковаживъ собѣ знамена смерти и заразомъ заповѣдає єму кончину житя. Конаючіи молодець почавъ жалитись на ангела и упрекати єго, що обѣцявъ єму дати три знамена смерти и слова не додержавъ. На тоє ѡтповѣвъ ангель: Помышляєшь ся молодче, я выконавъ, що пріобѣцявъ: колись впавъ межи розбѣйникѡвъ, се бувъ перцій знакъ смерти; на мори середъ бурѣ мавъ ты другій знакъ а третимъ знакомъ се тая хвороба, котра тя на ложе смерти теперъ повалила. И ты єще смѣєшь тревати въ упорѣ и позѡстати глухимъ и нѣмымъ на всѣ упѡмненя родичей и не хочешь помиритись съ Богомъ! Судьба твоя рѣшилась во вѣки...

Не о тоє маємо Г. Бога просити, щобы намъ объявивъ годину смерти, але просѣмъ радше о ласку, щобы насъ вспомоѣгъ во всѣхъ замыслахъ и середъ покусь житя не давъ упасти въ калужу грѣха и беззаконій.

Для старыхъ и молодыхъ.

Читаемо въ книзѣ Мудрости: „Пожитокъ, якій грѣхъ приносить, приходитъ одною брамою а выходитъ двома. Нехай злый человѣкъ полягае на свои злуднѣ силы а прецѣнь замотаеъ онъ въ свои сѣти. Чимъ вышои дѣпнявъ беззаконникъ щасливости, тымъ страшнѣйшій буде его упадокъ. Око Господне чувае безперестанно надъ тыми, що зле дѣлають, щобы по нихъ всяка память загинула на земли. Изчезнуть яко дымъ въ воздухѣ и подопчуть ся якъ болото“.

Св. Іоаннъ Милостивый казавъ собѣ за житя зроби ти свѣтъ надгробный камѣнь, але не казавъ его цѣлкомъ выкѣнчити. Кѣлько разѣвъ онъ сидѣвъ при столѣ, мусѣвъ прійти до него ученикъ и сказати ему: „Отче, твоѣй камѣнь надгробный еще не скѣнченный, вели го докѣнчити, бо не знаешъ, коли прійде смерть по тебе“. Тое робивъ св. Іоаннъ для того, щобы всегда мати смерть на гадцѣ и для того свято живъ и якъ святого ублажае его цѣлый свѣтъ.

Памятай на послѣднѣ твои рѣчи а во вѣки не согрѣшишь!

Выдавництва „Посланника“

Лапшинъ, почта Бережаны.

Книжочки мисійнѣ
выходять точно каждого мѣсяца. Цѣна 3 кр.

Найновѣйшій и найкрасѣйшій молитвословъ

Вѣнецъ житія.

Цѣна въ хорошей оправѣ 85 кр.

О наслѣдованіи Іисуса Христа

Цѣна безъ оправы: на звычайномъ паперѣ
50 кр., на великовомъ 70 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Томикъ по 20 кр.

Збѣорникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. Цѣна выпуска 10 кр.

Пѣдручникъ

скороченный Требникъ послѣ ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденнѣ

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянъ. Збѣорникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковнѣ можна получить.

ПРІЙДІТЕ КОЛИНѢ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рѣкъ 1899.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число осьме.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

ВЫХОДЯТЬ КАЖДОГО МѢСЯЦА И КОШТУЮТЬ РѢЧНО:

по 10 що мѢСЯЦА: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѢСЯЦА: 1 зл. 80 кр. Поодинокї числа по 3 кр.

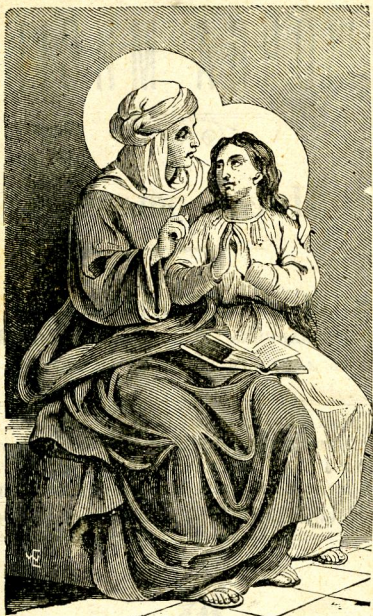
❖ Менше якъ 5 не посылає ся. ❖

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынського.

1899.

СВЯТА АННА.

До Бога.

Якъ сонце погасне, за хмари ся вкрые,
Зôронька засяе и мѣсяць зôйде,
Холодомъ по лугахъ, левадахъ повѣе
Въ калинѣ ся дружно хоръ птичокъ
озве :

Я гень понадъ землю взлѣтаю гад-
ками,
Въ край зôрки и свѣтла, въ край
неба - рая,
И сердцемъ взываю, о Отче надъ
нами,
Чи есть краса бôльша, якъ краса
Твоя ?

Кто знае чи зôрка не згасне, не зблѣ-
дне,
И цвѣтка зôвяне пôдъ сонця жаромъ ;

Щебече днесъ птичка, но може въ
 послѣдне,
 Бо ворогъ вже кружить надъ бѣ-
 днымъ гнѣздомъ ;

Краса вся замлѣе, якъ ранокъ о-
 сѣнный,
 По веснѣ ся лишить лишъ згадка —
 споминъ :
 А Ты Отче неба, все красный не-
 змѣнный,
 Щасливый, всещедрый, Ты вѣч-
 ный — одинъ !

J. G. M.

Символъ вѣры.

Осьмый членъ вѣры.

И въ Дѣха святаго, Господа животво-
 ращаго, отъ Отца и Сына исходящаго,
 со Отцѣмъ и Сыномъ спокланяема и со-

сла́кими, глаго́лавшáго Пророки, т. з. Вѣ-
рую въ Духа святаго, Господа жите
подающего, що походитъ ѿтъ Отца и
Сына, котрому съ Отцемъ и Сыномъ
належитъ ся рѣвный поклѣнь и рѣвна
слава и котрый говоривъ черезъ Про-
рокѣвъ.

Духъ св. є третя Особа Божя,
Богъ правдивый. Въ старѣмъ завѣтѣ
говоривъ черезъ уста пророкѣвъ и ихъ
письма суть написані зъ натхненя
Его. Тому знали пророки и предска-
зували напередъ часъ и мѣсце рож-
дества Іисусового, обставины Его
житя, Его страсти, смерть, воскресе-
ніе и вознесеніе. Духъ св. прорѣкъ
черезъ нихъ, що І. Христось основає
Церковь, котра вѣчно тревати буде.

І. Христось пѣдчасъ своего тузем-
ного житя обѣцявъ бувъ збслати
св. Духа, котрый мавъ подавати тіи
ласки якѣ намъ Спаситель заслуживъ.
„А якъ ѿдѣйду, буду просити Отця
и другого Утѣшителя дасть вамъ,

щобы съ вами бувъ въ вѣки, Духа правды. Утѣшитель той, которого Отець пошле вамъ въ имя Мое, є Духъ святий, той васъ научить всего и пригадає вамъ все, шо я вамъ казавъ.“ Тую обѣтницю сповнивъ І. Христось на Зеленій жиловскій свята, десятого дня по Своимъ вознесеню на небо. Було се въ Єрусалимѣ. Апостолы були зібрані въ одной комнатѣ на молитвѣ якъ повставъ великій шумъ, подібной до сильной бурѣ и наповнивъ весь дѣмъ. Надъ головою кожного Апостола явили ся роздѣлені огнені языки, Апостолы наповнили ся дарами св. Духа и зачали говорити рѣжними бесѣдами. Жидаы що були на той часъ въ Єрусалимѣ зібрані зъ цѣлого тогдѣ знаного свѣта, учувши той шумъ, збѣгли ся всѣ до того дому, где були Апостолы. И дивували ся всѣ, чуючи що каждый зъ Апостоловъ говорить ихъ бесѣдою. Були такі, що и насмѣвались зъ нихъ и мовили, що они

суть пняи. Тогда выступивъ св. Петро и сказавъ проповѣдь до зѣбраного народа. Явно визнавъ онъ передъ всѣми, що Іисусъ є обѣцянимъ Спасителемъ, що Онъ воскресъ и взнѣсь ся на небо а звѣдтамъ приславъ теперь на нихъ св. Духа въ видѣ огненныхъ языкѣвъ. Длятого пропащѣ всѣ, що не вѣрують въ Него. Кто хоче дѣстати св. Духа, нехай покае ся и окрестить ся въ имя І. Христа. Много, чуючи тѣ слова св. Петра, розкаяло ся и того дня дало ся окрестити около 3000 людей. На тую памятку обходимо Зеленѣи свята.

Духъ св., Богъ, перебуває всюды вездѣ сый и всѣ исполняй але въ церквѣ католицкѣй и въ душахъ праведныхъ перебуває въ особлившій способъ. Тому, що сонце свѣтитъ, є ясно въ комнатѣ, але о много яснѣйше въ нѣй, коли лучѣ сонця заглянуть до комнати черезъ ѣкно. Подѣбно дѣе ся зъ перебуванемъ св. Духа въ душахъ святыхъ. А о таке замешканє св. Духа

въ нашой душѣ молимо ся въ молитвѣ: „прійди и вселися (замешкай) къ ны (насъ) и очисти ны отъ всѣмъ скверны (нечистоты) и спаси Благѣ души наша.“

Въ церквѣ католицкой перебуває Духъ св. отъ першихъ Зеленыхъ святъ, онъ рядить нею, освящае еѣ и хоронить еѣ одъ поблудженя въ науцѣ Христовой.

Се визнаемо въ девятѣмъ членѣ Символа вѣры :

„Крѣстю въ еди́нѣ, свѣтѣю, соборнѣю и апостольскѣю церковь.“

Слово „церковь“ означае не лишъ дѣмъ божій, где ѣтправляеь богослуженіе але и збѣръ (товариство) всѣхъ христіянъ на земли пѣдъ одною головою, папою римскимъ. Якъ кожде товариство такъ и церковь має найвысшого видимого начальника, голову, папу. Мае и иныхъ начальникѣвъ а тими суть епископи и ихъ помѣчники, священники. Слово „папа“ значить отецъ. Его урядъ е святой, онъ яко

голова церкви веде всѣхъ до свято-
сти, тому зємо его „святымъ“ (або
„святѣйшимъ“) Отцемъ, ѡнъ бо сто-
ить надъ церквою на мѣсци І. Христа.

Церковь существує ѡтъ першихъ
Зеленыхъ святъ. На покликъ св. Пе-
тра вступило до того товариства о-
коло 3000 людей; они черезъ св. кре-
щеніє стали членами церкви. Папою,
намѣстникомъ (на мѣсци) І. Христа
бувъ тогды св. Петро. Були тамъ
епископи а то Апостолы и 72 учени-
кѡвъ — священникѡвъ, помѡчникѡвъ
Апостольскихъ. Ѳтъ того часу не пе-
рестала церковь истнувати; насупро-
тивъ ставала щоразъ бѡльша и такъ
сповнило ся то, що казавъ Спаситель
въ приповѣсти о зернѣ гѡрчичнѡмъ.
Подѡбне є царство небесне (церковь)
до зерна гѡрчичного, котре чоловѣкъ
посѣявъ на рѡли своєй. Оно є най-
менше; зѡ всѣхъ насѣнь, але коли
выросте, бѡльше ѡтъ всѣхъ яринъ и
стає ся деревомъ такъ, що прилѣта-

ють птицѣ небесні и мешкають на галузяхъ его.

Церковь розширила ся, бо Апостолы дѣстали приказъ ѡтъ Спасителя: „Идѣть и научайте всѣ народы, крестѣть ихъ во имя Отца и Сына и святаго Духа и учѣть ихъ заховувати все, що я васъ учивъ.“ Се зробили Апостолы по Зеленихъ святахъ. Зъ Єрусалиму роздѣшли ся по цѣлѣмъ жидѣвскѣмъ краю и поганьскѣмъ свѣтѣ. Они учили и крестили а окрещеніи громадились коло нихъ яко своихъ настоятелѣвъ. Каждый Апостолъ бувъ въ своєї громадѣ начальникомъ, а коли ишовъ дальше, поставлявъ на свое мѣсце епископа або священника. Черезъ молитву и положеніе рукъ (рукополагане) удѣляли Апостолы своимъ наслѣдникамъ тайну священства и передавали всю свою власть хотяй черезъ се самі не тратили своєї. Ѡгъ одной свѣчки можемо засвѣтити багато свѣчокъ. Всѣ будуть мали однакове свѣтло и перша свѣчка

черезъ се не згасне. А высвячені ѿтъ Апостолѣвъ высвячували пѣсля потреби другихъ епископѣвъ не тратячи черезъ се свого свяченя. Епископы отже суть наслѣдниками Апостолѣвъ.

Але поодинокі громады Апостолѣвъ чи высвяченыхъ черезъ нихъ епископѣвъ були съ собѣю сполучені. Всѣ они були пѣдъ головною управою св. Петра. Основателемъ тои церкви є самъ Спаситель. Онъ казавъ: „Збудую Церковь мою“ и то-зробивъ, бо не хотѣвъ, щобы христіяне жили окремо, але щобы спѣльно стремѣли до своєї цѣли небесной и становили немѣ одинъ будинокъ, Церковь.

Кожде товариство має свою цѣль а цѣль Церкви Христової є, щобы въ тѣмъ товариствѣ роздѣлювались всѣ ласки ѡткупленя. Въ церквѣ має наука І. Христа проповѣдати ся. св. тайны удѣляти, и заповѣды хоронитись т. з. члены церкви мають ставати святыми, щобы до неба дѣ-

статись. Се видко зô слôвъ І. Христа „идѣть и научайте“, котрѣ суть немовь декретомъ основаня Церкви.

Кожде товариство має своихъ настоятелѣвъ, а такими були въ церквѣ найперше Апостолы. До нихъ то сказавъ І. Христось: „Идѣть въ свѣтъ и проповѣдайте, крестѣть и учѣть заховувати мои заповѣди.“ Та зновъ: „Кто васъ слухає, мене слухає.“ Апостолы отже на мѣсци І. Христа проповѣдали Ёго науку, удѣляли св. тайны и учили заховувати Ёго заповѣди т. є. казали, що треба робити а чого не вôльно, карали переступившихъ тѣ заповѣди т. з. управляли церквою Ёго.

Церковь Христова має тревати до кôнця свѣта и ворота невольны, казавъ Спаситель, не подужають єѣ. Она мусить бути такъ довго, якъ довго будуть люде на землѣ, бо Христось є Спасителемъ для всѣхъ людей и хоче щобы всѣ до неба прійшли. „Я съ вами по всѣ дни до

кѣнця свѣта“ казавъ І. Христось вы-
разно. Тому то мусѣли Апостолы
высвѣчувати на своє мѣсце Еписко-
пѣвъ и имъ до помочи священникѣвъ
и передавати епископамъ свою власть
одержану ѣтъ І. Христа, а ними по-
ставлені епископы робили то само
и такъ дѣсь до нынѣ.

„Учѣтъ всѣ народы“ сказавъ Хри-
стовъ до Апостолѣвъ, тожъ кождый
чоловѣкъ обовязаный слухати навча-
ючої Церкви и вѣрити, що она до вѣ-
руваня подає. Сказавъ Христось:
„крестѣтъ ихъ“ т. з. всѣ люди повинні
дати окрестити ся и черезъ крещеніє
стати членомъ того спасенного това-
риства Христоваго, Церкви, бо Спа-
ситель сказавъ: „Кто вѣритъ и дасть
ся окрестити буде спасенымъ.“ Кто
зъ власной вины не належить до
Церкви, грѣшитъ тяжко, бо Спаси-
тель не надармо оснувавъ Церковь
на земли.

Л. Л.

Мѣсточко Товмачь.

На три милѣ ѿ мѣста Станиславова, при дорозѣ ведучѣй до мѣста Городенки лежить довкола окружене горбками мѣсточко Товмачь, надъ маленькою рѣчкою Товмачикъ.

Мѣсточко Товмачь давне, якъ се можна пѣзнати зъ метрикъ рускихъ перехованыхъ зъ 17. столѣтія, где вже Товмачь называеся „градомъ“ и має три церкви съ двома самостоятельными парохами, а кромѣ того и латиньску парохію. Кто его однакъ заложивъ не звѣстно, а лише преданье, яке кружить о zaloженію сего мѣста вказуе, що его основанье связано тѣсно съ основаньемъ мѣсточка Отыніи товмацкого повѣта и села Тустаня коло Галича. Преданье оповѣдае, що було двоухъ братьей, котрі по своему ѿтцю наслѣдили значный маєтокъ въ посѣлостяхъ земскихъ. Понеже оба любилися и були спокѣйного норова, то рѣшили дѣло мирнымъ путемъ. Одинъ изъ нихъ показавъ другому на просторъ земли и сказавъ: „отъ, ты не я“ и повстала: „Оттынія“, другій ѿплачующись першому сказавъ: „ту стань“ и повставъ „Тустань“. На однѣмъ мѣстци, котре хотѣли оба посѣсти повставъ спѣръ; каждый хотѣвъ

доказати безосновність претеній сідругого и кричавъ розумѣсь по польски: „тлумачъ сьє“ — и тутъ повставъ „Тлумачъ“, а по руски „Товмачъ“.

Теперѣшний Товмачъ має видъ пересѣчнои мѣстины галицкои съ неѣтстуннымъ болотомъ въ пору весняну або осѣнну, та множествомъ жидѣвъ, котрѣ опанували цѣлый рынокъ и передмѣстье зване „Мексикъ“. Розумѣсь неладъ тамъ и нехлюйство, що Боже сохрани и заступи.

Впрочѣмъ має мѣсточко видъ еще досыть приличный, бо въ серединѣ таки мѣста положена величезна фабрика цукру, великѣ касарнѣ для войска, краснѣ мешкальнѣ домики, побудованѣ недавно властителемъ Товмача, и красный, дуже обширный огорождъ спацеровый, котрого позавидовали бы Товмачеви и не одно бѣльше мѣсто, осьь хоть бы поблизкѣй Станиславѣвъ.

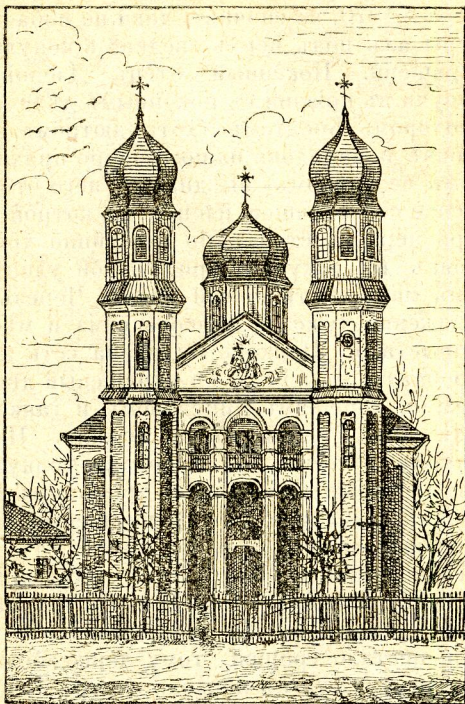
Правдивыми окрасами мѣста суть однакожь латиньскѣй костель и церковь руска. Костель, съ готицкими двома шпичастыми вежами побудованный (майже рѣвночасно съ церквою) заходами б. п. ксендза Фр. Савы напротивъ дороги ведучои зъ двѣрця желѣзничого (три чверти милѣ ѣдаленого) въ самъ осередокъ мѣста; положенье церкви еще красше, бо она поло-

жена въ самомъ мѣстѣ при широкой рынокой площади.

Якъ вже выше сказано, було въ Товмачи въ 17 и 18 столѣтію ажъ три церкви, именно церковь Вознесенія, церковь Покрова Пресв. Богородицѣ и церковь „деканьска“ Пресв. Троици але вже въ метрикахъ зъ сего столѣтія єсть лишъ згадка о одной церквѣ. Що сталося съ тамтими церквами и на котромъ мѣстци стояли, люде не памятають, але здаєсь що они зѣстали знесені за цѣсаря Іосифа II. коли було преобразование и стяганье приходѣвъ.

Оставша ся церковь була деревяна и та церковь въ роцѣ 1854 погорѣла такъ, що черезъ 22 рокѣвъ мусѣвъ численный приходъ Товмацкій, до которого суть еще прилучені села Локитки, Яцѣвка и Слобѣдка обходитись малою на скорѣ выставленою мурованою капицею, котра еще по нынѣшний день стоитъ, а въ котрой що наибѣльше 100 люда могло помѣститись. Такъ було до року 1876. Ажъ въ томъ роцѣ зѣстала до ужитку ѡдана и на Покровъ Пресв. Богородицѣ бувшимъ митрополитомъ Іосифомъ Сембраторичемъ посвящена церковь Пресв. Троици, котра тутъ на образку представлена.

Заслуга побудованя сеи Церкви належить ся покойному о. декану Игнатію

Церковь въ Товмачи.

Дзеровичу, котрый обнявши прихѣдъ тов-
 мацкій по б. п. о. Александрѣ Кадайскѣмъ
 (1838—1870) не спочивъ, доки не побачивъ
 муры ажъ пѣдъ верхъ зведеніи и копулами
 украшеніи. Покѣйный отецъ Дзеровичъ
 живучи въ пріязни съ покѣйнымъ дѣдичомъ
 Теодоромъ Бредтомъ (хоть лютромъ, але
 церквѣ и народови нашому щиро прихиль-
 нымъ челоувѣкомъ) выѣднавъ у него ѡтсту-
 пленье сеи хорошей площѣ, на котрѣй те-
 перь церковь стоитъ, бо давнѣйшій храмъ
 стоявъ въ закутку при бѣчнѣй улицѣ и
 тамъ мавъ стати новый храмъ. Черезъ те
 положенье дуже и церковь сама и мѣсто
 скорыстало. Церковь будована єсть кре-
 стообразно а передъ єѣ украшенный двома
 вежами, хорошимъ притворомъ и ганкомъ
 надъ нимъ, межи обома вежами. Надъ
 ганкомъ вноситъ ся мурована трикутна
 фасада украшена образомъ храмовымъ Пр.
 Троицѣ. На лѣвѣй копулѣ умѣщенный єсть
 мѣстовый часосказъ а въ правѣй ѡтъ до-
 роги ведучои въ приходство пять гармо-
 нійныхъ дзвонѣвъ. Середна копула мала
 бути о много вышна и красша, але на
 жалъ нестало грошей, тому лишь зѣстали
 выставленіи муры и церковь внутрь красно
 помальована малярами И. Орѣховскимъ и
 Г. Морозомъ. Передвчасна смерть не дала
 докѣнчити пок. о. Дзеровичу († 1883) цер-

кви и зъ верха отинкувати єи. Сего дѣла довершивъ теперѣшный приходникъ о. дек. Порфирій Ступницкій, котрый постаравъ ся въ роцѣ 1891 о побитьє церкви и копуль на ново желѣзною бляхою и запущенье ихъ червеною краскою, о отынкованье церкви на внѣ, справленье бѣчныхъ престолѣвъ и лавокъ до церкви.

До будовы церкви причинивъ ся много мѣщанинъ бл. п. Андрей Гвоздзецкій, жертвовавшій 2000 на церковь зъ тяжко запрацьованыхъ грошей, за що зъ вдячности зѣоставъ умѣщенный удачный олѣйными красками писанный єго портретъ на стѣнѣ коло нескѣнченого иконостаса. Такожъ бл. п. Василій Юрчакъ жертвувавъ на великій дзвѣнъ выше 800 зл. котрый на памятку єму названный „Василіємъ“.

Нарѣдъ товмацкій добрый и побожный и дуже до церкви привязанный. Має ся взглядно, якъ на „галицку нужду“ не зле, черезъ зарѣбки при сапаню, обгортаню, выбираню, чищеню буракѣвъ, котрыхъ велике множество тутъ садять зъ взгяду на цукорню, а котра робота машиною заступити не дасть ся. Такожъ має на рѣдъ занятіє яко робѣтникъ въ фабрицѣ и то власне въ зимову пору, коли бракъ зарѣбку дає ся въ инныхъ мѣстцяхъ сильно ѣчувати.

Товмачъ есть мѣстомъ повѣтовымъ,
мае судъ, почту и иннѣ поменшій уряды
цѣсарскій и автономичнѣ.

Свящ. Юліанъ Дзеровичъ
катихитъ въ Бродахъ.

О процесіональныхъ походахъ.

Церковь свята вѣрныхъ своихъ
дѣтей нѣколи не опускае, длятого мае
она моленя на всѣ возможивѣ случаѣ
и потребности людскѣ. Богъ однакъ вы-
слушаетъ скорше тую молитву, котру
передъ престолъ Всевышняго бѣльше
людей разомъ зѣбранихъ вѣспѣльно
заносять. І. Христосъ такъ бо ска-
завъ: „Если двохъ зѣ васъ на земли
згодить ся на всяку рѣчь, о котру
хочете просити, то бѣде вамъ дана
ѣтъ Отца моего, котрый есть на не-
бесѣхъ. Где бо двохъ або трехъ со-
берутъ ся въ имя мое, ту есмь по-
средѣ ихъ.“

Если вѣрніи численно собираются и вѣспѣльно молятся ся, то подобніи они суть до того войска, котре не-наче Всевышняго змушует до выслушанія молитвы. Тажь и дерево скорше горить, если его больше разомъ есть, бо одна головня вѣмѣняетъ другу. Тожь по всѣ часы були всегда въ церквѣ католическѣй запровадженіи вѣспѣлнѣи моленія, а однимъ зъ такихъ вѣспѣльныхъ моленій суть такожь походы процесіональнѣи.

Бо щожь то суть процесіи? Процесіи суть нѣчимъ инымъ, якъ торжественными походами, пѣдчасъ которыхъ вѣспѣльно и явно (публично) молимо ся. Тыхъ прошеній, тихъ вѣспѣльныхъ моленій уживае Церковь свята въ рѣжныхъ потребахъ и случаяхъ, и то або для упрошенія скоршой помочи або для представленія намъ живо якоисъ правды вѣры. Для упрошенія скоршой помочи у Бога наказуетъ Церковь св. процесіи въ часѣ всенародныхъ бѣдъ н. пр. вѣйны,

голоду, помору, повени и т. д. Тогдѣ люди збирають ся до церкви на богослуженя а опѣсля выходять зъ процесією на улицѣ, поля, площади, до другихъ церквей, капиць зъ крестами, образами и хоругвами середъ звуку дзвонѣвъ, щобы тымъ способомъ освятити воздухъ и землю. По дорогѣ спѣвають ся пѣсни побожнѣ, а на площадахъ, въ церквахъ и капицяхъ, до котрыхъ процесія приходить, править ся съ чувствомъ покаяннымъ Литія, Молебень або Акаѣстъ. Такѣ то процесіи съ особлившимъ покаяннымъ моленіємъ бувають такожь въ часѣ ѡдпуству ювілейного. У насъ въ гдекотрыхъ околицяхъ бувають еще процесіи дня 3 (15) мая на памятку знесеня панщины до креста памятного, до памятника свободы для оказаня Всевишньому вдячности за той даръ ласки якъ такожь для упрошеня помочи на лучшу долю. Такожь буває обхѣдъ поля съ крестами, хоругвами

и образами, щобы упросити у Господа Бога благословенія для нивъ, уроджаю, и ѡдвернення граду, бурѣ, шаравчѣ и такихъ иншихъ нещастъ. Тѣ то процесіи бувають для упрошенія скоршої помочи, бо вспѣльнои молитвы Богъ скорше выслухуе и таке явне вызнання нашої вѣры Богу дуже подобає ся.

Процесіи, якъ сказано, ѡтбүвають ся такожъ для представленія намъ живо якоисъ правды вѣры и такіѣ процесіи бувають съ Найсвятѣйшими Дарами въ около церкви. Така процесія буває на Великдень раненько на знакъ побѣды Іисуса Христа надъ смертію и діаволомъ. Тая процесія узмысловляє намъ такожъ тую правду, що и мы колись воскреснемъ. — Суть еще процесіи наоколо церкви въ праздники храмові на знакъ побѣды христіянства надъ противными му ворогами.

При процесіяхъ христіянскихъ суть рѣжніи звичаѣ, котрі доказують

тую незбиту правду, що мы на земли есьмо лише вандрѣвниками до ѡтчины небесной. И такъ: Съ процесією выходитъ ся зъ церкви и опѣсля зновъ до церкви входитъ ся; тымъ доказуе ся, що мы если хочемъ дѡстати ся до церкви торжествующой (до неба), мусимо тутъ на земли до церкви належати. Напередъ несе ся крестъ, бо мы въ имени Іисуса Христа молимо ся. Тымъ такожъ тое выражае ся, що мы въ нашѡмъ житію, если хочемо послѣдувати науку Христову, ѡтъ терпѣній и крестѡвъ вѡльній бути не можемо. Хоругви пригадують намъ, що мы есьмо воинами, бо неустанно бороти ся мусимо съ нашими, врагами т. е. съ дѣяволомъ и похотями тѣлесными. Голосъ дзвонѡвъ та дзвѡнкѡвъ побуджае насъ до горячой и ревной молитвы, щобъ молитва наша такъ взнеслась до неба, якъ голосъ дзвонѡвъ вносить ся ажъ пѡдъ хма-ры. Люди повинні ити парами,

щобы узмысловити тую подвѣйну заповѣдь любви — Бога и ближнього.

Напередъ мають поступати дѣти и то найперше хлопцѣ, потѣмъ дѣвчата, бо дѣти задля своєї невинности суть Богу наймылѣйшими, опѣсля має поступати молодѣжь и то найперше мужеска а потѣмъ женьска, опѣсля иде священникъ съ хоромъ а доперва потому мужъ и жѣнки. Священникъ має ити въ серединѣ походу, бо ѡнъ вѣсѣмъ зарѣвно служитъ. Люди пѣдчасъ процесіи сѣзъ устанено молятъ ся аѡо сѣбѣ ають, бо мы черезъ цѣле житѣе безперестанно молити ся маємъ.

Но не думайте, любі читателѣ, що мы зъ нашої стороны вже нѣчо дѣлати не маємъ, що Г. Богъ заразъ насъ выслухає, коли лишъ процесію зробимо. Нѣ! Во вѣхъ случаяхъ, чи то чоловѣкъ самъ о щось Г. Бога просить, чи вѣсѣльно съ иншими людьми, має чоловѣкъ власными силами о то старатись, о що Бога просить.

Богъ бо помагає лишъ тому, котрый собѣ стараєсь самъ дати раду, а при томъ просить Бога о помѣчъ.

В. К.

Марія — приѣжище грѣшникѣвъ.

(Зъ житя Маріи Єгипетскои.)

Марія Єгипетска ѡтъ дванайцятаго року житя черезъ сѣмнайцять лѣтъ провадила дуже грѣшне и розпустне житье. Не зъ побожности, але зъ цѣкавости всѣла она на корабель съ людьми плывучими до Єрусалима на празникъ Воздвиженія честного и животворящаго креста. Видѣла она, якъ нарѣдъ горне ся до церкви и она хотѣла приблизити ся до св. Креста. Невидима якась сила вздержала ю, и она не могла рушитись зъ мѣсця. Кѡлька разѣвъ хотѣла вѣйти до церкви, але на дармо. Уму-

чена усѣла она въ кутику и роздумувала надъ причиною такои пригоди. Засіявъ їй лучъ ласки божои, она пѣзнала свои грѣхи, пѣзнала що єсть негѣдною оглядати св. Крестъ. Росплакала ся — а по довгѣмъ плачу узрѣла на стѣнѣ образъ Преч. Дѣвы Маріи. Знаючи що Преч. Д. Марія єсть матерію милосердія и прибѣжищемъ для грѣшныхъ, клякає передъ Ёи образомъ, просить Ю усильно, чтобы за ню причинила ся до Свого Сына, обѣцуючи Ёй поправити свое грѣшне житє. По молитвѣ такѣй, пробує вѣйти до церкви — но вже безъ перешкоды входить, падає передъ крестомъ на колѣна и гѣркѣ проливає слезы. По тѣмъ вертає назадъ до образу Преч. Дѣвы Маріи и дякує Ёи за ту велику ласку. Нечуване чудо дѣє ся! Она чує голосъ проходячій ѣтъ образу: „Иди на другу сторону Іордана и тамъ знайдєшь спокѣй!“ Послушна тому голосу, по св. сповѣди зъ цѣлого житя и по св. Причастію,

пôшла она на пустыню по другôй сторонѣ Іордана. Въ пустынѣ той жила она близко сорокъ лѣтъ въ найстрогшомъ покаянію, живила ся зблємъ и корѣнцями. Вынайшовъ ю въ пустыни честный пустыножитель Зосимъ, она оповѣла ему свое житье и просила его, щобы за рôкъ принѣсь ей Найсвятѣйшій Тайны. Зосимъ державъ слова — въ великій четверъ принѣсь ей Найсвятѣйшій Тайны а она принявши Ихъ сказала: „Нынѣ отпускаєши рабу твою. Владыко по твоему глаголу съ миромъ, яко видѣста очи мои спасеніе твое.“ Просила еще Зосима, щобы прійшовъ еще на слѣдующій пôстъ, а знайде ю въ такôмъ станѣ, якій сподобає ся Господу Богу. Зосимъ прійшовъ, но Марія вже умерла. На пѣску лишень були написані слѣдующі слова: „Отче погребай тѣло убогой Маріи, котра умерла въ Велику Пятницу.“ Св. Зосимъ вже забиравъ ся похоронити Марію, но въ тôмъ надбѣгъ левъ зъ лѣса,

выгребавъ яму, якої треба було на грѣбъ. Зосимъ вложивъ тѣло до гробу и прикривъ его землею.

Щожъ поучає насъ та исторія? Она часто и въ нашихъ часахъ повтарає ся. Довгій часъ жили и мы въ грѣхахъ. Солодка грѣшна свобода намъ смаковала, невидима сила ѡтпыхала насъ ѡтъ св. сповѣди и св. Причастія — но одно возрѣніє Преч. Дѣвы на насъ сокрушило наше скаменѣле серце, слезы жалю потекли по лицю нашѡмъ, мы стали ся наразъ дѣтьми Маріи а она Матерію нашою.

Ю. Д.

Истинне покаянніє.

Послухаймо притчу преподобного Іоанна Колова, учителя св. Арсенія Великого.

Въ однѡмъ мѣстѣ була женщина

красна, але безчестна. Начальникъ мѣста любячи ю и желяючи ущасливити, предложивъ ей свою руку, але съ тымъ условіемъ, щобы впередъ вела себе чисто и непорочно. Жѣнщина зложила обѣтницю пѣдъ клятвою и начальникъ мѣста вступивъ съ нею въ супружество. Давнѣйшій любимецъ дѣзнавшись о тѣмъ, сказали одинъ до другого: „Начальникъ мѣста взявъ собѣ нашу подругу; якъ бы то выманити ю зъ ѣттамъ? Ёсли пѣйдемъ въ дѣмъ его, ѣнъ довѣдаецъ и строго насъ укарае; пѣйдемъ лучше по при ей помешканье и подавши знакъ свистомъ, выкличемъ ю. Она пѣзнасть нашъ голосъ и певно сама до насъ выйде.“ — Якъ задумали, такъ и здѣлали. Но щожъ? Жѣнщина заледво учула свистъ, заткала уши, побѣгла въ внутренню комнату свого мужа и тамъ замкнула ся.

Толкованье: Красна, но утративша честь свою жѣнщина, есть душа; любимецъ ей — то пристра-

сти; начальникъ мѣста — Христосъ; супружество значить ту покаяніе; свистъ — соблазни свѣта; внутренна комната — то житье по заповѣдямъ Божимъ. О кобы то и наша душа такимъ способомъ всегда прибѣгала къ Господу!

И. А. Г.

Для старыхъ и молодыхъ.

Одинъ побожный чоловікъ, сказавъ передъ 200 лѣтами слѣдующе: Коли гляну на нашу молодѣжь, то бачу шѣсть грабарѣвъ:

Першій грабарь то піяньство. Не одинъ запиває ся на смерть. Всяка ростина пропадає, коли за много пѣдливаєсь, лампа гасне, коли за много доливаєсь оливы. Хочешъ довго жити, о молодче, то не перебирай николи мѣры въ напитокку!

Другій грабарь то нечистота. Она скоро зажене тебе до гробу. Що горить,

то и скоро згорить. Памятай о тѣмъ якъ въ день такъ и въ ночи!

Третій грабарь то гнѣвъ. Сей грабарь укорочуе намъ житье. Гнѣвъ веде до спорѣвъ и колотечи, котра неразъ наводитъ смерть.

Четвертый грабарь то непослухъ супротивъ родичей. Знаемо, яке благословеніе дае четверта заповѣдь; кто ей не слушае, наводитъ на себе проклятіе. Суха галузь, котра не хоче погнутись, мусить ломити ся.

Пятый грабарь, то зле товариство. Ахъ скѣлькожь то людей довело зле товариство до загибели. Живый не дасть житя умершому, але мертвецъ доведе черезъ своѣй трупчій сопухъ живого до смерти.

Шестый грабарь то лѣнивство, котре кидае живого чоловѣка до гробу. Лѣнivecъ то ходячій трупъ. Если дерево не дае овочей, то стинаеся и кидае ся его въ огонь.

Подумайте о тѣмъ и если хочете жити, то уникайте тыхъ грабарѣвъ свого житя!

THE

LIBRARY

OF THE

AMERICAN

ANTHROPOLOGICAL

INSTITUTE

WASHINGTON

1900

NO. 1

VOL. 1

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

Выдавництва „Посланника“

Лапшинъ, почта Бережаны.

Книжочки мисійні

выходять точно кожного мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Найновѣйшій и найкраспій молитвесловъ

Вѣнецъ житя.

Цѣна въ хорошей оправѣ 85 кр.

О наслѣдованю Ісуса Христа

Цѣна безъ оправы: на звычайнѣмъ папери
50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нѣтами. Цѣна выпуска 10 кр.

Пѣдручникъ

скороченый Требникъ послѣ ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденні

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Божь. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 угворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковні можна получити.

Число 9.

1899.

Цѣна 3 кр.

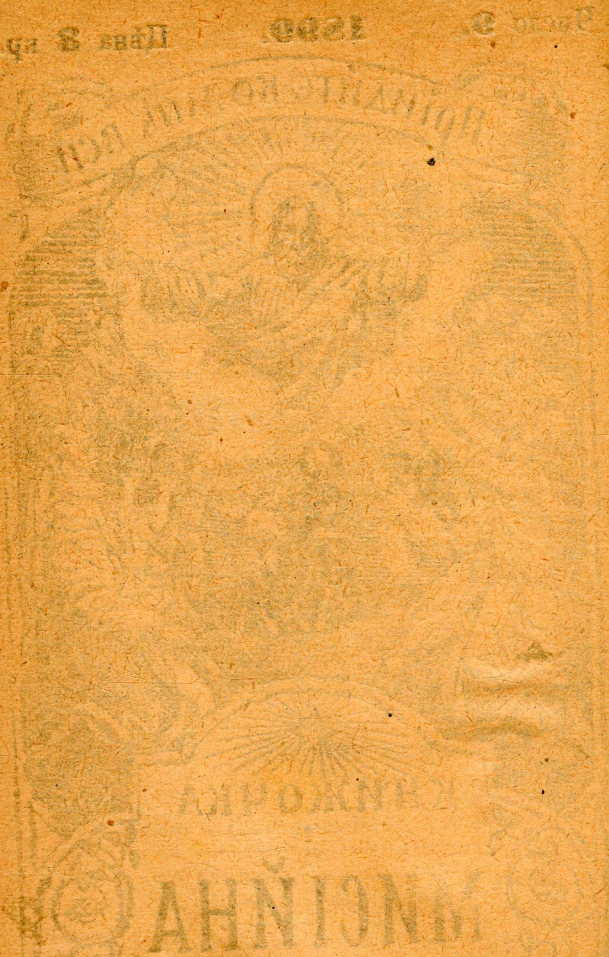
ПРІЙДИТЕ КО ЛИНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

К. В.

МИСИЙНА

РѢкъ 1899.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число девяте.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ и „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНЫ“

ВЫХОДЯТЪ КАЖДОГО МѢСЯЦА И КОШТУЮТЪ РѢЧНО:

по 10 що мѢСЯЦА: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѢСЯЦА: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылае ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулынського.

1899.

Небеснѣ дары.

Боже предвѣчный! до трону Твоего
Плыве благальный молитвы гласъ,
Духа Твоего, Отче, святого
Не ѡтими во вѣкъ отъ насъ.

Споглянь ласкаво зъ небесъ чертога,
На нашу нужду око зведи,
И Отца сердцемъ, щедростевъ Бога
Мудрости Духа міру пошли.

Дѣтей несчастныхъ, слабыхъ, бездоль-
ныхъ.

Зъ своей опѣки не выпускай;
Щобъ побѣдити въ борбахъ неволь-
ныхъ;

Крѣпости Духа сердцю подай!

Коли покусѣ звисне надъ нами
 И по́ддамо ся мовъ трость вѣтрамъ,
 Не лиши, Отче, насъ сиротами;
 Духа совѣта не щади намъ.

О! кобы всегда въ жизни дорожѣ
 Серце ѿ злобы мати вольне, —
 Лякаться суда въ корнѣй тревожѣ:
 Духъ страха Твоего неѣ насъ веде.

Щобысьмо тутки на слезѣ долинь,
 Якъ Твоя воля, законъ велить,
 Въ правду взрастаѣ въ каждой хви-
 линѣ
 Духъ благочестя всѣхъ да скрѣпитъ

Духа Твоего въ каждой потребѣ,
 Въ кождѣмъ случаю и въ кождый
 часъ,
 На тѣмъ изгнаню и колись въ небѣ
 Не ѿтими во вѣкъ ѿ насъ!

Символь вѣры.

Папа є найвысшій начальникъ Церкви. Першимъ папою бувъ св. Петро, его зробивъ папою самъ І. Христось. Онъ звавъ ся Симеонъ а Ісусъ перемѣнивъ єму имя на Петро т. є. скала. Видко було, що задумавъ Христось зъ нимъ щось особлившого зробити. И се навѣтъ wyraзно обѣцювавъ. „Ты єси Петро — казавъ Господь — а на тѣмъ камени збудую церковь мою а ворота пекольні не подужають єѣ.“ Церковь, громаду вѣрныхъ, прирѣвнавъ Ісусъ до будинку, котрого основою мавъ бути Петро. Основа се найважнѣйша часть дому а Петро мавъ бути найважнѣйшою частію церкви т. є. головою або якъ мы называємо Папою. „И дамъ тобѣ ключи царства небесного, що звяжешъ на земли буде звязано на небесахъ, що розвяжешъ на земли буде розвязано на небесахъ“ казавъ

дальше І. Христось. Обѣцявъ Петрови дати ключѣ церкви, се є зробити єго начальникомъ найвысшимъ зъ правомъ „розвязувати и вязати“ т. є. засуджати и звольняти, або рядити, въ справахъ духовныхъ и то такъ що, що зарядить то важне передъ Богомъ въ небѣ.

Христось сповнивъ ту обѣтницю по Своимъ воскресенію. Онъ сказавъ до Петра: „Паси мои ягнята, паси мои вѣвці.“ Стадо Іисуса то христіане а тими словами зробивъ Господь Петра пастыремъ всѣхъ христіанъ. Они суть Христові але Петро має ними управляти яко Єго намѣстникъ.

Церковь Іисуса має, пѣсля єго слѣвъ, „На Петрѣ“ стояти и має бути до кѣнця свѣта. Позаякъ але Петро бувъ чоловѣкъ смертельный и дѣйстно умеръ яко єпископъ римскій и голова Церкви, то Господь розумѣвъ тѣ слова и о наслѣдникахъ Петра; Онъ сказавъ черезъ се що такого папы не може забракнути, що

по смерті одного слѣдовати має его наслѣдникъ зъ тою самою властію. Такими наслѣдниками суть єпископы рымскій. Петро высвятивъ єпископы Лина, свого ученика, и сей по нѣмъ наступивъ на престолъ намѣстника Христового, по нѣмъ слѣдувавъ Клетусъ и т. д. ажъ до нашихъ часѣвъ до папы теперѣшного Льва XIII. Онъ є 273-тый наслѣдникъ св. Петра. Папы першихъ трохъ сотъ лѣтъ були всѣ мученики за вѣру Христову.

Знаки правдивои Церкви.

Будѣвничій рисує найперше плянъ будѣвлѣ а опѣсля бере ся до будованя. Зъ пляну пѣзнати, яка має бути будѣвля. То зробивъ и небесный Архитектъ и заявивъ, яка має бути Єго духовна будѣвля, церковь, а Апостоли записали се и зъ того пляну пѣзнаємо що: 1) церковь І. Христа має бути одна; Іисусъ моливъ ся, щоби всѣ були одно; 2) свята, бо моливъ ся: „освяти ихъ въ Твоѣмъ имени;“ 3)

католицка т. є. соборна, бо велѣвъ
учити „всѣ народы“ а 4) апостоль-
ска, бо казавъ що Петро и Апостолы
не выйдуть нѣколи зъ неѣ, будутъ
въ своихъ наслѣдникахъ до кѣнця
свѣта. Якъ хотѣвъ такъ и стало ся,
бо Єго воля се воля Божя и Цер-
ковъ Іисуса має тѣ чотыри прикметы
и по нихъ пѣзнати правдивѣсть єѣ.
Тѣ знаки має лише наша Церковъ:
Наша Церковъ є одна. Одна и тая
сама наука въ цѣлѣй Церквѣ, одна
Жертва безкровна, одинъ голова. Наша
Церковъ єсть свята. Въ нѣй лише
можна стати святымъ и богато чле-
нѣвъ єѣ є святихъ, бо черезъ нихъ
робивъ Богъ рѣжнѣй чуда. Наша Цер-
ковъ є соборна або католицка. Она
лише розтягаєсь по всѣхъ краяхъ,
нарадахъ. Число членѣвъ єѣ росте
щоразъ бѣльше. Теперѣшнѣй папа
оснувавъ бѣльше якъ сто епископствъ.
Церковъ числить теперъ около 260
миліонѣвъ членѣвъ. Наша Церковъ є
апостольска, бо нашѣ епископы сѣуть

наслѣдниками Апостолѣвъ. Теперѣшні епископи сѹть высвячені ѡтъ попереднихъ а тамтѣ ѡтъ своихъ попередникѣвъ и такъ моглибисьмо дѣйти до Петра и Апостолѣвъ. Наша лише Церковь має отже тѣ прикметы, знаки, правдивои церкви, она одна є правдива, єѣ а не яку иньшу засновавъ Господь нашъ І. Христосъ.

Неошибочность науки Церкви.

Наука церкви є безошибочна. Учителями сѹть папа и епископы, або и самъ папа якъ говорить за епископѣвъ. Учителѣ церкви мають по приказу Іисуса голосити науку Ёго, тому мусять по всѣ часы рѣшучо знати тую науку а особливо коли заходить якась суперечка въ рѣчахъ вѣры. Инакше упалабы правдива вѣра. Даръ безошибочности въ научаню мають папа и епископы, бо Господь сказавъ до нихъ т. є. до ихъ попередникѣвъ, „я съ вами во всѣ дни до кѣнца свѣта.“ Сказавъ се

до Апостолѣвъ разомъ зъ Петромъ; слѣдуюе зъ того, що кождый епископъ поодинокю не є неошибочный въ науцѣ Христовѣй лише якъ всѣ разомъ суть зъ папою; тогдѣ Христось є зъ ними, и що они оречуть въ рѣчахъ науки Христовой то немовъ орѣкъ се самъ Спаситель. Тыхъ слѣвъ не сказавъ до всѣхъ ученикѣвъ — отже священники не мають того дару. Такий збѣръ всѣхъ епископѣвъ зъ папою на чолѣ зовесь вселеньскій соборъ.

Але выстарчить якъ за епископѣвъ самъ папа и яко найвысшій Учитель церкви говорить, тогдѣ має такожъ даръ неошибочности, бо до самого Петра сказавъ Христось „Паси моѣ вѣвцѣ...”

Въ тѣмъ не говорить ся, щобы папа бувъ безъ грѣха. До грѣхѣвъ признаєсь ѓнъ щоденно при св. Літургії а мы молимо ся на св. Літургії о ѓтпущенье грѣхѣвъ его: „Еще милимъ ся о святѣйшѣмъ, вселеньскѣмъ архіерею, о здоровлю, спасеню и оставленю грѣхѣвъ его.“ Даръ не-

ошибочности має папа лише въ рѣ-
чахъ вѣры и моральности, коли у-
чить яко найвысшій учитель церкви.

Науки Церкви треба слухати, єѣ
выповняти. Кто не слухає церкви,
той є явнымъ грѣшникомъ, сказавъ
І. Христось.

Л. Л.

Село Мысцова

въ повѣтѣ коросняньскѣмъ.

Въ гористыхъ лѣсовыхъ Бескидахъ,
становлячихъ границу межи Галичиною и
Угорщиною, замешкалыхъ черезъ гѣрня-
кѣвъ Русинѣвъ, званыхъ „Лемками“, стоить
побудоване село Мысцова. Пѣсля стати-
стичныхъ выказѣвъ, оно числить 1340 душъ
Русинѣвъ, 3 латинникѣвъ, 14 жидѣвъ. По-
сѣдає безъ обшару двѣрского 2260 мор-
гѣвъ орного поля, 128 мор. сѣножатей, 661
мор. пасовиска и 15 мор. лѣса. Позаякъ
гориста, камѣнна неплодородна земля не
выстарчає на удержанье, то старають ся

люде заспокоивати свои потреби торго-
 влею волами и овцями, якѣ выпасують по
 горахъ, або зарѣбками навѣть по даль-
 шихъ сторонахъ. Село Мысцову окружа-
 ють зѣ всѣхъ бокѣвъ высокѣ горы а то:
 ѣтъ вѣсходу гора Бучникъ 557 метр. висо-
 ка, ѣтъ заходу гора Камень 712 метр., ѣтъ
 полудня Точкова 585 метр., ѣтъ пѣвночи
 гора Ключъ. О послѣдней горѣ голосить
 переказъ, що у старину мала бути въ ѣй
 внутри печера съ многими комнатами и
 коридорами; тамъ укривалась шайка роз-
 бойникѣвъ съ своими добичами. Межи роз-
 бойниками занимала передне мѣстце дуже
 смѣла гайдамацка невѣста звана „Волод-
 кова“, котру по бѣльшихъ трудахъ пѣй-
 мано и повѣшено на шибеницѣ, а ведучѣй
 до печеръ отвѣръ засипано камѣнями и
 зрѣвноано съ землею. Скоро никто не вста-
 нѣ вынайти отвѣръ, яко ключъ до входу
 у печеру, где мають переховуватись по
 розбѣйникахъ полишенѣ скарбы, надано горѣ
 назву Ключъ. Мысцова стоить побудована
 по правѣмъ боцѣ рѣки Вислоки. Тота рѣ-
 ка vyplиває изъ жерель на угорскѣй гра-
 ницѣ повыше села Грабу, она крутить
 ся межи горами по камѣннѣмъ руслѣ, а
 передъ мѣстомъ Эмигородомъ выходитъ зъ
 Бескидѣвъ.

Сельскѣ хаты въ Мысцовѣ окружають

сады, где стрѣчаютъ ся и пасѣки. Хаты суть курнѣ, тому они выглядятъ внутрѣшно ѡтъ стелѣ по ѡкна брудно и черно. Дымъ зѣ хатъ выходитъ розтвореными дверми, або нарокомъ для дыму вырѣзаннымъ отворомъ у стелѣ, а опѡсля щелинами зѣ пѡдъ даху на двѡръ. За для курныхъ хатъ, рѣдко выдати на стѣнахъ образы святыхъ, раннѣ и вечернѣ молитвы ѡтмавляютъ люде при столахъ, на котрыхъ при водосвятїяхъ або при благословенїю дому, робить священникъ восковою свѣщею святыи крестъ, и столы суть у кождѡй родины въ дуже великѡй почести. Можно бачьти въ селѣ стариннѣ столы съ выверченою дѣрою на однѡмъ розѣ стѡльницѣ (верхна доска), тотѣ дѣры не вертѣли люде для окрасы, але зѣ потребы и они мають за собою сумну исторїю зѣ часѡвъ конфедератѡвъ, передъ котрыми такъ само остерѣгали ся селяне та утѣкали въ лѣсы, якъ передъ нападами татарскими. О бушованїю конфедератѡвъ въ горахъ бескидскихъ переходуютъ ся переказы, що ѡтъ села до села ставляно на верхахъ гѡръ высокѣ стовпы, котрѣ обвязовано соломою и обливано смолою, при стовпахъ стояла сѣльска варта по дняхъ и ночахъ. Скоро приближали ся конфедераты, пѡдпаляла варта солому на стовпахъ

на знакъ тревоги. Конфедераты вѣйшовши у село, нападали на хаты, грабили майна хлѣборобѣвъ, а кто не хотѣвъ высказати где переховує грошѣ, того вязали, били и рубали столы. Щобы охоронити столы ѡтъ знищеня, яко полишенї святощѣ по дѣдахъ и прадѣдахъ, утѣкали люде скоро бачили горѣющї стовпы на горахъ съ стѣльницями въ лѣсы, вытягали ихъ привязавши мотузъ до дѣры на высокї въ гушавинѣ дерева и тамъ ихъ укрывали. По ѡтходѣ конфедератѣвъ, спускано мотузами стѣльницѣ зъ дерева и спроваджано зъ лѣсѣвъ до домѣвъ на давне мѣсце.

О основаню села Мысцова нѣтъ записокъ. Розказують лише люде, що першї колонисты мали ту прїйти зѣ Скальника ѡтъ Змигорода, по при якихъ обставинахъ не знати. Первѣстна, основана ними оселя, мала тамъ бути, где теперъ по за рѣкою Вислокою стоить побудованыхъ 10. хатъ. Оселю окружали огороды и орнї поля, котрї съ ходомъ часу пѣдмулила и забирала вода. Найбѣльшї спустошеня въ огородахъ и поляхъ наробила повѣнь въ 1827 роцѣ, а 1867 року змѣнила Вислока цѣлкомъ свое русло, тому и хаты первѣстной оселѣ побудованї при ей березѣ, ѡддалила ѡтъ себе.

Найдавнѣйша, перехована о селѣ за-

писка єсть така, що Мысцова приналежала въ 1581 р. до можной родины Стадницкихъ, властителей мѣсточка Змигорода. Члены той родины входили за польскихъ часѣвъ въ складъ комисіи установленной для надзору жупъ сѣльных въ Виличцѣ, для розсмотрѣнія спорѣвъ и лагодженя кривдъ нанесѣныхъ Уграми приграничнымъ жителямъ, та для караня бунтѣвъ и выбрикѣвъ конфедератѣвъ. Заходами Стадницкихъ основано и выпосажено монастырь Доминиканѣвъ въ Змигородѣ, по котрѣмъ нема вже и слѣду. За часѣвъ Стадницкихъ, не мусѣла бути Мысцова розвиненымъ ще селомъ, наколи числила всего на всего 5 загородъ съ рѣлями, 6 комѣриковъ, 18 дворищъ, зъ котрыхъ одно приналежало до мѣсцевого пароха, а друге до одинокого солтыса. Оть Стадницкихъ перейшла Мысцова на власнѣсть Кохановскихъ. У церковнѣмъ архивѣ переходує ся достовѣрена ѡтписъ ерекціональнѣй грамоты, составленѣй въ Любуши дня 21. марта 1633 року, зъ котрой можна дѣзнатись, що въ згаданѣмъ роцѣ бувъ парохомъ въ Мысцовѣ о. Василій Вислоцкій, маючій сына Ивана. Позаякъ Иванъ бувъ свѣтскимъ челоувѣкомъ, тому позваляє ему Кохановскій по смерти ѡтця держати на его кошты при собѣ презвитера, доки его

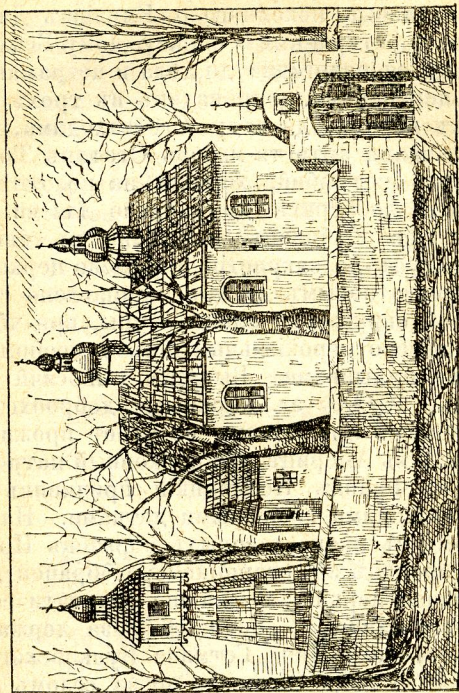
сынъ Стефанъ не высвятить ся. По силѣ
сеи грамоты, позволяе дальше Коханов-
скій побудовати Ивану три загороды на
власнѣмъ грунтѣ для него и его потом-
ства, звѣльняе ѿтъ робѣтъ и послугъ двѣр-
скихъ на вѣчнѣи часы, позволяе на вариво
пива и горѣлки на власну потрѣбѣ, на
врубѣ въ лѣсахъ, на годѣвлю 50 овецъ,
а скоробы число овецъ побѣльшалось, то
що двайцятый баранъ має доставити ся до
двору. Селяне зъ Мысцовы суть обовязанѣ
складати рѣчно мѣстцевому пароху по 3
грошѣ и 3 бохонцѣ хлѣба, загородники 1
день сѣяти, комѣрники 1 день жати або
громадити. Ѳтносно знову до пароха, то
той довженъ платити до двору рѣчно 10
зл. поль. домового податку, доставляти по
парѣ зловлєныхъ въ лѣсѣ орябкѣвъ, одну
на Рождество, а другу на Воскресєнїє
Христовє по давному звичаю. Переховує
ся въ церковнѣмъ архивѣ ще друга за-
писка, накопи по Кохановскихъ, перейшла
Мысцова на власнѣсть Любомирскихъ. У
Мысцовѣ мусѣла бути дуже тяжка пань-
щина, скоро тиснена громада, уповномѣц-
нила выбраного посередѣ себе господаря
Федька Сардигу, бы въ ей имени выточивъ
процєсъ дворови въ справѣ панщизнянѣй.
Зъ короткой записки трудно дѣзнатись,
о що властиво процесовано ся съ дворомъ.

Стало ся, що въ часѣ процесу, убили дворяки Любомирского Федька Сардигу, а скоро розôйшла ся о убійствѣ чутка по селѣ, зазвонено въ звоны. На пополошли-
 вый знакъ збѣгли ся селяне узброєні въ косы и колы и рушили на двôръ. Напуган-
 ный Юрій Любомирскій, узрѣвши передъ дворомъ узброєну, гамôрну товну селянъ въ боевничôй поставѣ, скривъ ся чимъ скорше въ пôдземну пивницю и лише завдяки пивничному сховку, уйшовъ рукъ селяньскихъ цѣлый и живой. Не знати, якъ довго пересидѣвъ Любомирскій въ пивницѣ, закимъ навязані переговоры о полегшу панцизняну посредствомъ двôрского посередника, довели до утихомореня селянъ, полишившихъ площу двôрску та розôйшовшихъ ся домôвъ. Не высказує записка, якого рода були тоті перегово-
 ры, але що Любомирскій, наколи минула тревога не мусѣвъ додержати даной въ пивницѣ обѣтвицѣ селянамъ, наводять на здогадъ послѣдні слова записки, що все полишило ся по давному.

Первѣстна въ Мысцовѣ на горбочку, надъ Вислокою побудована деревяна цер-
 ковь, мала пôсля переказу перестояти до 400 лѣтъ. Навкругъ старой, вымуровано въ 1796 роцѣ нову о метровыхъ мурахъ церковь 25 метр. довгу, 12 метр. широку,

12¹/₂ метр. високу, опѣсля розѣбрано стару и вынесено ей матеріяль входовыми дверми новой церкви. До украшенной двома копулками церкви, входитъ ся мурованою, бляхою крытою брамою, где змальованный св. Михайль съ мечомъ въ руцѣ, мовь бы взборонявъ недостойнымъ вступу до церкви. На церковной площѣ, окруженной грубымъ муромъ, покрытомъ зъ верха дерняками, стоить деревяна звѣнница съ трома звонами. Найбѣльшій звѣнь, два цетнарѣвъ ваги, фундовавъ о. Андрей Сѣтницкій похороненый пѣдъ помостомъ церкви. Всѣ звоны походятъ зъ ливарнѣ Пряшѣвской зъ Угорцины, она заосмотрувала въ минувшѣмъ столѣтїю, майже всѣ пѣдбескидскѣй церкви въ звоны.

Стариннѣй кѣлькавѣковѣ липы, яворы, клины, окружающѣе ще давну деревяну церковь, стоятъ доси цѣлѣй, они не мало украшаютъ церковну площу, на котрѣй почивае о. Стефанъ Поповчикъ съ женою, пожертвовавшій 2.000 зл. на украшенье церкви, за що ему вдячнѣй парохїяне выставили хорошій надгробный памятникъ. Довгѣй часъ перестояла муровано церковь безъ найменьшой внутрѣшней окрасы. Покойный о. Симеонъ Русинякъ, мѣстцевый парохъ, заосмотривъ еи въ иконостасъ съ образами спроваджеными зъ Монахїи,

Церковь въ Мысцовѣ.

але тї образы вскорѣ поцсували ся, тому оказалась потреба заступити ихъ новыми. Наслѣдникъ покойного о. Емилианъ Давидовичъ, старанный о окрасу Дому Божого, взявъ ся энергично до дѣла и незражаючи ся перепонами, допровадивъ въ трохъ лѣтахъ церковь до ладу. Ёго заходами, вымальовавъ артиста-маляръ Стефанъ Томасевичъ потрѣбнїй, хорошїй на полотнѣ образы, до церкви домуровано для еи побѣльшеня бабинецъ, вырубано въ стѣнѣ приступъ до закрестїи, побѣлено церковь, покрыто новымъ дахомъ, поправлено стариннїй окружающїй площу муры, при чѣмъ поладжено парохїяльный дѣмъ съ экономичными будынками. Выдатки выносячїй понадъ 10.000 зл., покрыли доброохотно парохїяне при помочи своякѣвъ проживающихъ въ Америцѣ, а и церковный патронъ графъ Францъ Потулицкїй причинивъ ся значнѣйшими грошевыми датками. На однѣмъ зъ иконостасовыхъ образѣвъ Преч. Богородицѣ зѣ старинной розѣбраной деревяной церкви, можна ще ѡтчитати слѣдуючу надпись: „Года 1675 за державы милостивого Пана Гетмана Вуяковского“. Въ 1823 роцѣ вытичено по за селомъ новый цвинтаръ, его прибѣльшено въ дальшихъ лѣтахъ два разы. На цвинтарѣ окруженѣмъ муромъ, обсаженѣмъ дереви-

ною, тому ѓнъ выглядає мовъ бы гай, стоить мурована богослужевна каплиця, поставлена о. Іоанномъ Сѣтницькимъ въ котрѣй вочиває. По свѣдоцтвѣ записокъ церковныхъ, були въ Мысцовѣ парохами : о. Василій Выслоцкій 1633 р., о. Стефанъ Выслоцкій 1687 р., о. Іоаннъ Гащиць 1720—1761 р., о. Андрей Сѣтницькій 1761—1784 р., о. Маѳей Сѣтницькій 1784—1821 р., о. Іоаннъ Сѣтницькій 1821—1847 р., о. Стефанъ Поповчакъ 1847—1866 р., о. Іосифъ Юрчакевичъ парохъ зъ Святковой завѣдатель, о. Симеонъ Русинякъ 1869—1892 р., о. Емиліянъ Давидовичъ ѓтъ 1893 до теперь.

Василій Чернецкій

деканъ и парохъ зъ Сѣльця-белзкого.

Б о я з н ь Б о ж а .

Въ тѣмъ житю безъ смутку и терпѣній обѣйти ся не можемъ! Щожъ тому чинити маємъ? Ото во первыхъ дяковати Господеви, що ту дорогу скорбей сдѣлавъ дорогою до вѣчного

блаженства, а дякуючи Ёму слезами обмивати душѣ нашѣ ѿтъ скверни грѣховной, а по друге спасительною боязнію лякати ся имене Святого Ёго, передѣ котрымъ то именемъ трепещуть Ангелы и Архангелы, многоочитѣ Херувими и шестокрылатѣ Серафими и боятъ ся самѣ пекольні силы. А боязнь така взбудить скоро жаль за нашѣ грѣхи, змягчить и саме затвердѣле сердце грѣшника и струями слезъ пѣдлѣе добрый засѣвъ до обмерзѣня собѣ грѣха и совершенной поправы житя.

Читаемо въ однѣй побожнѣй книжочцѣ, що одинъ молодой чоловѣкъ, котрый вже ѿтъ кѣлькохъ лѣтъ о сповѣди святой и св. покаянiю навѣтъ и чути не хотѣвъ, котрого сердце затвердѣло цѣлковито и зледоватѣло, а для Бога и вѣры св. совершенно ся замкнуло, случайно одного разу прійшовъ до Церкви. Тутъ нудно и лѣниво позиравъ ѡнъ то тутъ то тамъ на розличні предметы и ненадѣйно впавъ

его взоръ на одинъ новый образъ. Влеченый зразу пустою цѣкавостію, щобы лучше придивити ся ему, онъ приступае ближе и щожь тамъ видить? Ото на образѣ тѣмъ представленый Царь Давидъ, якъ онъ въ побожнѣмъ покаянію на колѣнахъ лежить и слезы жало проливае. При боцѣ его — такъ було представлено на образѣ — стоитъ Ангелъ божій, съ золотою чашею въ руцѣ, щобы дорогоцѣннѣ слезы текучі зъ очей покаянника збрати и передъ престолъ Всевышняго занести. Пѣдъ образомъ були написані такі слова: „Давидъ разъ тѣлько согрѣшивъ а плакавъ всегда, а ты грѣшишь всегда а не плачешь нѣколи.“ Молодецъ видѣвъ той образъ и тѣ слезы, котрі збиравъ Ангелъ въ чашу золоту, читавъ тѣ слова и — о чудо! онъ убоявъ ся, страхъ неистовѣднѣ овладѣвъ нимъ, такъ що на ногахъ довше удержатись не мѣгъ; мимоволѣ впавъ на колѣна подобно каючому ся Царю Давиду и съ сер-

дечнымъ жалемъ сказавъ до себе:
 „Ото такъ мало треба до щирого покаянія, а ты такъ зимный и нѣ одной искры жалю не чувствуєшь?!“ Въ тѣй хвилѣ заяснѣла неначе дорогоцѣнна перла слеза въ оку того, доси такъ затвердѣлого грѣшника и можна сказати безпечно, що кождый бувшій тогды въ тѣмъ храмѣ узрѣвъ отвертими очима вѣры, якъ и его Ангелъ Божій Хранитель приступивъ съ радостію съ золотою чашою, щобы въ ню збрати солодкѣ слезы покаянія и спѣшно тѣи занести передъ Божій Престоль.

Жила зновъ одна молода женщина въ однѣмъ бѣльшѣмъ мѣстѣ а жила дуже распустно, и що день Бога ображувала грѣхами найтяжшими. А мешкавъ напротивъ неи одинъ мужчина, чоловѣкъ дуже побожный и богобоязливый. Онъ мавъ у себе на стѣнѣ близко окна образъ распятого Спасителя, передъ котрымъ що день стававъ онъ кѣлька разѣвъ денно и

въ глибокомъ мовчаню роспам'ятувавъ страсти и смерть Господню. Роспустна женщина видѣла его часто такъ стоячого изъ своего окна, а понеже образа на стѣнѣ видѣти не могла, то думала по своему, що може и онъ такъ все дѣлавъ якъ она и суєтно лише приглядавъ ся собѣ въ зеркалѣ. Разу одного стрѣтивши ся съ нимъ каже насмѣшливо: „Вже то вы мусите мати дуже добре зеркало, коли стоите передъ нимъ щоденно такъ довго и такъ часто. Хотѣла бы я прецѣнь разъ побачити тое зеркало“ — „Добре“ — каже весело мужчина „се статись може, ходѣть лише за мною, я вамъ его покажу.“ Женщина не дала собѣ тое два разы казати, бо гадала що еще и до грѣха прійде, пѣшла тому съ нимъ до его комнаты но якже тутъ зачудовала ся, коли вмѣсто зеркала узрѣла Иисуса Христа на крестѣ распятого? — „А ото — одозвавъ ся мужчина, выд'ячи ей удивленье — се вамъ и зеркало,

въ котрѣмъ я — якъ думалисьте —
 що день и такъ часто приглядаюсь.
 Подѣбно не пошкодило бы, если бы и
 мы хотѣ часомъ въ то зеркало погля-
 нули, а може бы въ нѣмъ и лучше
 пѣзнали самого себе, нѣжъ въ тѣмъ
 вашѣмъ зеркалѣ, въ котрѣмъ доси ли-
 ше ваше грѣшнѣ тѣло такъ жаждно
 оглядалисьте.“ Видѣ образа и поважнѣ
 слова мужины едѣлали на ню чудне
 впечатлѣнїе. Задумавшись глубоко,
 она вскорѣ поблѣдла якъ стѣна, стра-
 слась якъ березовый листокъ, по хви-
 ли же потекла струя слезъ по лицю
 еи змарнѣлѣмъ и она повалилась якъ-
 бы мертва на землю, упала передъ
 св. образомъ на колѣна и закликала
 страшно: „О я нещастна, а щожъ я
 дѣлала? Спаситель мѣй зъ самой люб-
 ви до мене страдавъ такъ несповѣ-
 димо а я заслѣплена, цѣлкомъ о Нѣмъ
 забула, и нѣ однимъ словомъ не по-
 дякувала ему за то а еще щоденно
 роспинала на ново его тяжкими мои-
 ми грѣхами?! о Іисусе, гѣрко стра-

даючій мѡй спасителю помилуй мене грѣшну, я ѡтъ нынѣшного дня ѡтмѣню житье мое и бѣльше въ вѣки тя ображати не буду.“ Сказала, — и слова вѣрно додержала. Ѳтъ тогда бо и она сама, часто стояла и довго передъ образомъ Ропсятаго Спасителя, а чимъ бѣльше размыслила ѡ его страсти, тымъ мерзениѣишій представлявъ ся ей грѣхъ, и тымъ сильнѣе ставало у ней намѣренье, совсемъ и единственно Іисусови посвятити ся. Она наконецъ вырекла ся свѣта, и въ уединеню и пустынной самотѣ служила самому Господу Богу ажъ до кончины своей.

Такі то суть дѣла боязни Божой и страха имени святого Его, а сего наслѣдкомъ блаженнымъ есть радѡсть и правдива утѣха Христіанина. Якъ бо смутокъ и терпѣнія родятъ жалѡстнѣ слезы и боязнь Божу въ лѣкъ душѣ ѡтъ грѣха, такъ и потѡмъ легче становить ся чловѣкови, коли той лѣкъ чудесный приложить до ранъ

своихъ грѣховныхъ и то само полег-
ченье справляе радѡсть и утѣху и
такъ возвеселяе сердце ѡтъ боязни
Божіеи. Якъ ты брате поставишь
твердо сказати самъ до себе: „Буди
воля Твоя Господи“ то все дѣе ся
менѣ за для грѣхѡвъ моихъ, тому
терпѣти буду и терпливо ждати ажъ до-
ки не перемене смуткѣ, тогда — о
будь певный того — натомѣсть сму-
тку послѣдуе жаль и страхъ Госпо-
день и слезы покаянія, а на души зро-
бить ся легко а серцю стане такъ
милу и слезы поллють ся, но слезы
солодкѣ, радости и веселія. О для та-
кихъ утѣшень можна цѣлѣ лѣта зно-
сити и терпѣти хотьбы и найтяж-
шій смуткъ.

Ю. Дз.

Читаня для служницъ-дѣвчатъ.

На велике небезпеченство утраты
спасенія вѣчнаго и щастя дочасного
выставлене естъ житье дѣвчины слу-

жницѣ, особливо по великихъ мѣстахъ. Трехъ маєшь ворогѡвъ, котрі дибають на загубу твоєй душѣ: діаволъ, котрый якобы левъ рыкаючій кидаєсь, щобы тебе пожерти и до пекла вергнути; свѣтъ т. є. злі люде обоего пола, котрі тебе тягнуть и намавляють до злого и легкодушного житя, мовячи: „Уживай свѣта, доки служатъ лѣта.“ Они то подають тобѣ тысячу случайностей до забавъ и пріятностей. Третій ворогъ, то власне тѣло твоє, котре яко молоде и въ цвѣтѣ житя, бажає ужити розкошей а щось єще молода и недосвѣдчена, то легко даєшь ся увести покусѣ и зъ невинной дѣвчины стаєшь ся скоро найгѡршимъ и найнещастливѣйшимъ существомъ на свѣтѣ. Житѣе таке розпустне то калужа грѣха и беззаконія. Памятай на розказъ божій, котрый мовить, що „въ потѣ чела маєшь заробляти на кусень хлѣба.“ Не дай ся увести злыми примѣрами лѣнивства

и легкого житя безъ працѣ, бо се найпевнѣйша дорога ведуча до упадку грѣховного, утраты невинности душѣ и серця и загибели вѣчної.

Ты если бажаєшь душу свою спасти, то ставай сильно опоромъ супротивъ всѣхъ покусъ сего свѣта и памятай, що коротка праця а вѣчна надгорода, короткій смутокъ и терпѣнье а вѣчна радѣсть и веселіє въ небѣ.

Читаня сѣ мають тебе на тѣй дорожѣ утвердити, длятого читай ихъ часто и пильно.

І. Не нарѣкай на свѣй станъ.

На никого не нарѣкай, а вже найменше на твоихъ родичей, що мушишь служити. Така воля божя, щобысь въ тѣмъ низькимъ станѣ трудилась на кавалокъ хлѣба и добивалась вѣчного щастя, котре Г. Богъ убогимъ и покѣрнымъ назначивъ. Такъ тѣлько людямъ выдає ся, що станъ слуги якійсь низькій и пѣдлый, але по

христiянськи судячи, то станъ се достойный и честный, бо житiе въ убожествѣ, погордѣ и послушеньствѣ, въ трудахъ и праці для чужого добра мае бѣльше подобiя до житiя І. Христа и безпечнѣйше тебе доведе до щасливой смерти, якъ колибысь всегда въ розкошахъ перебувала. Знай о томъ, що „Сынъ челоѣческій не прійшовъ, щобы єму служити, але щобы ѣнъ самъ другимъ послуживъ“. Будь затѣмъ задоволеною зъ твого стану, бо тою дорогою хоче тебе Отець небесный до себе привести. Инакше глядитъ на рѣчи Г. Богъ зъ неба, а инакше судять люде на земли. Найвысшій Господь умиливавъ особливимъ способомъ убогихъ и пониженныхъ и певно ѣтдасть имъ щедрю заплату въ небѣ, если жити будуть по христiянськи. А що станъ служебничій єсть тою вузкою дорогою, котра провадитъ до житiя вѣчного, можемо зъ того пѣзнати, що певно въ жаднѣмъ станѣ не провадитъ тѣль-

ко людей побожного житя, якъ власне въ станѣ служебничѣмъ. Служницѣ, найохотнѣйше горнуть ся до церкви, старають ся о прикрасу дому божого, радо слухають наукъ и катехизацій, часто приступаютъ до святыхъ Тайнъ и суть членами рѣжныхъ брацтвъ церковныхъ.

(Дальше буде).

Для старыхъ и молодыхъ.

Вопросъ: Котрый богохульникъ есть горшій и небезпечнѣйшій, чи той що вооруженый штилетомъ, револьверомъ и динамітомъ... чи той, що вооруженый ѣдовитымъ перомъ?

Отвѣтъ: Сей послѣдній.

Вопросъ: Длячого?

Отвѣтъ: Бо сей першій разоряе тѣлько дома, майно человекѣ и тѣла людскі, коли зновъ бѣсноватый рицарь пера підкопуе весь суспѣльный порядокъ и душамъ людскимъ готовить вѣчну загибель...

Прочъ съ плюгавыми письмами!

ВЫПУСКЪ ПЕРВЫЙ

САНКТ-ПЕТЕРБУРГЪ

ВЪ САНКТ-ПЕТЕРБУРГѢ
ВЪ ТИПОГРАФИИ САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКОЙ

ВЪ САНКТ-ПЕТЕРБУРГѢ

ВЪ САНКТ-ПЕТЕРБУРГѢ
ВЪ ТИПОГРАФИИ САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКОЙ

ВЪ САНКТ-ПЕТЕРБУРГѢ
ВЪ ТИПОГРАФИИ САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКОЙ

ВЪ САНКТ-ПЕТЕРБУРГѢ
ВЪ ТИПОГРАФИИ САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКОЙ

ВЪ САНКТ-ПЕТЕРБУРГѢ
ВЪ ТИПОГРАФИИ САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКОЙ

ВЪ САНКТ-ПЕТЕРБУРГѢ
ВЪ ТИПОГРАФИИ САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКОЙ

ВЪ САНКТ-ПЕТЕРБУРГѢ
ВЪ ТИПОГРАФИИ САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКОЙ

ВЪ САНКТ-ПЕТЕРБУРГѢ
ВЪ ТИПОГРАФИИ САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКОЙ

ВЪ САНКТ-ПЕТЕРБУРГѢ
ВЪ ТИПОГРАФИИ САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКОЙ

ВЪ САНКТ-ПЕТЕРБУРГѢ
ВЪ ТИПОГРАФИИ САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКОЙ

Выдавництва „Посланника“

Лапшинъ, почта Бережаны.

Книжочки мисійнѣй

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Найновѣйшій и найкраснѣйшій молитвословъ

Вѣнецъ житія.

Цѣна въ хорошей оправѣ 85 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа

Цѣна безъ оправы: на звычайномъ паперѣ 50 кр., на великовомъ 70 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Томики по 20 кр.

Збѣорникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нотами. Цѣна выпуска 10 кр.

Пѣдручникъ

скороченный Требникъ по послѣ ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденнѣй

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянъ. Збѣорникъ русскихъ квартетовъ
(50 утворовъ) 1 зл. 50 кр.

Всѣ книги церковныя можна получить.

ПРІЙДІТЕ КОЛИНЬ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Рѣкъ 1899.

КНИЖОЧКА МИСИЙНА.

Число десяте.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСИЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСИЙНЫ“

ВЫХОДЯТЪ КАЖДОГО МѢСЯЦА И КОШТУЮТЪ РѢЧНО:

ПО 10 ЩО МѢСЯЦА: 3 ЗЛ. 60 КР.;

ПО 5 ЩО МѢСЯЦА: 1 ЗЛ. 80 КР. ПООДИНОКЪ ЧИСЛА ПО 3 КР.

❧ Менше якъ 5 не посылае ся. ❧

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ЗЪ ПЕЧАТНѢ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО.
1899.

„ПОСЛАНИКЪ“

Св. Димитрій.

Грошикъ милостинѣ.

Грошъ я маленькій, каждый то знае,
Не значу въ свѣтѣ нѣчего;
Но Богъ великій такъ заряджае,
Що и я здѣлаю много.

И дощу капля есть невеличка,
Леготомъ скоро змете ся,
Но зъ каплѣвъ многихъ збираесь рѣчка,
А часомъ повѣнь розлье ся.

Есть же що меньше, якъ зерно пылу?...
Допчуть го й малі почвары;
Але зъ тыхъ пыловъ чрезъ Божу силу
Вносять ся горы ажъ въ хмары.

Тожъ нѣкто певно не подивуе,
Що гроша мѡць есть преможна,

Коли нимъ Господь самъ покеруе,
А душа зложить побожна.

Богъ грошемъ чуда дѣе безъ мѣры...
Уможливяе нимъ труды
Проповѣданя святой Вѣры
По свѣтѣ широкомъ всюды.

Безъ тойжъ Вѣры — охъ, страшна
страта !...

Многѣ суть въ чорта неволѣ,
Тай гинуть марно пѣдъ ножемъ ката
Якъ жертвы тмы и недолѣ!

Вамъ Африканьска краина знана,
Мурияновъ земля нещасна,
Що майже цѣло слезми обляна,
Хоть то ихъ ѡтина власна.

Тамъ мовъ товаромъ ними торгують,
Кѣстми-жъ бѣлѣють пустынь,
Бо тамъ болванамъ людей жертвуютъ,
И рѣжуть на зѣдждъ до нынѣ.

Сежь братья нашѣ, Родина Божя !...
Чи сердце вамъ ся не крае,

Що ихъ такъ губить пѣтъма ворожа,
И за душѣ нѣкто не дбає?

Кождому средства стоять готовѣ,
Сли ближнимъ помѣчь радъ нести,
Сли радъ зѣрвати рабства оковы,
И чувства въ нихъ збудити чести.

Богачъ, убогій, молодъ, старенькій
Премного можуть здѣлати,
Най но зъ молитвовъ грошикъ ма-
ленькій
Зволять для Місії цовати.

Неразъ ся грѣшъ той за нѣчо має,
Съ гнѣвомъ го жбурне дитина,
А той грѣшъ прецѣнь часто буває
Многого добра причина.

За грѣшъ неразъ Богъ дає безмѣрний
Скарбъ своихъ ласкъ для загалу:
Кто приказаню Божому вѣрний,
На Божу зложить го хвалу.

Бо серце Богу жертва наймильша,
Тай Єму вѣчно пріятна,

За котру плата чекає бôльша,
Чимъ душа побрати здатна.

Охъ! якій довгій ланцухъ заслуги
Богъ неразъ грошомъ навяже,
Чи зложивъ грôшь той паны, чи слуги,
Все въ однôй скарбонцѣ ляже.

Спѣшѣть же съ даромъ, о вы избраніи
Серця!... Богъ самъ до васъ кличе;
А за молитвы и жертвы поданіи
Дастъ свое зрѣти Обличе!

Свящ. Николай Н.

Символь вѣры.

Общенье Святыхъ.

Всѣ христіане, що живуть на землі, що терплять въ чистилищи и що царствують въ небѣ, належать до церкви Христа; они становлять мовь одно тѣло, котрого головою єсть І.

Христось. Се одна родина, І. Христось єсть єѣ отцемъ. Умрешь, але не въ тяжкѡмъ грѣсѣ, то не выступаешъ зъ тои родини, переходишь лише на инше мѣсце. Колись буде цѣла родина въ небѣ. Се духове спорѣдненє мѣжъ членами Церкви зовесь общенє святыхъ. Всѣ суть освяченї на св. Крещенїю, всѣ повиннї задержати тую святѡсть и колись въ небѣ бути. До тои родини, церкви, належати се велика честь, бо нашими братьями и сестрами суть святї въ небѣ.

До св. Ольги першої рускої христїаньської княгинѣ не бувъ бы ты ѡдваживъ ся въ кождѡй хвилѣ говорити. Нынѣ она въ небѣ не твоєю княгинею, але сестрою, и въ кождѡй хвилѣ можешъ єѣ просити о помѡчь передъ Господомъ.

Та церковь-родина спомагає себе взаємно. Святї въ небѣ помагають намъ молитвами и заслугами. Ихъ молитва може бѡльше, якъ наша. Они

заслужили собѣ своемъ житємъ на
 небесне царство; они царствуютъ въ
 небѣ разомъ съ Богомъ т. з. Богъ
 позволяе имъ разомъ съ Собою добре
 робити въ свѣтѣ. Они не суть всю-
 дисущнѣи анѣ всевѣдучѣи, але нашу
 молитву бачать въ Бозѣ немовъ въ
 зеркалѣ. Найбольше могуче заступ-
 ництво єсть Пр. Дѣва Марія, тому
 называємо єѣ въ молитвахъ матерію
 милосердія, нашою надѣєю, щедрою
 и солодкою.

Мы помагаємо душамъ терпячимъ
 въ чистилищи. Мы молимо ся за нихъ
 та жертвуємо въ ихъ користь се, що
 Богъ намъ дає. Вже въ Старомъ За-
 вѣтѣ молили ся побожнѣи люде за по-
 мершихъ. По битвѣ Юды Макавея
 знайдено у поляглыхъ дары идольскѣи
 пѣдъ ихъ одежію. Юда зложивъ бо-
 гато сребла и пѣславъ на жертву до
 Єрусалима за грѣхи помершихъ бо
 вѣрили, що добре и спасенно єсть
 молитись за помершихъ, щобы були
 ѡтъ грѣхѡвъ розрѣшенѣи. Душамъ въ

чистилищи помагаємо такожъ милостынею, добрыми дѣлами а вжежь особливо жертвою св. Литургіи. А коли така душа, въ користь котрой мы дѣлали, перейде до неба, стае уже зъ вдячности нашимъ заступникомъ передъ Богомъ.

Члены Церкви жиучі на земли помагають собѣ взаѣмно молитвою и добрыми дѣлами и користають вѣспольно зъ всѣхъ службъ божихъ. Кожеде добре дѣло одного зъ насъ есть духовою власностію всѣхъ. Тому научивъ насъ І. Христосъ молити ся не ѡтъ себе лише, але ѡтъ всѣхъ. Можна такожъ далеко бѣльшу часть якогось доброго дѣла жертвувати черезъ намѣрене въ чіюсь користь, н. пр. молитись за родичѣвъ, дати милостыню, щобы Богъ уздоровивъ хорого.

Десятый членъ вѣры.

Исповѣдаю єдино крещеніе, въ оставленіе грѣхѣвъ; — визнаю одно крещеніе на однущеніе грѣхѣвъ.

Св. Духъ перебуває особлившимъ способомъ въ душахъ праведныхъ. Въ душу вступає св. Духъ на тайнѣ крещенія и мешкає, доки чоловѣкъ не согрѣшитъ. Черезъ тайну покаянія входить зновъ до душѣ и зновъ робить душу своимъ мешканємъ. Дитя по крещеню єсть дитиною божою. Св. Духъ просвѣчує душу, крѣпить єѣ и потѣшає. Ласки св. Духа вычисляємо въ молитвѣ до Него: „Царю небесный.“ Вычисляємо 7 дарѣвъ св. Духа, котрыми ясниѣли святѣ угодники Божѣ:

1. Премудрость. Мудрый зъ Духа св. думає лише о Богу. Коже дѣло его веде его до цѣли, до неба. Навѣтъ звычайну працю робить для Бога и неба.

2. Розумъ. Розуміє науку І. Христа, та умѣє єѣ основно довести. Сей даръ мали св. оборонцѣ вѣры христовой т. зв. апольогеты

3. Рада, се даръ пѣзнати, що робити въ трудныхъ случаяхъ житя.

Коли ты въ клопотѣ, моли ся най-
перше до св. Духа. Онъ се вдѣе, що
добра рада прійде тобѣ до головы.
Тымъ даромъ сіяло богато побожныхъ
мужѣвъ, до котрыхъ навѣтъ царѣ
ишли по раду.

4. Крѣпость — сила — зне-
сти зъ радостію все для волѣ Божои.

5. Знанє се даръ ученыхъ. Сей
даръ мали всѣ учителѣ церкви, що
такъ гарно выложили намъ науку
христіянської церкви.

6. Побожнѣсть. Кто має сей
даръ, сей молитъ ся радо, радо иде
до дому божого, радо и часто при-
ступає до св. тайнъ, любить говорити
о религії, читати житєписи святихъ,
поважає духовныхъ.

7. Страхъ божій. Бояти ся Бо-
га значить уважати, щобы не упасти
въ неласку Его а старати ся подо-
баться Ему.

Л. Л.

Св. Димитрій.

Въ греческомъ мѣстѣ Солунѣ живѣ одинъ вельможа, который разомъ съ своею женою визнававъ тайно вѣру Христову, и при томъ ѳтзначавъ ся всѣми другими христіанскими честнотами. Мали они сына, котораго на св. крещенію назвали Димитріемъ, а котрому ѳттакъ дали дуже старанне христіанске воспитанье. Коли родителей его упокоились и ѳнъ прійшовъ до своихъ лѣтъ, императоръ Максиміанъ заименовавъ его своимъ намѣстникомъ въ мѣстѣ Солунѣ. Ѳтъ сей поры ставъ Димитрій визнавати явно вѣру Христову, и своимъ примѣромъ привѣвъ много солунскихъ жителей до почитаня правдиваго Бога. Довѣдавшись о томъ императоръ Максиміанъ, который бувъ однимъ изъ большихъ противникѡвъ вѣры Христовой, хотѣвъ лично переконатись, чи правда то, щобы его на-

мѣстникъ осмѣливъ ся поступати противъ его указовъ. Повертаючи изъ одной вѣины, вступивъ Максиміянъ отже до Солуня, и тутъ переконавъ ся, що доносы на Димитрія були правдиві. Призвавши передъ себе Димитрія, старавъ ся онъ передо-
 всемъ лагоднымъ способомъ наклонити его, щобы поклонивъ ся и принѣсъ жертву идоламъ. Но коли побачивъ велику постоянность Димитрія для божественной науки І. Христа, приказавъ затворити его въ темницю. Межи тымъ случилась одна замѣтна пригода, котра прискорила мученическу смерть св. Димитрія. Максиміянъ привѣзъ бувъ именно съ собою возлюбленного силача Лія, котрый, насмѣваючись изъ христіянської вѣры, призывавъ, щобы кто зъ нимъ поборовъ ся. Учувши тоє одинъ молодой христіанинъ, именовъ Несторъ, задумавъ побороти того богохульника. Удавшись впередъ до вѣзницѣ къ св. Димитрію по благосло-

веніє, приступивъ ѡттакъ до Лія съ восклицомъ: „Боже Димитрія, поможи менѣ!“ и начавъ съ нимъ боротись. При помочи Божѣй Несторъ поконавъ силача такъ, що той богохульникъ утративъ при тѣмъ свое житє. Императоръ Максиміянъ розявивъ ся тымъ такъ, що Нестору приказавъ сейчасъ голову ѡтрубати, и выдавъ заразомъ засудъ смерти на св. Димитрія.

Дня 26. жолтня 288 р., коли ледви начало зорѣти, прійшли до вязницѣ каты, щобы сповнити царскій приказъ. Св. Димитрій клячавъ и моливъ ся, здавалось, якъ - бы ожидавъ своєї смерти, и они закололи его пѡдчасъ молитвы списами. Тѣло св. Димитрія похоронили вѣрнѣ, и ѡттакъ построили надъ его гробомъ малу церковь, въ котрѣй дѣяли ся многѣ чуда. Коли о тѣмъ довѣдавъ ся одинъ заможный вельможа изъ Илиріи, на имя Леонтій, рѣшивъ ся посѣтити въ своєї безвыходнѣй слабости грѡбъ св.

Димитрія. Коли лишь положили его на тѣмъ мѣсци, где спочивали мощѣ св. Димитрія, то онъ чудеснымъ способомъ сейчасъ поздоровѣвъ. Изъ вдячности постановивъ Леонтій построить величаву церковь въ честь св. Димитрія, и заразъ приступивъ до дѣла. Коли розкопали грѣбъ, то мощѣ св. мученика були цѣлкомъ свѣжѣ, якъ бы що лишь похороненіа изъ нихъ текло миро, и длятого называєсь св. Димитрій „мироточець.“ Мощѣ тѣи зложено въ серебрянну трумну и уставлено ихъ пѣдъ престоломъ въ новопостроєннѣй церквѣ.

Село Пристань

въ повѣтѣ Жовкѣвскѣмъ.

Село Пристань побудоване въ низинѣ надъ мочарами при рѣцѣ Ратѣ, до котрой

доплывае ѿ стороны Равы руской рѣч-
ка Мощанка, числить пося статистичныхъ
выказѡвъ 956 душъ Русинѡвъ, 10 Латин-
иикѡвъ и 11 Жидѡвъ. Оно граничитъ ѿ
всхода съ Бутынами, ѿ захода съ Вѡль-
кою мазовецкою, ѿ повночи съ Хлѣвча-
нами, ѿ полудня съ Любеллею. Земля въ
Пристани есть пѣсковата съ домѣшкою
глинки, въ сухихъ лѣтахъ вынадгороджуе
труды хлѣборобѡвъ и выстарчае на ихъ
выживленье.

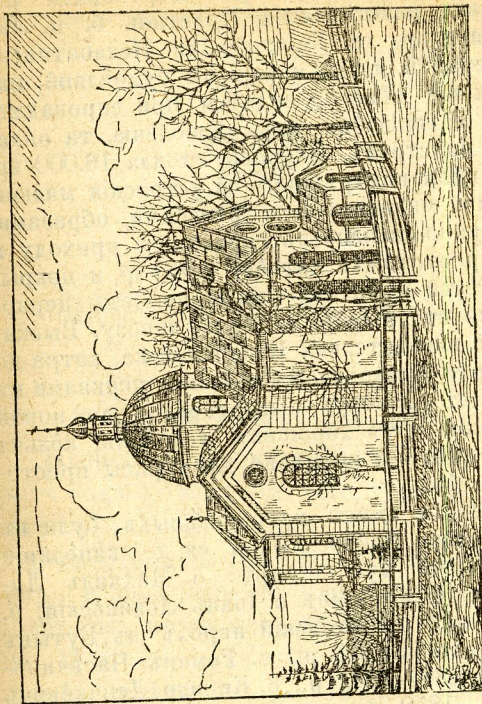
Хаты у селѣ съ господарскими будын-
ками, стоятъ побѡчь себе въ купѣ побу-
дованій, тому каждый пожаръ въ селѣ на-
носить господарямъ громаднѣ страты, зѣ
якихъ имъ опѡся трудно опамятати ся.
До села притыкае нѣмецка колонія звана
„Клопоты“ заселена за часѡвъ Маріи Те-
ресы, теперь цѣлковито змазурщена. Мѣс-
цевѣ селяне занимали ся давнѣйше выро-
бами гонтѡвъ по розлогихъ, густыхъ су-
сѣдныхъ лѣсахъ и провадили продажею
гонтѡвъ користну торговлю по близкихъ
мѣсточкахъ а навѣтъ подалышѡмъ Львовѣ.
Скоро подорожѣло дерево, накопи загра-
ничнѣ купцѣ закупили и розрѣдили лѣсы,
пѡдунавъ сей промыслъ и теперь занима-
ють ся селяне по при господарствѣ ткац-
твомъ, будовництвомъ та заробками по
лѣсахъ. Бувъ часъ, где у рыбной Ратѣ вы-

зодилося велике число рако̀въ, якї ро̀кть-ро̀чно ловлено у рѣцѣ и спродавано купцямъ, а тї вивозили раки до Вѣдня и Берлина. О́тъ двохъ лѣтъ, зайшла по незнано́й причинѣ зараза на раки, що на лѣкть трудно въ рѣцѣ стрѣтити рака а то не лише въ Пристани, але на цѣлой просторы Раты почавши о́тъ пристани ажъ до ей доплыву поза Пархачомъ до Буга. Назва села „Пристань“ мае походити зъ о́тти, що багато чужостороннихъ людей женило ся въ селѣ и о́тъ „пристаньцѣвъ“ полишилась назва селу. Пѣсля записокъ метрикальныхъ въ одно́мъ роцѣ вѣнчалось въ селѣ 13 парѣбокѣвъ и они все́ були зъ сусѣдныхъ мѣсцевостей. О старинныхъ часахъ въ Пристани вѣтъ записокъ анѣ переказѣвъ, окро́мъ сего, що Пристань мала бути численнѣйше село о́тъ сусѣдного Бутынѣ.

Въ 1838 роцѣ погорѣвъ архивъ церковный, зъ котрого можъ бы було где що о давнинѣ до́знати ся. Переховали ся лише двѣ записки въ церковныхъ книгахъ а то: що о. Фавстинъ Каубе Васи́ліянинъ, генеральный візитаторъ епархіи Холмской люстровавъ Пристань 1740 р.; та що о. Михаилу Лозиньскому, душпастирю въ Пристани, приказавъ двѣрь, незважаючи на руске свято, о́тставити двома фѣрами гон-

ты до Купичволѣ и въ поворогѣ набрати соли и доставити до Хлѣвчанѣ. Таке дѣ-
яло ся въ самый день праздника Іордань-
ского, а позаякѣ земля була покрыта ле-
довою поволокою, розчохнули ся на ле-
дѣ три воли душпастыря, про що понѣсь
велику страту.

Въ Пристані стояла на окружаючѣмъ
єи цвинтарѣ старинна, мала, не знати ко-
ли побудована не зъ дилѣвъ, але зъ кру-
глякѣвъ-брусѣвъ капличка, у котрѣй ѡт-
правляли ся Богослуженія. Тоту капличку
перетворено въ дальшихъ часахъ на цер-
ковъ въ той спосѣбъ, що найперше добу-
довано до ней середину, а пѣзнѣйше ба-
бинець. Коли оказалась конечна потреба
будовы новой церкви, бо стара хилила ся
до упадку, розѣбрано старинну церковъ,
зъ єи матеріялѣвъ выставлено читальню,
крамницю и шпѣхлирь громадскій. При
розбираню старинной церкви, знайдено пе-
реховані въ скрыночцѣ двѣ деревяннѣ по-
золоченнѣ чашѣ, бѣльше нѣчого. На мѣсци
старинной, станула просторна, оказала му-
рована о однѣй банѣ бляхою крыта цер-
ковъ съ муровою звѣнницею, 1884 року,
завдяки заходамъ трудолюбивого патріо-
та о. Евгенія Омеляньского, мѣсцевого па-
роха, котрый за се дѣло записавъ свое
имя красными споминами у селянѣ. До бу-

Церковь въ Пристани.

довы новой церкви, пожертвовала по-
 божна властителька Пристань б. п. Лю-
 двика зъ гр. Борковскихъ Незабитовска
 твердѣи и мягкѣи матеріялы будовляній, па-
 рохіяне понесли видатки при спроваджен-
 ню матеріялѣвъ, ихъ обробленю, та опла-
 тѣ майстрѣвъ. Церковь стояла 16.000 зр.
 Въ цѣли внутрѣшного еѣ устроенія малюн-
 ками, иконостасомъ, рѣзъбами, образами,
 зѣбрано дальше зъ церковного приходу и
 доброохотныхъ даткѣвъ 6.000 зр. и покры-
 то тотѣи выдатки. Самый помѣстъ церко-
 вный стоявъ 650 зл. безъ довозу. Выска-
 зана властителька Незабитовска, котра до
 смерти опѣковала ся рускими церквами въ
 своимъ маестку, пожертвовала до новѣи
 церкви сѣмъ хорошихъ фелонѣвъ, кѣлька
 стихарѣвъ и потрѣбне для окрасы престо-
 лѣвъ бѣле.

Пѣсля книгъ метрикальныхъ були въ
 Пристанѣ причисляющей ся до капелянѣи
 слѣдующѣи душпаствѣры: о. Михайлъ Ло-
 зинскѣи, его сынъ о. Іоанъ Лозинскѣи, о.
 Григорѣи Калитовскѣи парохъ зъ Бутынъ
 завѣдатель 1838 р., о. Романъ Пасѣчинь-
 скѣи 1838—1841 р., о. Кирило Децикевичъ
 1842—1852 р., о. Войтѣхъ Грицикевичъ
 1853—1856 р., о. Константинъ Пелеховичъ
 1856—1860 р., о. Іосифъ Гацицъ 1861 до

1874 р., о. Евгеній Омелянський ôтъ 1874
до теперь першій парохъ въ Пристані.

Василій Чернецкій,
парохъ зъ Сѣльця белзкого.

Читаня для служницъ дѣвчатъ.

(Дальше).

II. Працѣю и терпи для Бога.

Щонебудь робишь для того що Г.
Богъ такъ хоче, то се вже, стає ся мо-
литвою а Г. Богъ тобѣ щедро надго-
родить. Працѣю отже охотно, порядно,
щиро и розумно, не для своихъ гос-
подарѣвъ, не за платню, але тому, що
бы Г. Богъ мавъ зъ тебе и твоеи
працѣ потѣху. Св. Письмо каже,
щобы слуги не лише добрыхъ госпо-
дарѣвъ слухали, — але и лихихъ,
бо Г. Богъ дає свою ласку тымъ, що

зъ любви до Него невинно тер-
пять. А если хотяй одного грѣха ся
допустишь, тогда всѣ прадѣ и тер-
пѣня суть для Бога, для неба и для
тебе страченіи. Черезъ щирый однакъ
жаль и добру сповѣдь спѣши ся на
ново поеднати зъ Богомъ.

III. Мерзи ся грѣхомъ.

Лѣпше тобѣ терпѣти голодъ и
нужду, лѣпше по жебрахъ ходити,
якъ Бога тяжело образити. Найне-
безпечнѣйшимъ грѣхомъ, есть грѣхъ
противъ шестой заповѣди, хотяйбы
лише бувъ сповненый черезъ добро-
вольнѣи гадки або бажане. Тому
есть се правдивымъ нещастьемъ для
дѣвчати-служницѣ, если есть дуже
красна, бо на таку наибольше негѣ-
днѣи люде чигають. А если котра кромѣ
сего еще дуже ся убирае, и черезъ
се звертае очи мушинѣ на себе, то
сама черезъ свою легкодушнѣсть се
нещастье побольшае и стае ся при-
чиною чужихъ грѣхѣвъ. Дѣвчина, ко-

тра ся строить, буває звичайно горда, а Г. Богъ гордымъ противить ся и допускае, що они попадають въ найгѣршій грѣхи противъ чистоты. Служниця така єсть лакома на грошѣ, щобы лише ся выстроѣти, и тому неразъ въ найгѣршій спосѣбъ ихъ старає ся роздобути; грѣшитъ она завистію, коли бачить, що друга краснѣйше ся убирає; ѡтдає ся часто пїяньству, а ходячи по корчмахъ або шинкахъ часомъ за шклянку напою душу свою убиває; легко гнѣває ся, ненавидить чесныхъ и побожныхъ, лѣнива єсть до молитвы и до працѣ, часъ тратить на безбожнѣ и безвѣстнѣ бесѣды, и тому сѣмъ грѣхѡвъ головныхъ, якъ сѣмъ чортѣвъ має въ своимъ серцю. — Єслись красна на лиці, то дякуй за се І. Христови и проси Єго, щобысь съ красотою тѣла и красоту душѣ задержати могла. Убирай ся чисто и чемно и стережи ся, щобы черезъ тебе кто до грѣха не бувъ побужденый, бо кромѣ

свого, еще чужій грѣхъ стягнешь на свою совѣсть.

IV. Ангельску чистоту хорони.

Чувай безперестанно, щобысь найкрасшой и правдивой окрасы твоєї: є. дѣвочои чистоты не стратила. Дѣвчатко чисте, то цвѣтъ найкрасній, то перла найдоросша, найяснѣйша звѣзда, се живой образъ Преч. Д. Маріи, то Ангелъ въ людскѣмъ тѣлѣ, то радѣсть неба и облюблениця І. Христа. Не иди отже на таку службу, и не лишай ся дальше тамъ, где небезпеченство грозитъ твоєй чести. Справдѣ ту можна згадати на слова І. Христа: „Що поможе чоловікови, если бы цѣлый свѣтъ зыскавъ, и на душѣ своєй шкоду понѣсъ?“ Якій се бѣль, яке нещастье: жити на тѣмъ свѣтѣ въ нуждѣ, ѡтъ рана до вечера ся наробити, намучити, а до сего и Бога и небо и вѣчне щастье для пѣдлои розкоши утратити и вѣчно бути въ пеклѣ нещасливою. Длято-

го много на тѣмъ залежить, щобысь вступила до обовязку въ якій дѣмъ христіянскій, побожный и честный. Не дай ся за жаднѣ грошѣ намовити до службы, где нема анѣ побожности, анѣ честноты. Злѣ люде больше обѣцяють, якъ дотримують, а добрі бѣльше дають, якъ обѣцяють. Ты наслѣдуѣ приклады святыхъ невѣсть, що волѣли радше житѣе пострадати, якъ чистоту. Зъ многихъ примѣровъ наведу оденъ: Не далеко мѣста Ганъ въ Тиролю жила побожна дѣвица именемъ Гертруда Ангереръ. Одного разу а було то року 1816 вертала до дому, коли ю на ѡтлюднѣмъ мѣстѣ стрѣнувъ якійсь розпустникъ. Найперше обѣтництвами и пѣдхлѣбствами а потому грозьбами и силою хотѣвъ ю зневолити до грѣха. Скоро чина дѣвчина сильно єму опиралась, грозивъ, що ю замордує. Але и тое не могло ю до грѣха приневолити. Скѣлько мала силъ опиралась негѣдникови. Той теперъ милѣсть змы-

слову въ ненависть перемѣнивъ и пробивъ ю мечемъ. Свята дѣвица середѣ страшныхъ болестей, простивши своему убійцеви, по кѣлькахъ годинахъ сконала и красна ей душа взлетѣла до неба. Чи ты такожъ такъ само здѣлати готова? Певно, що много знайшло бы ся такъ чистыхъ дѣвиць, а чи всѣ?

(Дальше буде.)

Сирѣтска доля.

Въ однѣмъ великѣмъ мѣстѣ поступавъ поволи улицями убогій похоронъ. За умершимъ ишло заледво кѣлькахъ осѣбъ а межи ними малый хлопчина маючій заледво сѣмъ лѣтъ. Гѣрко плакавъ ѡнъ, и не було никого щобы его потѣшити.

Се бачивъ по дорожѣ оденъ убогій а честный робѣтникъ и постановивъ до сего похорону прилучитись. Коли покѣйника поклали вже въ землю, зближивъ ся онъ до сего хлопчины и спытавъ его:

— А кого то поклали въ могилу бѣдна дитино?

— Маму мою! и почавъ гѣрко плакати.

— А где твоѣй отецъ? спытавъ робѣтникъ.

— Отецъ? я не маю ѣтця.

— А гдежъ теперъ пѣйдешъ?

— Абожъ я знаю! сказавъ хлопчина.

Робѣтникъ склонивъ голову и почавъ щось роздумовати. Въ кѣнци взявъ сироту за руку и рѣшучо сказавъ: „Въ имя бже! жѣнка буде певно сваритись, теркотѣти але що менѣ на тѣмъ залежить. Где жіе двое, тамъ и трете помѣститъ ся. Ходи за мною хлопче а скоро, бо то великій кусень дороги!“

Треба признати, що робѣтникъ сей не выбравъ добру хвилю, щоби нового столѣвника до дому спровадити. Коли наближивъ ся до свого дому, почувъ зъ далека живый розговоръ своєї жѣнки съ господаремъ дому, котрый налягавъ на залеглый чиншъ.

— Овъ! кепско выбравъ ся, будешъ ту менѣ!

Але мимо того смѣло вступивъ до хаты. Скоро тѣлько жѣнка побачила свого чоловѣка и довѣдалась, що ѡнъ провадитъ зъ улицѣ якогось хлопчиска, обсыпала его градомъ ѣдкихъ проклонѣвъ и прозвищъ, якѣ мала въ поготовю на господаря, але ихъ боялась зъ себе выдобути.

Хлопчина злякавъ ся и почавъ плакати. Въ тѣмъ бере сей робѣтникъ хлопчину за руку и хоче виходити за дверѣ.

— Где идешъ въ таку пѣзню годину и середъ такой студени ты легкодуху!

— Я его зновъ тамъ заведу, где его знайшовъ, нехай зъ голоду погибаетъ а не буде причиною твоей лайки и колотечи въ хатѣ. Тое сказавши забравъ ся выходить.

— Та лишись вже, глупый чоловіче, промовила жѣнка трохи лагѣднѣйше. Я вже подбаю за сиротою але пѣдъ однимъ условіемъ.

— И пѣдъ якимъ? запытавъ мужъ.

— Щобысь бѣльше не ходивъ до шинку!

— Добре! на се присягаю и доки сей хлопчина у насъ, не переступлю порога шинку.

Въ тѣй хвили вѣйшовъ господарь дому и сказавъ:

— Я все чувъ и се мене порушило до глубины сердца. Я маю вже вырокъ суду, щобы васъ выкинути зъ хаты. Чиншь вамъ дарую и ось вамъ еще мала запомога, и поклавъ грошѣ на стѣлъ и скоро выйшовъ. Съ тымъ сиротою, вѣйшовъ миръ до дому бѣдного робѣтника, котрый до

державъ слова и бôльше до шинку не ходивъ. А хлопецъ рôсь имъ на потѣху и ставъ пôзнѣйше священникомъ.

Для старыхъ и молодыхъ.

Слова умирающою короля: Король французскій Карль V. (1364—1380) котрый бувъ дуже справедливымъ и мудрымъ, лежавъ на смертельнôй постели. Постелю окружила родина, лѣкарѣ и дворяне погружені въ тяжкôмъ смутку.

Король бувъ на смерть приготованымъ. Собрану дружину потѣшавъ ôнъ словами: Мои любезні друзья, радуйтесь, небавомъ не будете мати со мною вже жадного клопоту анѣ журбы. Оставьте мене теперь а молѣть ся за мною, щобы Господь бувъ менѣ милосерднымъ.

Цѣсарь Θεодозій Великій писавъ одного разу до своего министра Руффина такъ:
„Колибы ктось о нашôй особѣ або нашôмъ

правленю зле говоривъ, то не желяю собѣ, щобы его за тое укарати: Бо если се здѣлавъ зъ легкодушія, то не треба собѣ зъ того ничъ робити; если здѣлавъ изъ глупоты, втогды достоинъ сочувствія; если бы хотѣвъ насъ оскорбити, втогды треба ему протити“. Справдѣ, золоті слова! Коли бы во всѣхъ ѡтношеняхъ жита люде такъ поступали, скѣлькожь то лиха и недолѣ булобы меньше на свѣтѣ.

Побожный господарь Петро чувъ одного разу, якъ одинъ ремѣсникъ въ мѣстѣ страшно себе самого проклинавъ. Коли на другій день здибавъ того ремѣсника на улици, промовивъ до него:

— Слава Богу! Друже мѣй, я чекаю власне на васъ.

— На мене? — ѡтповѣвъ ремѣсникъ. — Вы мене взяли певно за когось иншого...

— Нѣ, я васъ вчера вечеръ бачивъ, якъ ишли до дому.

— Певно помыляетесь, бо я васъ цѣлкомъ не знаю.

— А прецѣнь такъ есть, мѣй друже, я чувъ якъ вы вчера вечеръ молились...

— Моливъ ся? того певно не було, бо я николи не молюсь...

— Але я васъ запевняю, що вы молились, — цѣлкомъ певно! И колибы Г. Богъ выслухавъ бувъ вашу молитву, то певно не стояли бы вы нинѣ на тѣмъ мѣстци. Я чувъ, якъ вы молились: щобы васъ шлякъ трафивъ, грѣмъ побивъ, щобы ослѣпъ, скалѣчивъ.... всѣ чорты щобы побрали...

— То правда — каже ремѣсникъ — я справдѣ такі слова говоривъ. Чи се называєте молитвою?

— А такъ, мѣй друже, се молитва дїавольска! И я прошу васъ, въ будуще тѣлько съ такою самою ревностію молитись о своє спасеніе, якъ вчера молились на свою погибель...

Се опамятало сего робѣтника и ѡнъ не тѣлько що не проклинавъ бѣльше, але и съ цѣлымъ серцемъ звернувъ ся до Бога.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Выдавництва „Посланника“

Лапшинъ, почта Бережаны.

Книжочки мисійнй
выходять точно каждого мѣсяца. Цѣна 3 кр.

Найновѣйшій и найкраснѣйшій молитвословъ

Вѣнецъ житя.

Цѣна въ хорошей оправѣ 85 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа

Цѣна безъ оправы: на звычайномъ папери
50 кр., на велиновомъ 70 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень

съ нотами. Цѣна выпуска 10 кр.

Пѣдручникъ

скороченный Требникъ послѣ ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденнй

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетовъ

(50 утворовъ) 1 зл. 50 кр.

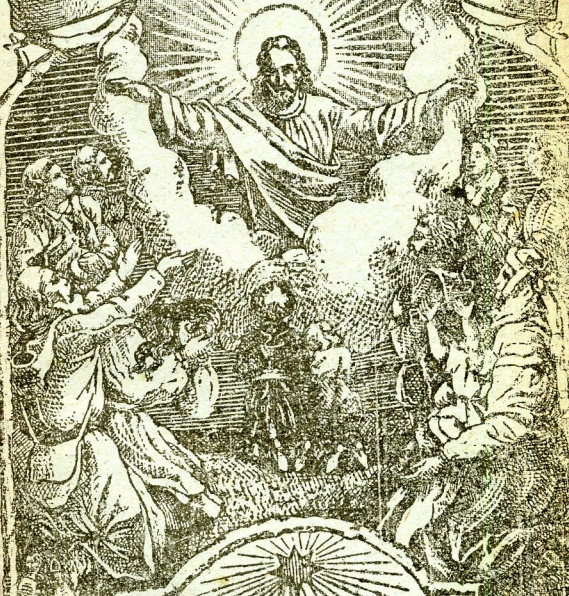
Всѣ книги церковнй можна получить.

сло 11. и 12.

1899.

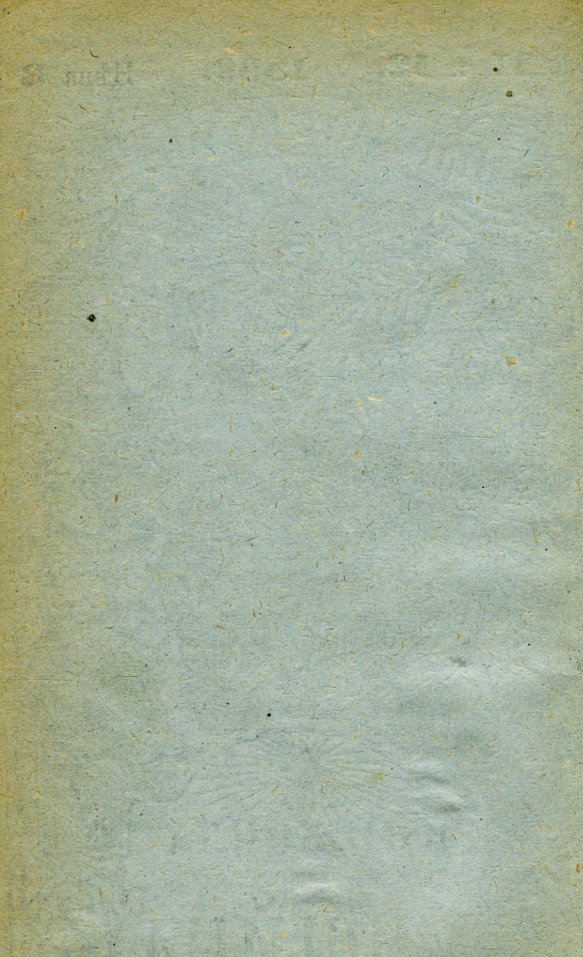
Цѣна 3 к

ПРІЙМАЙТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСИЙНА

Рѣкъ 1899.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число 11 и 12.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ и „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“
ВЪ ЛАПШИНЪ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЫ.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

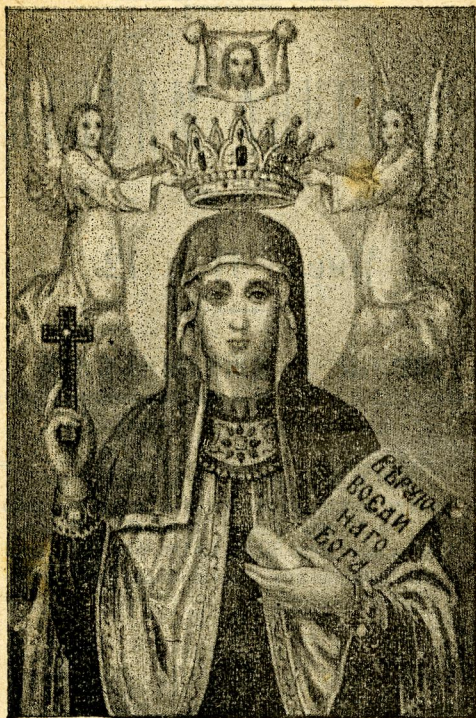
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокіи числа по 3 кр.

— Менше якъ 5 не посылае ся. —

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ Н. Джулыньскаго.
1899.

„ПОСЛАНИКЪ“

Св. Параскева.

ПСАЛОМЪ 141.

До Тебе Боже голосъ мѣй взношу
Зъ щирого сердца, зъ чистой душѣ,
О потѣшенъе и помѣчь прошу
Въ гѣркѣй недоли, въ лютѣй борбѣ.

Повзявъ я отже сильне желанъе
Взнести до Бога моего мольбу,
Проляти нею жаль и страданъе,
Всю розповѣсти печаль мою.

Въ видѣ недужной животной силы,
Где не змагаю противъ врагамъ,
Спѣшу лишь къ Тебѣ въ надѣйнѣй цѣли —
Вже боронитись не могу самъ.

Бо сю дорогу, по котрѣй нынѣ
Я иду правдовъ, знае Богъ мѣй,

Онъ зѣрве вражїи сѣти въ сей днинѣ,
Въ котрой на правѣсть поднявся бѣи.

Я оглядався за людьми чести.

Шукавъ въ около, кто-бъ боронивъ,
Но дарма—никто, мовъ зъ якої мести,
Въ нещастю къ менѣ не поспѣшивъ.

А теперъ, якъ мя вже распинають
И громъ за громомъ въ грудь сильно бѣе,
Всѣ майже люде мя опускають,
Настають такожъ и на житѣе.

Въ такої то скорбѣ я Тебе Боже
Днесъ умоляю о Твоїй покровъ,
Никто вже инний мнѣ не поможе,
Бо въ сердцахъ людскихъ згасла любовь.

Къ Твоему престолу несу моленя,
Бо зъ смутку тяжко збѣдженный я,
Выслухай зъ ласки смиренїи прошеня,
Съ якими скорбна спѣшитъ душа.

Освободи мя зъ рукъ враговъ злобныхъ,
Повзявшихъ замѣръ гонити въ даль;

Перемогли мя, — зъ ихъ душъ, въ грѣхъ
[плодныхъ,

Болестна сходитъ на мя печаль.

Спаси мя Боже въ тяжкѣй недоли,
Зъ пещери темной, где скрылась страсть,
Укрѣпи силы, щобъ зъ Твоей воли
Мѡгъ свѣтъ пѡзнати могучу власть.

Ждутъ бо всѣ честнѣй и добрей люде,
Щобъ врагѡвъ, Боже, Ты наказавъ,
Но такожь за всѣ праведнѣй труды,
Мя передъ ними въ оубѣку взявъ.

Іоаннъ Озаркевичъ.

Св. Параскева.

Пѡдчасъ переслѣдованя христїанъ
императоромъ Діоклетїаномъ, жила въ
мѣстѣ Иконїи въ Малѣй Азїи молода
и красива дѣвица, котра называлась
П а р а с к е в а. Була она дочкою по-

божныхъ и зажиточныхъ вельможъ. Лишившись сиротою въ самомъ розцвѣтѣ своего житя, перенялась она такъ крѣпко духомъ тогдашнего христiянства, що жиючи праведно послѣ закона Божого, була не только милосердною для бѣдныхъ, но занималась также ревно проповѣданьемъ слова Божого. Способъ еи праведного житя не сподобавъ ся гдекотрымъ изъ людей, особенно тымъ, которi хотѣли съ нею подружиться, а про котрыхъ она и чути не хотѣла, бо були затвердѣлыми язычниками. Оклеветали они отже Параскеву передъ управляющимъ тою областiо княземъ, що она бунтуе народъ противъ тыхъ богѣвъ, котрымъ поклоняе ся и самъ императоръ. Князь, призвавши передъ себе Параскеву, бувъ такъ плѣненный еи красотою, що запытавшись еи, якъ называеся, ставъ ѡттакъ лагѣдно приманчивыми словами ею наклоняти, щобъ ѡтказалась ѡтъ вѣры Христовой и поклонилась идоламъ, а буде оплы-

вати въ великихъ достаткахъ. Но на тѣ приманчивѣ слова була она глуха и съ неустрашимостію отвѣтила князю: „Я называюсь Параскева, или Пятница, бо мои родителѣ постили каждой пятницѣ, щобы ихъ Господь Богъ поблагословивъ потомствомъ. Въ одну изъ тыхъ пятницъ именно я прійшла на свѣтъ Божій. Знай отже князю, що я не ѡтречусь ѡтъ вѣры Христовой не лишъ за ніякѣ скарбы свѣта, но также и наибольшими муками не успѣешь доказати того, щобы я пронеувѣрилась науцѣ проповѣданной самымъ Сыномъ Божиимъ“. Тымъ отвѣтомъ неустрашимой христіянки-дѣвицѣ князь такъ розсердивъ ся, що повелѣвъ изъ ея тѣла желѣзными гачами пасы дерти, мѣсяцъ обнаженій изъ кожи припѣкати огнемъ. Для князя здавалось мало тыхъ жестокихъ мукъ, и ѡнъ повелѣвъ вкѡнци св. Параскеву повѣсити на деревѣ и ея пораненне тѣло натирати шерсткою волосѣяницею. Ледви живу святу

мученицю занесено ѿтакъ до темни-
цѣ, думаячи, що каждой хвилѣ ей
праведна душа перенесеть до царства
небесного. Однако всемогуща сила
Божя объявилась тымъ разомъ въ
незвычайномъ чудѣ, вскрѣпивши зна-
чительно вѣру Христову межи тамо-
шними христіянами. Около пѣвночи
явивъ ся св. Параскевіи ангелъ Бо-
жій, и прийсь ей на утѣшенъе сна-
ряды муки Христовой, именно: крестъ,
терневый вѣнецъ, копіе, тростину и
губку, и обмывши губкою кровави
ей раны, вылѣчивъ ей совершенно.
Коли другого дня прійшли вязничій
слуги, щобы вынести — якъ надѣя-
лись — мертве уже тѣло св. Пара-
скевы, и побачивши, що она жива и
совершенно здорова, удивлені повѣ-
домили о томъ сейчасъ князя. А онъ,
звычайно якъ затвердѣлый язычникъ,
не могучи поняти своимъ умомъ все-
могущои силы Божои, начавъ при-
писовати силу уздоровленя въ пер-
вѣмъ рядѣ идоламъ, а ѿтакъ чародѣй-

ству. Но Параскева отвѣтила съ погордою на его слова, заявивши неустрашимо, що: „Не языческѣй идола, нѣ чародѣйства мене уздоровили, но всемогуща сила Божя“. Князь, учувши той отвѣтъ, приказавъ ей на ново мучити, а ѡттакъ голову ѡтрубати, що случилось 290 року по Рожд. Христа. Тѣло св. Параскевы вынесли тайно вѣрнѣи и похоронили пѣсля христїаньскаго обычаю, а другого дня закончивъ и князь свое житѣе. Выѣхавъ бувъ ѡнъ именно на ловы, а кѡнъ, сполошившись, выскочивъ на скалу и скинувъ нзъ себе своего пана въ глубоку дебру, где ѡттакъ найдено его безъ житя съ поломаными членами тѣла.

Мѣсто Рава руска.

Надъ рѣкою Ратою, vyplивающею зъ Верхратскихъ гôрь, зъ ôтси походить ей назва, розлягае ся на пѣсковатой рôвинѣ мѣсто Рава руска, окружене горбками и сосновыми лѣсами. Въ Равѣ русской есть ц. к. староство, судъ повѣтовый, урядъ податковый, жандармерія, аптика, пять клясова мужеска и чотыри клясова дѣвоча школы. Пôсля кôнскрипційныхъ выказôвъ зъ 1890 року, проживае въ Равѣ рускôй 1561 Латинникôвъ, 1139 Русинôвъ и 2375 жидôвъ. Позаякъ жида втискались въ о-середъ мѣста и будовали корчмы но при Домахъ Божихъ, тому, щобы таке не допустити, ставляно для ôтстрашеня кресты. Штудернїи жида огорождали кресты плотами и при плотехъ будовались дальше, зъ чого повставали процеса. Мѣсто Раву руску съ квадратовымъ рынкомъ, украшаютъ два мурованїи Дома Божїи, оказальный ратушь, бôльше красныхъ камяницъ, одноповерхный двôрь и монастырь съ костеломъ ОО. Реформатôвъ, побудованный по за мѣстомъ, при мурованой дорозѣ, ведучôй черезъ Раву зъ Жовкви до Нароля. ОО. Реформатôвъ спровадивъ бувъ до Равы Николай Глоговскїй ловчїй белз-

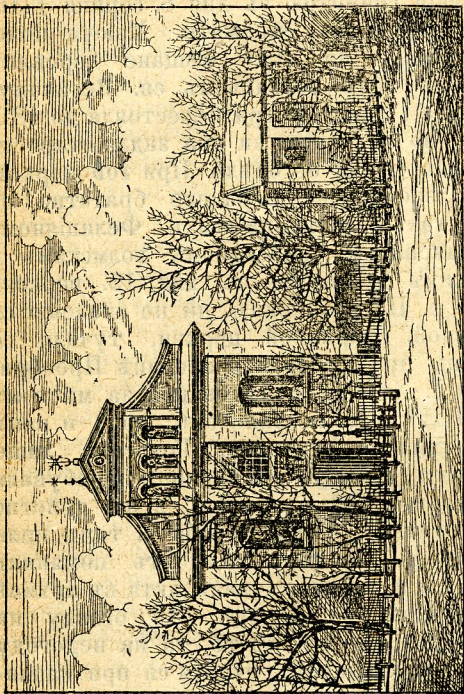
кій 1724 року, а маючи двохъ сынѣвъ Реформатами, випосаживъ заоснованый монастырь грунтами. Іоаннъ Богушь староста дзвинегородскій, побудовавъ для осѣвншихъ монахѣвъ деревяный монастырь съ каплицею. Юрій Ржечицкій староста зъ Ржечицѣ, усунувъ деревяный будѣвлѣ, на ихъ мѣстци вымуровавъ монастырь съ костеломъ, якъ стоить до теперъ. Близко мѣста, єсть гарный дворець, ѡтъ него розходять ся желѣзнѣ дороги до Львова, Ярослава, Сокаля и Белзця. Не далеко дворця стоять въ новшихъ часахъ побудованѣ мурованѣ войсковѣ касарнѣ на обширныхъ огорожденныхъ площахъ.

О первѣстнѣмъ основаню Равы руской, нема записокъ. Кажуть, що Раву руску мавъ основати Володиславъ, князь мазовецкій, надавши ей пѣсля основаня назву ѡтъ мѣста такой самой назвы, яке посѣдавъ на Мазовши, где проживавъ въ обороннѣмъ замку, въ котрѣмъ мѣстились пѣдземнѣ вязницѣ, для польской шляхты, засудженой за переступства на острѣйшѣ кары. Такъ, по при Равѣ мазовецкой, повстала друга Рава на Руси, тому „руска“ звана. Не знати коли, и при якихъ обставинахъ дѣстались акта съ привилейными грамотами, ѡтносячи ся до Равы мазовецкой въ Раву руску и свого часу вывязавъ

ся межи обома Равами завзятий спѣръ, бо Рава руска старала ся на пѣдставѣ посѣдающихъ грамотъ доказати, що она есть мѣстомъ а не мѣсточкомъ. Спорну справу ведену довшій часъ, порѣшили знатоки архіологи, що высказані грамоты и акта приналежать Равѣ мазовецкой, и ажъ въ дальшихъ часахъ перетворено Раву руску зъ мѣсточка на мѣсто.

Зъ браку записокъ, не богато можна дѣзнатись про старыну въ Равѣ русской, наколи окружали ей густѣ неприступнѣ лѣсы, о первѣстныхъ жителяхъ, та о постепенномъ розвою мѣсточка. Голосять вправдѣ переказы о моровѣй заразѣ межи людьми, о нападахъ татарскихъ, о кровавой борбѣ съ Татарами пѣдъ Равою, о чѣмъ має свѣдчити перехованный доси мурованный памятникъ стоячій при дорозѣ ведучой зъ Равы до сусѣднаго села Рѣчокъ, но о тѣмъ близшихъ звѣстокъ дослѣдити трудно. Зъ перехованой при русской церкви пергаментовой грамоты, составленой дня 4. мая 1612. року можна дѣзнатись, що въ высказанѣмъ роцѣ, подаровавъ бувъ Яковъ Тщиньскій Равскимъ Русинамъ поле пѣдъ будову церкви, котру они мали власными выдатками побудовати, надавъ для русскихъ мѣстцевыхъ парохѣвъ огородъ и четверть поля, установивши за-

разомъ таксу за требы церковні. Тую дотацію побѣльшивъ Станиславъ Суходольскій грамотою зъ дня 8. сернія 1716. року дарункомъ сѣножати. Маючи поле, побудовали на нѣмъ мѣщане деревяну церковь пѣдъ возваньемъ св. Великому-ченника Георгія, котра перестояла до 1812 року, но не знати, чи она задля старости розпала ся, чи погорѣла. При той церквѣ, було заосноване церковне братство на статутахъ затвердженихъ Фелиціаномъ Володкевичомъ, епископомъ холмскимъ и белзкимъ грамотою зъ дня 15. вересня 1738. р. По роздѣбраню, чи по спаленю ся згаданой старинной церкви, тушили ся Русины при мурованой капицѣ Преображенія І. Христа побудованой за мѣстомъ при Ратѣ. Нема записокъ, коли и кимъ тая капиця основана. Голосить лише переказъ, що при той капицѣ перебували въ старинѣ ОО. Василяне, и що дѣйстно они були въ Равѣ рускѣй и тамъ мали монастырь, о тѣмъ свѣдчить помяникъ крехѣвскій, та перехованій акта въ архивѣ Ставропигія во Львовѣ. Зъ огляду на бракъ церкви въ мѣстѣ, та на недогоду Русинамъ-мѣщанамъ тулити ся при капицѣ по за мѣстомъ, старала ся домінія о се, щобы Русинамъ ѡтдати латиньскій костель въ мѣстѣ, а костель ОО. Рефор-

Церковь въ Гавѣруской.

матѣвъ перетворити на латиньскій парохіальный костель. Тому супротивились латинники и не дали собѣ ѡтобрати костела. Не маючи другого виходу, порѣшила домінія вымуровати въ мѣстѣ церковь. Въ той цѣли нагромаджено богато камѣня и цеглы, заосновано навѣть фундамента пѣдъ будову просторной церкви въ крестообразнѣмъ видѣ, но зайшли непорозумѣня межи патрономъ Іосифомъ Яблоновскимъ и будовничимъ, а сего були такі наслѣдки, що застановлено будову на довшій часъ, а опѣсля забравъ патронъ нагромаджені камѣня и цеглу, та вымуровавъ зъ тыхъ матеріалѣвъ оказаль ратушъ посередъ рынку, котрый перейшовъ на власнѣсть въ жидѣвскі руки. Въ 1846 роцѣ, казавъ патронъ второй разъ спровадити камѣнье и цеглу, зъ чого вымуровано церковь въ мѣстѣ, але вже инакшой структуры ѡтъ первѣстно плянованой, якъ ей передна часть на рысунку ту представлена. Церковь окружае площа обсаджена деревиною, побѣчь церкви стоить мурована звѣдница. Въ Равѣ русской єсть мало Русинѣвъ-мѣщанъ, они занимають ся переважно торговлею безрогѣвъ и мулярствомъ, передмѣщане вытиснені жидами зъ мѣста, управляютъ землею. На похвалу Русинамъ приналеж-

нымъ до парохіи Равской треба высказати, що они держать ся твердо своего обряду и народности.

Василій Чернецкій

парохъ въ Сѣльця белзкого.

Гостинець

христіянськимъ родинамъ.

Написавъ Ю. Д. сельскій душпастырь.

На цѣлѣмъ свѣтѣ нема побожнѣйшого народу, якъ нашъ рускій нарѣдъ. Въ своей побожности ѡнъ такъ привязанный до своей церкви и обряду, що можна его ставити на взѣрецъ для всѣхъ народѣвъ цѣлои землѣ. Иншіе народы не були такъ сильно побожны, тожь и минули ся, або потонули на примѣръ въ нѣмецкѣмъ народѣ, якъ западніе словяне, котріе ѡдступили ѡтъ правдивои вѣры и приймили протестанцку ересь. Тамъ еще догаряють такъ званіе „Лужицкіе Сербы,“ котрыхъ народне житє еще пѣддержують лишъ католицки священники, а котрый зъ нихъ лишъ ѡдступитъ ѡтъ католицкои вѣры, заразъ и

знѣмчить ся та пропаде на вѣки, для своего народу. Иньшій якъ Словаки такожъ много ѡтпали ѡтъ католицкої вѣры и живо винародовляють ся.

Русины були у тяжкѡй неволѣ и политичнѡй и религійнѡй, и хочъ днесъ суть еще покривдженіи, але мають надѣю, що приїде на нихъ пора, коли нашъ нарѡдъ засіє славою своихъ предкѡвъ. Нашу народнѡсть, нашу мову, зберегла побожнѡсть и привязанье до христіянської вѣры и нашего святого обряда.

Але въ однѡй рѣчи нашъ нарѡдъ не дорѡвнує другимъ. Бракъ въ насъ еще тои зверхнои оглады, якою ѡдличають ся всѣ культурні народы. Правда, що Богъ не дивить ся на поверховнѡсть чоловѣка, а лишъ на серце, але бо скрѡзь по людяхъ є такъ, що сего, що у внутрѣ нѣхто не бачить, а пословиця повѣдає: „якъ ты виджу такъ ты пишу.“ Тожъ зверхній виглядъ чоловѣка має велику вагу за собою и на него конечно треба намъ зважати, щобы ѡнъ бувъ приличный: се робить ся не лишъ для людей, але и для Бога.

Тому то священослужитель стаючий на Службу Божу, вдягає на себе хорошу и дорогу одежу; цѣсарь коли выступає передъ людьми — хочъ они и єго пѡдданіи — якъ найкрасше и величавѣйше; а и мы

стаючи передъ людьми на позорнѣмъ мѣ-
 сци, або и передъ Богомъ въ Церквѣ, дов-
 жнѣ такожъ выступати якъ найприлич-
 нѣйше, щобы подобати ся Богови не лишъ
 душею, але и тѣломъ, котре єсть меш-
 каньемъ душѣ и Духа св. якъ повѣдає св.
 Ап. Павелъ: „Не вѣсте ли, яко храмъ Ду-
 ха святаго есте?“ Но и якійже бувбы сей
 храмъ св. Духа, наколи ѓнъ брудный, не-
 охайный та и одягнений въ дѣры?

Правда що цѣсаръ цѣсаромъ оставбы,
 хотьбы ѓнъ и въ найгѣршѣй одежи намъ
 оказавъ ся, але чи честь и повага єго зы-
 скала бы на тѣмъ?! Правда, що богослу-
 женье остане однаково вартнымъ, чи свя-
 щенослужитель буде убраный въ хорошѣ
 око пліняючѣ ризы, чи въ старѣ обветшалѣ
 та подертѣ! Але якій впливъ буде сего
 а того богослуженя на людей?

Въ насъ люде мало зважають на звер-
 хнѣй выглядъ — але черезъ се наша руска
 Церковь богато и стратила. Колись до на-
 шой Церкви належали князѣ, бояре и вель-
 можѣ, а всѣ они для насъ пропали, а чому?
 Не лишъ черезъ привилеѣ для тыхъ, що пе-
 рейшли на латиньскѣй обрядъ, але такожъ
 и черезъ неохайнѣсть нашихъ церквей, а
 такожъ черезъ запусѣньє нашего духо-
 венства, позаякъ бувъ часъ, що и одно
 и друге вдерло ся въ нашъ нарѣдъ. А

вороги нашего обряду користали зъ того и еще лѣнше представляли нашимъ вельможамъ сю рѣчь — и склонювали ихъ до киданя свого обряда а до переходу на обрядъ иншій а навѣтъ и на иншу вѣру. Бо и въ самѣй рѣчи каждому подобае ся дбалѣсть и чистота, а коли бачили тоті прикметы у иншихъ, тожъ мали и бѣльше причинъ до ѡдступства ѡтъ своєї церкви.

Но не про церковь мова, та не про вельможѣвъ бесѣда: намъ ходить лишъ о людей, щобы ихъ довести, до зверхной культуры, котра намъ конечна, тымъ бѣльше, коли маємо культуру душевну. Наша культура душевна єсть належанье до единой апостольской катслицкой Церкви: се єсть культура найвызша въ свѣтѣ. Треба отже, щобы завести згѡду межи тѣломъ а душею, межи почутьемъ душѣ а зверхнымъ виглядомъ тѣла.

Тому то мы задумали подати вамъ любѣй братья декотрі нашѣ уваги що до нашего поведєня ся и въ Церквѣ и на улицѣ, що до одяганя ся и въ будєнь и въ свята, що до захованя ся и передъ Богомъ и передъ людьми, а думаємо, що може не возьмете намъ за зле, коли мы вамъ выткнемо часомъ вашѣ блуды, котрі треба залишити. На те мы и Вашѣй Ѡтцѣ духовнѣй — щобы васъ поправити.

та ѿдзвычайти ѿть нехорошого а захо-
тити до доброго. Но мы гадаемо, що хиб
глупый за се гнѣвати ся на насъ буде, бо
мудрой зѿ всего науку вытягне, тимъ мен-
шежъ гнѣвати ся не повиненъ, бо нашъ ува-
ги не ѿть злого сердца, а ѿть щирои зи-
чливости походятъ, тожъ мають якъ най-
красшій намѣръ: не докучити людямъ а
проправити, що въ нихъ злого бачимо.

О д е ж а.

Кожда одежда добра, лишь не добра
брудна и дѣрава. Брудна и дѣрава одежда
свѣдчить о недбалѣствѣ чоловѣка, а най-
бѣльше о негосподарности господинѣ. Ко-
жда дѣра має бути зашита, чи залатана,
каждый гузыкъ пришитый. Не лата гань-
бить чоловѣка а не залатана дѣра гань-
бить господиню, що выпускае зъ хаты на
улицю брата чи тата, чоловѣка чи дѣти
— въ подертѣмъ убраню. Не вартна она
бути господинею, матерью або женою,
коли про се недбае, або еще гѣрше, коли
не умѣе зарадити сему. Еще гѣршій
встыдъ для такой господинѣ, коли окрѣмъ
подертыхъ лахѣвъ видко на єѣ челяди
брудну сорочку, коли єѣ дѣти неучесані,
не вмиті, бѣгають або ходять по улицахъ
села або мѣста. Тому то нашъ молодцѣ,
вибираючи собѣ подругу на цѣле житье.

не повинні дивити ся на коралѣ, морги, красу та строѣ дѣвчины, а нехай дивлять ся на єѣ чистоту, на єѣ руки, чи они на-працьовані, бо они є найкрасішою окрасою дѣвчины. Навѣть и у паньскѣмъ станѣ не роблять дѣвчинѣ встыду руки, на котрыхъ видно слѣды працѣ.

Такі руки дороблять тобѣ се, що не-доставало до вѣна, або и стануть за цѣле вѣно. Маєтокъ розійде ся по чужихъ ру-кахъ за пранье, латанье, шитье, чого сама господиня не вмѣє, а мусить дру-гимъ людямъ ѡддати и за тоту роботу добре заплатити. Колижь твоя господиня на зарѣбокъ не пѣйде, а въ дома своєї роботи не знає або знати не хоче, — якимъ чиномъ твоє добро буде рости? єго годѣ буде и въ тѣмъ самѣмъ станѣ задержати, бо оно буде щоразъ меншати.

Днесь втискає ся на силу межи сѣль-скій а маломѣщаньскій народъ — мода. Не лише дѣвчата и жѣнки, але навѣть парубки и старші мущины легкодушно занехують свою старосвѣтску одєжу, а закладають на себе новомодну — дивлячи ся на панѣвъ. Но на се скажемо, що — щобы дивити ся на панѣвъ и ихъ наслѣду-вати, треба мати паньскі доходы. Се о-дно. Друга рѣчь знова єсть тота, що ко-жда праця себѣ то кождый станѣ мусить

мати свою ѿповѣдну одежу. Купи ты матерію найкрасшу, хотьбы метерь и по 10 зл., а возьми сю одежу до своєї тяжкої працѣ, до лѣса, до фѣрманки, на котрѣй мусишь двигати всякій тягарѣ, то твоя дорога одежа живо знѣвечить ся, а за короткій часъ оберне ся въ лахматѣ, коли сѣракъ сѣракомъ все остане, бо се и мѣцне, и не дороге. Чимъ одежа дешевша, тимъ она дорожша. Купи собѣ який кафтанъ зъ матеріи по 20 кр. локоть — то въ нѣй навѣть тѣлько не ѿходишь, що самый кравецъ возьме.

Встыдати ся своєї питомою одежи нема що. И пѣдъ найгрубшою одежою може бити найблагороднѣйше серце, бо не одежа каляє чоловѣка, но чоловѣкъ одежу.

Дѣвчата и жѣнки не повинні такожь заводити строѣвъ дорогихъ та вигадливыхъ: се коштує, а доходы селанина що разъ меншій. Одежа окрашує лишъ тѣло, але спрацьованій руки и встыдлива вдача свѣдчать о моральнѣй. вартости дѣвчини. Дбайте дѣвчата о свою честь, а одежа не буде оздобою чести, бо лишъ тѣла а тѣло може не вартне и прости димки.

Нашій матери и бабы хотьбы и найбогатшій ходили не въ аксамитахъ и фальбанахъ, а ходили въ дымкахъ, власными руками вытканыхъ, за се въ нихъ було

повно въ коморѣ всякого добра, а лучали ся въ скринѣ не то сорокѣвцѣ, але и дукаты. Жажда строѣвъ веде дѣвчину на всякій грѣхи, а найпаче на зависть, гордѣсть а дальше и на найгѣршу нечесть.

Ваші выгадки нехай прямують до лѣпшого, а не до подобаня ся другимъ. Инша рѣчь, коли купишь собѣ парасолю ѡтъ дощу, щобы не мокнути и не мерзнути, а инша рѣчь, коли заложишь на голову якій дивоглядный капелюхъ, котрый тебе хиба на глумъ покаже. Тожъ строємъ и одежою для священника нехай буде сукня, для жовнѣра кабатъ, для пана сурдуть, для мѣщанина капота, а для хлѣбороба сѣракъ. Але нехай ѡнъ не буде обмашеный болотомъ, анѣ нехай не свѣтитъ дѣрами, особливо тотды, коли ты идешъ до Божого дому въ Недѣлю. Коли ты идешъ до кого на весѣля, крестины або поминки, чому ты дбаешъ, щобы оказати честь господарямъ та показати ся прилично межи людьми? — о скѣлькожь бѣльше довжный ты дбати, щобы идучи до мешканя твоего Сотворителя, оказати и Ёму честь. Не завсѣгды душа твоя чиста; нехай хочъ тѣло твое буде прилично одягнене.

До приличного одягненя ся до церкви не треба выбагливыхъ строѣвъ — а опря-

тности. Коли идешь до Церкви, оглянъ добре свою одежду: коли она замашена болотомъ, обчисти еѣ; коли роздерта, заший еѣ; коли бракуе где гузика, приший его. То сю рѣчь не лады ажъ тодѣ, коли маешь одежду вдягнути. Ты вечеромъ, день передъ тымъ оглянъ все, бо недѣля свята не е на направки и шитье.

Дальше оглянъ свои чоботы; въ недѣлю маешь мати чоботы вычищеніи, щобъ и капиночки болота на нихъ не осталось; помасти чорниломъ чи якою тлуостотою та стережи ся, щобъ не догтьомъ або якою вонючою омастою. Уважай на се, щобысь не ставъ черезъ те другимъ людямъ не приемнымъ. Особливо по мѣстахъ и мѣсточкахъ, где сходятъ ся рѣжніи люде — выстерѣгати ся сего потреба, бо е такіи люде, що такого вонючого запаху не могутъ знести.

Волосье на головѣ не оставляй въ нелады; коли ты господарь-хлѣборобъ, мушишь пойти до своєї худобы, дати еѣ за драбину пашѣ, то и неразъ стебло яке полишить ся на твоєѣ одежѣ або и на волосю. Тому упоравши ся съ худобою, не иди впрость зъ стайнѣ до церкви, але вступи до хаты, обтрѣнай стебла зъ одежи, чобѣтъ, обѣтри зъ обѣрнику а волосье пригладь гребенемъ, нехай люде не смѣ-

ють ся зъ тебе, бо будуть говорити, що ты въ stodolѣ спавъ, и що твоя родина не впустила тебе навѣтъ до хаты пригланути ся своєму убраню. Не есть се збытокъ анѣ ніякій грѣхъ мати у хатѣ зеркальце; оно не такъ для приподобаня ся потрѣбне, якъ для самой приличности.

Що до волося, то закрала ся въ нашихъ навѣтъ сельскихъ парубкѣвъ якась мода розчѣсувати волося на головѣ на двое и робити посередъ головы таке щось, гейбы шляхъ або гостинець. Чи жонатый, чи парубокъ повиненъ мати волосє коротко пристрижене, а якъ вже кто конечно хоче роздѣлу, нехай вже его собѣ зробить на боку головы. Такожъ не красно роблять тотѣ дѣвчата, що запускають „гривку“ притинаючи волосє на передѣ головы и спускаючи его на чоло. Ё се наслѣдуванье пань, але знайте дѣвчата, що инакше выглядає панѣ съ гривкою, а инакше сельска дѣвчина. Коли панѣ що до лица, то еѣ вѣльно, бо въ панѣвъ такій звичай, бачити на моду; а коли проста дѣвчина, чи она служниця, чи дочка господаря або мѣщанина дивить ся за модою, та панѣ наслѣдує, то се дає часомъ причину не лишъ злыхъ гадокъ про ню, але еще до рѣжнихъ безбожныхъ напастей

зѡ стороны легкодумныхъ або розпустныхъ мушинъ. Отверте, ясне чело, то найкрасша окраса лица челоуѣка! Не закрывай его гривкою...

Такъ само где-котрымъ дѣвчатамъ, особливо служачимъ по мѣстахъ, здае ся, що она не знать яка хороша, коли одягне ся въ стару сукню, яку лучило ся єѣ купити по якѡй панѣ. Знайте дѣвчата се, що єѣ народнымъ одягомъ неразъ скидаете и прадѣдную честь. Найкрасша одежда не окрєє твоеи душѣ, а лишъ тѣло; а вы дбайте о тотѣ строѣ, що окрашаютъ душу, а тыми строями нехай не будутъ коронки, шлярки и гривы, але христїянська чеснота, то єсть покора, чистѡсть и дѣвица скромнѡсть.

ѣ д а.

Такожъ на се бачити треба, щобы чолоуѣкъ, идучи на Богослуженїе до церкви не переѣдавъ ся. Не єсть се нїякимъ грѣхомъ зѣѣсти що небудь передъ Богослуженїемъ. До сего обовязаный єсть лишъ священникъ, а мирскї люде довжнї бути натще лишъ тодѣ, коли идуть до св. Причастїя. Но бачити при тѡмъ потреба, щобы твоя ѣда не була така обыльна, щобы тобѣ ажъ ѡдбивало ся въ церквѣ. Можешъ дѡстати щикавку, и тодѣ всѣмъ будешъ

переривати молитву, будуть люде на тебе зглядати ся а ты можеш навѣть стати причиною соблазну.

Тому кто може натще пойти до церкви, се и лѣпше для него, бо чимъ бѣльше кто Господу Богу жертвує, тимъ бѣльше Богу подобає ся и тимъ бѣльше ѡтъ Бога може надѣяти ся, но нехай-жежь каждый обчислити ся зѡ своими силами: може Богослуженіє тревати за довго, а ты можеш ослабнути або и зѡмлѣти, а тогды зъ твоєи причины могло бы стати ся въ церквѣ замѣшанье, що не повинно бути. Особливо нехай зважають жѣнки, що находитъ ся въ благословенѡмъ станѣ, щобы нѣколи не ишли до церкви натще безъ potreбы або тогды, коли Богослуженіє може за довго протягнути ся. До св. Причастія нехай не идуть въ такій дни, коли Богослуженіє довго треває, а коли имъ такъ вже конечно выпаде, нехай попросятъ священника о скорше удѣленье св. Причастія. Колижь идуть лишь на Богослуженіє, нехай въ дома що легкого поснѣдають. Такъ само и инші люде нехай поснѣдають, але знову нехай зважають на се, щобы и не много и щось такого, черезъ що могли бы зробити другимъ людямъ яку неприятнѡсть; тожь не годить ся ѣсти чѣснику або рѣчи що мають въ своєѣ приправѣ чѣсникъ, бо

ѡнъ воняе зъ усть а се може бути немило другимъ люлямъ, коли особливо натовиъ людей въ церквѣ великій, а люде майже оденъ на другого дыхае.

Не можна тутъ не згадати про трунки. Єсть богато людей особливо мѣйскихъ ремѣсникѡвъ, що не вытримае, щобы передъ Богослуженіємъ не калатнути собѣ чарки горѣвки або араку. Що думати о тыхъ людяхъ? Якѣ его молитвы, коли въ ихъ жилахъ грае проклятый трунокъ? А щожъ сказати про такихъ людей, що приходять пиянѣ—запитѣ до церкви особливо на шлюбы, похороны або крестины? Хибажъ се Христіане? Се худоба, котра вѣрить лишъ въ одного бога, а тымъ богомъ для нихъ—се чарка! Ажъ гидко робить ся честному христіанинови, коли щось подѡбного бачить! А вѣрте, що се лучае ся и то досыть часто—та на жаль—найбѡльше лишъ межи Русинами. Тожъ стережѣть ся, любѣ братя, сеи соблазни! Є се найбѡльша зневага Бога у Его власнѡмъ мешканю—въ церквѣ. Скѡлько соблазни зъ того для другихъ людей! Скѡлько грѣха набирае ся такѣй чоловѣкъ! И священника доводить до грѣха — до гнѣву и злости, и другихъ соблазняе—а що найважнѣйше, упѡдляє себе, бо пиянѣй чоловѣкъ робить зъ образу и подѡбія Божого; якѣ носить

на своимъ лицу — худобу, ба еще гѣрше худобы: ѡнъ стае чортомъ-искусителемъ для другихъ, спонукуючи ихъ до всякихъ грѣхѡвъ.

Д ѣ т и.

Хочь Спаситель нашъ любивъ дѣти, а навѣтъ зганивъ Апостолѡвъ, коли тотѣ въздержували жѣнокъ, що ишли и несли до Спасителя свои дѣти, щобы ѡнъ вложивъ на ихъ невиннѣ головки свои Божѣ руки, то однакъ не завсѣгды и не кожду дитину можна брати съ собою до церкви. Коли надѣяти ся великои глоты, а ты хочешъ конечно бути съ дѣтьми на Богослуженію, то вже лиши ся радше пѡдъ церквою, щобы напередъ дѣтямъ въ глотѣ не стало ся що злого, а знову щобы дѣти не плакали та не домагали ся въ часѣ Найсвятѣйшой жертвы або въ часѣ науки, щобы ихъ вывести, бо имъ за кучно, або за горячо, або що хочуть ѣсти або пити. Скѡлькожь тогды заколоту, крику, насмѣшокъ або и злосливыхъ увагъ зѡ стороны другихъ людей, коли ты мусишь рознихати сотки людей, и каждого зъ нихъ рушити, або и словами просити; а тимчасомъ мусить священникъ проповѣдь неразъ перервати, щобы перечекати, ажъ розрухъ та замѣшанье черезъ тебе выкликане устане.

Добра рѣчь есть брати съ собою дѣти до церкви, щобы ихъ привычавати до Богослуженія, до церкви, бо черезъ те дитина учитъ ся лѣпше Бога любити и познавати, та не вырастае такъ дико, якъ то неразъ лучае ся по такихъ селахъ и присѣлкахъ, где нема церкви и где мало коли бачать люде священника, але дѣтей родичѣ николи не повиннѣ пускати ѿтъ себе далеко, коли суть съ ними въ церквѣ. Крѣмъ того повиннѣ родичѣ напередъ вже въ дому ихъ обѣучити, що то есть церковь и на що она; якъ заховувати ся въ церквѣ и чому, а крѣмъ того наказувати имъ, щобы спокѣйно тамъ заховувались, щобы не оглядали ся, щобы не ѿдвертали ся ѿтъ престола, щобы не розпытували въ церквѣ родичѣвъ про нѣщо, а такожь щобы не мазились та не плакали, але щобы терпеливо дожидали кѣнця Богослуженія. Такожь довжнѣ родичѣ вѣдучѣ свои дѣти до церкви памятати на ихъ природнѣ потребности, щобы за для того не було потреба имъ сорѣмитись, якъ дитина запотребуе на двѣръ та еще се голосно скаже. Въ загалѣ дитина въ церквѣ довжна знаходити ся близько при матери або батькови, та — коли чого потребуе — щобы шепотомъ а не голосно про се родичамъ сказала. А вжежь нехай никто не

важитъ ся наї дитину въ церквѣ сварити, лаяти, називати, шарпати. штуркати або гнѣвати ся, бо не дитина тому винувата, але батько або мати.

Дѣтей плаксивыхъ, хоровитыхъ або злосливыхъ нехай не беруть съ собою часто до церкви хіба на вечѣрню, а и то пѣдъ заказомъ, що другій разъ ихъ съ собою не возьмуть, коли зле будуть тамъ заховувати ся. Розумѣе ся, що тутъ бесѣда о такихъ дѣтяхъ, котрі вже суть старші, а що найменше самі ходять. Дѣтей при грудяхъ еще остаючихъ не повинні матери нѣколи до церкви брати, — окрѣмъ якъ идуть до виводу по крестинахъ.

Дуже то бридка рѣчь пригадувати таку рѣчь, но коли мы взяли ся вже за таку рѣчь писати, годѣ поминути и отъ таку рѣчь, якъ то зъ дѣтьми буває. Не одна дитина має склоннѣсть до нежиту, и тому многимъ дѣтямъ що-разъ зъ носа тече. Инша дитина радить собѣ сама и обтирає собѣ нѣсъ рукавомъ; инша пальцами, а инша таки-такъ остає. А инша мати чи батько не зважає на се, та таку — вибачте — смаркату дитину пѣдсаджує до креста, до Євангелія, до руки священника, щоби поцѣлювати. Якъ она поцѣлює, про се хіба замовчѣмъ.

Тому то родичѣ, беручи дѣтей своихъ съ собою до церкви, повинни мати всегда подъ рукою хустинку, щобы дитину обтерти, а еще лѣпше дати хустину дитинѣ и научити еѣ, коли и якъ має еѣ ужити. А вжежь до цѣлованя крестовъ и Євангелія нехай зъ дѣтьми не пхає ся и ихъ не подносить; найлѣпше кто має зъ собою малі дѣти, нехай не рухає ся зъ мѣся, яке занявъ, а коли треба ити до мированя або цѣлюваня, нехай самъ иде; а дѣти нехай на мѣсци полипитъ.

Такожь и старші люде повинни мати завсѣгды хустинку при собѣ, чи то для утертя усть чи носа. А коли маєшь хустину, не роби такъ, щобы носа пальцями обтирати або уста рукавами чи хустиною. Те саме и жѣнки не повинни запасками обтирати ся а до сего уживати лишъ хустинокъ. Хустина така для бѣдныхъ людей найлѣпша кольорова, бо бѣла скоро збрукає ся, бо на нѣй видко скоро все, особливо люде заживаючи табаку нехай безъ хустины анѣ до церкви анѣ межи людей не показують ся.

А коли обчищуєшь собѣ нѣсь хустиною, то роби се по тиху, а не труби, та по обчищеню носа не заглядай въ хустину, бо се обридлива рѣчь для другихъ.

Въ церквѣ.

Коли увѣйдешъ въ церковь, дожный ты гденебудъ клякнути або станути, не пхаючись напередъ; змовъ собѣ звычайну молитву, а опѣсля встань и подѣйди до тетрапода та поцѣлуй тамъ Евангеліе, образъ чи крестъ — що тамъ находится ся. Колибъ ты увѣйшовъ въ церковь, саме въ тѣй часѣ, коли священникъ читаетъ Евангеліе, дожный ты задержати ся коло дверей и тутъ стояти не ѡдмовляючи нѣякои молитвы та слѣхати слѣвъ св. Евангелія. Такъ само, колибысь увѣйшовъ въ церковь въ часѣ проповѣди, доженъ ты заховати ся спокѣйно. По скѣнченю Евангелія або проповѣди ѡдмовишь свое. Коли есть часъ, що тогды бѣють ся поклоны, то можешъ и ты забити поклоны — але уважай, чи є на се досыть мѣсця, бо коли нема мѣсця, и ты бысь мусѣвъ другимъ перешкаджати, то лиши поклоны, бо и Богу не прислужишь ся и ближньому докучишь. Поклоны бити можна лишь въ часѣ Великого посту; впрочѣмъ можна и въ иншій часъ, но нѣколи въ часѣ ѡтъ Великодня до Недѣлѣ Всѣхъ Святыхъ, то есть до першої Недѣлѣ по Зеленыхъ Святахъ.

Коли вже ѡтмовить чоловѣкъ свою молитву и поцѣлує на тетраподѣ крестъ, по-

виненъ собѣ станути або на звычайнѣмъ своимъ мѣсци, або где небудь, та не пхати ся напередъ и не тиснути ся помежи людей. Въ насъ завѣвъ ся такій недобрый звычай, що мущины конечно пхають ся напередъ — ближе царскихъ вратъ, а жѣнки та дѣвчата выныхають въ задъ — до дверей. Не есть се добре, бо напередъ черезъ те робить ся непорядокъ въ церквѣ; друге знову того, що мущины бувають вышій ростомъ и одягненій въ кожухи и сѣраки займають бѣльше мѣсця и засланяють видъ до престола всѣмъ жѣнкамъ, такъ що они анѣ нѣчого не бачать, анѣ навѣтъ проповѣди добре слухати не могутъ. Оть давень давна бувъ по нашихъ церквахъ звычай, що мущины ставали по правѣмъ боцѣ церкви — а жѣнки по лѣвѣмъ. И до сего звычайу повинні мы вернути. Бо и за що має бути жѣнка послѣднѣйшою оть мущины, коли такъ єѣ душа, якъ и душа мущины есть ѡткуплена Кровію Спасителя и має рѣвне право до неба. Радше нехай-бы мущины ставали оть дверей, бо они и вышій и лѣпше одягненій — тожъ имъ не докучить такъ продувъ зимна, що неразъ дуетъ оть дверей.

Коли кто черезъ припѣзненье ся заставъ вже повну церковь, нехай не пхає ся межи людей, щобы конечно дѣстати ся

ажь передъ самый престолъ. Займай мѣ-
сце, яке застанешь вѣльне, та се нехай бу-
де для тебе карою за опѣзненье ся, та
научкою на другій разъ. А вжежь не важь
ся пхати ажь поза царскій врата, де
мѣсце есть лишъ для священника и для
конечной прислуги церковной. Такожъ не
прилично есть пхати ся черезъ закрестію
до церкви, щобы тымъ способомъ конечно
здобути лѣнше, виднѣйше мѣсце. Лѣнше
перетерпѣти хочъ бы на дворѣ пѣдъ цер-
квою цѣле богослуженіе, а кому се при-
кро, нехай собѣ нагадае слова нашего
Спасителя: Смиряяй себе—возвызшитъ ся;
и „последній будутъ перві“. За твою сми-
рнѣсть не мине тебе надгорода ѡтъ Бога.

Треба старати ся, щобы люде, коли зѣ-
пхнутъ ся, оставили всегда досыть мѣсця
передъ царскими вратами и побѣчными,
щобы священникъ мавъ вѣльный перехѣдъ,
коли творить вхѣдъ съ Евангеліемъ, або
на „Иже Херувімы“, або въ часѣ кажде-
ня. Такожъ не треба заступати намѣст-
ныхъ образѣвъ въ иконостасѣ: священникъ
мае при кождѣмъ кажденю показати кож-
дый зъ тыхъ чотырохъ образѣвъ зъ осѣ-
бна, а коли люде заступлять, то не ка-
дитъ священникъ образѣвъ а ихъ.

Въ часѣ Богослуженія каждый пови-
ненъ выстерѣгати ся всякой розмовы съ

другими: на се оно Богослуженіе, що Богу має ся служити. Коли въ церквѣ молишь ся, не моли ся голосно, а лишъ шепотомъ; не важъ ся позѣхати въ часѣ твоеи молитвы. Лучае ся, що не одинъ позѣхне собѣ здорово—на цѣлу церковь; таке не зробивъ бы навѣтъ поганинъ; видко, якъ щиро обходитъ его Богъ, до которого ѡдбуває ѡнъ въ своей молитвѣ розмову. Позѣханье, смѣхъ и плачь єсть дуже заразливє межи людьми, тожъ найлѣпше не розглядай ся по церквѣ, по людяхъ, то и не будешъ мати тои заразы. Много тако-го робить ся зъ злои привычки, а много зъ рѣвнодушности для потреби власной души. А вжежъ коли случить ся кому, що не може вздержати ся ѡтъ позѣхання, то нехай то зробити такъ тихо и приткавши рукою губу, щобы сего никто навѣтъ не запримѣтивъ. Те саме и съ смѣхомъ, коли лучить ся щось такого зауважати або почути, то не треба смѣяти ся на цѣлу губу або, звичаємъ дѣвочимъ хихотати, але вздержати ся ѡтъ сего, о скѣлько можна.

Коли буває входъ съ Евангеліємъ, и люди идуть Евангеліє цѣлувати, то коли ты зъ краю, то поцѣлуй, сли священникъ попри тебе переходить, але зроби то такъ, щобы не треба другихъ людей розпыхати, або потручувати. А коли цѣлуєшь Еван-

геліє, то ніякъ не уходитьъ придержувати руками Евангеліє, але лишъ нахилити ся и устами св. книги дѣткнути; руку священника тогды цѣлувати не потреба. Такъ само, коли идешъ до мированя, або до цѣлованя креста, що священникъ въ рукахъ тримає, роби то обережно и поважно.

Кѣлько разѣвъ лучить ся тобѣ увѣйти въ церковь або зъ неї ѡдходити, не виходи якъ будь, а всегда перекрести ся поважно, а зробивши поклѡнъ до престола, где находить ся Найсв. Тайна Евхаристіи, доперва ѡдѡйди. Такъ само треба перекрестити ся и поклонити ся до престола, коли лучить ся тобѣ переходити попри престолъ.

Декотрѣ зъ великої побожности лягають посередъ церкви крестомъ. Дуже то побожно дѣло, але цѣлкомъ не потрѣбне. Кто хоче зробити таку жертву, нехай собѣ се зробитъ въ дома, нехай замкне ся въ коморѣ, а тамъ єго никто ногами не подопче и никто не перевалалить ся черезъ него. Надгорода ѡтъ Бога буде однакова: „Отець Твоѣй видяй въ тайнѣ, воздасть тебѣ явѣ“. Иншій знова—особливо по ѡдпустахъ—лѣзуть ѡтъ престола до престола и цѣлуютъ Кресты, образы—навѣтъ образы на царєкихъ вратахъ. Се не повинно бути, бо се виглядає на глупоту, другихъ мерзитъ, а єще неразъ и шкоду

зробить на престолѣ, а образы є не до цѣлованя, а лишь до збудженя въ собѣ побожныхъ мыслей. Впрочемъ черезъ цѣлованье образы нищать ся.

Въ загалѣ въ церквѣ треба заховувати ся дуже смирно, такъ якъ бы тебе тамъ не було, щобы тебе тамъ нѣкто не запримѣтивъ, а вжежь нѣколи не поступати такъ, щобы ты звернувъ всѣхъ очей на себе. Коли маєшь добрый голосъ и умѣєшь спѣвати, можешь пійти на хоръ, а коли стоишь на церквѣ а хочешь такожъ спѣвати, то не дери ся прімомъ, але потягай за дяками, вторуючи имъ. При спѣвѣ добре уважай, щобысь не деръ ся напередъ, анѣ щобысь не остававъ ся за ними, бо порѣжнишь спѣвъ та наразишь ся на смѣхъ людей.

Коли лучить ся, що увійде до церкви кто значнѣйшій або старецъ якій, а хоче перейти напередъ, будь для нихъ чемнымъ, зроби самъ єму мѣсце для переходу — та и уважно попроси о розступленье ся тыхъ, що передъ тобою стоять. Коли въ церквѣ є лавки, а ты дѣстанешъ ся до неї, то уважай, щобы кто старшій вѣкомъ або слабшій силами не стоявъ, коли ты сидишь. Хочьбы ты бувъ вѣйтомъ, або и єщо чимъ вышшимъ, то долженъ ты мѣсця уступити старцеві або

немѣчному хочьбы и жебракови. Такожъ не уходить, щобы ты сидѣвъ, а твоя жена коло тебе свояла, хочьбы она була ѡтъ тебе богато молодша. Памятати треба, що кожда жѣнка єсть немѣнѣйша ѡтъ мущины.

Властиво въ нашѣмъ обрядѣ не було звичаю сидячи слухати Богослуженя, но всегда стоячи; але коли вже є лавки, то на се, щобы на нихъ сидѣти. Но не мажна черезъ цѣле Богослуженіє на нахъ сидѣти, але є такій часъ, що треба стояти. Для памяти вычисляемо тутъ, коли конечно треба встати. И такъ:

Въ часѣ Утренѣ: пѣдчасъ кождоразового кадженя, пѣдчасъ Євангелія; „Величить душе моя“ „Честнѣйшую Херувимъ“ и на „Славословіє.“

Пѣдчасъ Службы Божой: При початку ажъ до „Мирѣмъ Господу помолимъ ся.“ — Слава велике, ажъ до Прійдите поклонимъ ся — Святый Боже — кадженъе и Євангеліє; Иже Херувимы — Достойно — и по Причастію, то єсть пѣдчасъ „Да исполнять ся.“ Въ кѣнци пѣдчасъ заамвонной молитвы до кѣнця Службы Божой.

Вечѣрня: пѣдчасъ кождоразового кадженя, „на „Свѣте тихій и Нынѣ отпушаєши.

Такъ само має стояте ся пѣдчасъ ака-
ѳистѣвъ и парастасѣвъ. Въ часѣ молебня
стояти має ся въ часѣ Евангелія, а пѣд-
часъ пѣсни: За всѣхъ молиши ся благая
и пѣдчасъ молитвы повинні люде клякати.

Кромѣ того клякати треба пѣдчасъ
Службы Божой: на друге дзвоненъе то
есть въ часѣ: „Пріймите ядите“ а дальше
пѣдчасъ „Со страхомъ Божиимъ“ — ажъ
до кѣнця св. Причастія. Впрочѣмъ клякае
ся тогды, коли священникъ клякае, окрѣмъ
того, коли священникъ блакословить Бо-
жими дарами.

На Службѣ Божѣй преждеосвященной о-
крѣмъ того якъ сказано выше такожъ має
клякатись черезъ цѣлый часъ, коли спѣ-
ває ся пѣснь: „Да исправится.“

Кождый зъ насъ меньше бѣльше знае,
що въ церквѣ треба клякати и коли, але
декотрі такъ клякатають, що волѣлибы
цѣлкомъ сего не робити. Напередъ такіи
роблять рухъ передъ укланьнемъ, якобы
забирали ся не знати до якои тяжкой ро-
боты; потѣмъ клякають або прикучнувши
на запяткахъ, або лишъ на одно колѣно а
тогды виглядають такъ, якъ тоті жовнѣ-
ры, коли забирають ся до стрѣляня. Чо-
ловѣкъ христіанинъ повиненъ уважати на
се, що черезъ кляканъе ѣддае ся найвыз-
ша честь Господу Богу и Іисусу Христу

въ Найсв. Евхаристіи утяенному, тожь сю почесть треба ѡддати щиро, а не якъ бы за напасть або якъ бы задля опащины. Тожь тогды лѣпше лишъ нахилити ся стоячи, якъ робити зъ себе якусь непя естну фігуру.

Много людей не знає, якъ заховати ся въ часѣ процесіи. Кали процесія єсть звычайна, на пр. на Іорданѣ, на похоронѣ, на цвинтарѣ або иншій, коли то священникъ иде въ колпаку и зъ крестомъ въ рукахъ, тогды выстарчить, щобы христіане здѣймили шапку и найлѣпше перестояли зъ ѡдкритою головою, доки процесія ихъ не мине. Минати тобѣ процесію, або перебѣгати єѣ, се не уходить. Але коли иде процесія зъ Найсвятѣйшими Дарами, котрій священникъ несе въ рукахъ въ монстранціи або пушцѣ, то коли переходить коло тебе, ты клякни, а колибъ дуже болото було, то що найменше нахили ся низько, лицемъ звернений до Св. Дарѡвъ. Коли процесія обходить церковь доокола и минає тебе, ты кожного разу приклякни скѣлько разѡвъ переходить коло тебе монстранція. Пѡдчасъ благословеня Божиими дарами такъ на процесіи якъ и въ Церквѣ всегда треба уклякнути а не згинати ся анѣ не стояти просто, бо Найсвятѣйшій Дари се для насъ найвизша Свя-

тôсть на землн, бо се єсть правдиве Тѣло Господа Іисуса, нашего Спасителя.

Коли примѣромъ пôдчасъ торжества Божего Тѣла, або у велику Пятницю, або на якій иншій обхôдъ має виходити процесія, то повинно напередъ выйти братство и уставитись до виходу, опôсля люде на голосъ дзвôнка уклякнутьъ, а священникъ здôймає Найсв. Дары и уставляє на престолѣ, опôсля пôдкаджує, а далѣ встає, бере Найсв. Дары въ руки, благословить народъ и починає якусь пѣсню походну. Черезъ цѣлый той часъ повиннй люде клячати а пôдчасъ благословеня Найсв. Дарами єще и припасти до землѣ або хотяй голову понизити и не вставати зъ колѣнъ, доки священникъ не пôчне пѣсню и доки дяки сеи пѣсни не пôдхоплять. Тодѣ задзвонять въ дзвôнки, а тотй люде, котрй пôйдуть за хоругвами, повиннй встати и въ порядку роздѣливши ся на два ряди ити боками оденъ за другимъ, оставляючи по серединѣ вôльне мѣсце. Тотйжь люде, що будуть ити за священникомъ нехай клячатъ въ церквѣ такъ довго, доки ажъ священники ихъ не минуть; доперва тогды нехай встануть и поволи поступають за процесією, не пхаючи ся оденъ на другого. Свѣчку кто несе, нехай уважає добре на се, щобы кому не схляпати

одежи капающимъ воскомъ або щобы оде-
жи другому не підпалити, бо и таке буває.
Такъ само треба заховати ся и підчасъ
Божого Тѣла при кождомъ престолѣ: то
значить не рвати ся и пхати, але пождати
на колѣнахъ, доки священникъ не побла-
гословить Св. Дарами и доки не розпочне
пѣсни. Дуже зле роблять тотѣ, що сей-
часъ, коли лишъ священникъ возьме въ
руки Св. Дары, а они вже кидають ся на
май, и ломлять его — буцѣмъ — то зъ
побожности на памятку. Се виглядає на
дичь и голоту, а не на христіянськихъ
людей.

Єсть такожъ, звичай, що люде идуть
въ часѣ читаня св. Евангелія и підклада-
ють головы. Не єсть то звичай наганный.
бо и І. Христось сказавъ: „Вѣра твоя
спасе тя,“ але лѣпше сей звичай цѣлкомъ
занехати. Колижъ вже кто хоче підложити
голову підъ Евангеліє, нехай то зробить
съ побожностію, и всегда клячучи. Часомъ
много людей наразъ підлѣзе підъ Еван-
геліє и тотѣ, що близше Евангелія, по-
клякають; а тотѣ, що дальше, хотять ко-
нечно головами Евангелія дѣстати, поста-
ють и повигинають ся, вигнувши задъ на
церковь. Они то роблять вправдѣ зъ по-
божности и въ простотѣ своего серця,
але пороблять зъ себе цѣлкомъ неприличнѣ

фігуры, що не повинно бути. Також єсть подекуды звичай, що по перечитаню Евангелія люде добувають грошѣ и кладуть на Евангеліє, се також не повинно бути. А коли кто вже конечно хоче при тѣй спосѣбности дати яку жертву, нехай єѣ положить на престолѣ, черезъ провизора або на тетраподѣ.

Ось се єсть короткій описъ христіянського захованя ся въ церквѣ, и думаємо, що кождый порозумѣє, що треба намъ конечно заховати у всѣмъ приличнѣсть такъ задля гѣдности Бога и Церкви и якъ задля нашего христіянського достоиньства. Єще кѣлька слѣвъ о сповѣди и св. Причастію:

Приготованье душѣ до сихъ св. Тайнъ не обговорюємъ въ тѣмъ мѣсци, а лишъ говоримо про зверхнїй рѣчи, що касають ся тѣла и захованя ся.

Коли идешъ до сповѣди, повиненъ ты бути добре обмитый не лишъ на лиці, але вымый мыломъ а коли сего мало то вытри пѣскомъ свои руки зъ бруду, якій наразъ нагромадить ся черезъ твою тяжку працю. Нѣгтѣ пообтинай и вытри зъ поза нихъ болото. Волосье пѣдстрижи, бороду обголи, уста добре выполочи теплою водою, а коли знаєшь що тобѣ зъ устъ чути, то додай до тои воды троха оцту. Коли

сповѣдь маєшь ѡдбути по полудни, то не важь ся пити того дня горѣвки або аракъ, а такожь не опихай ся стравами, ѡтъ котрыхъ тобѣ ѡдбивалобы ся.

Коли прійдешь до церкви стань собѣ, помоли ся, особливо до Духа св. та роздумуй, якѣ грѣхи маєшь тяжшій, щобы тотѣ напередъ выповѣсти, Коли єсть бѣльше людей, то жди на твою чергу, та не перепихай ся напередъ, навѣть не випереджуй молодшого, хочьбы виростка, коли ѡнъ прійшовъ вже передъ тобою. Въ часѣ сповѣди другихъ не надслухуй, бо можешь почути яке слово, що булобы зрадженьємъ печати св. сповѣди. Коли кто такъ голосно сповѣдає ся, що нѣякъ не можна не чути, то попросту заткай собѣ уши, коли нема якъ дальше ѡтъ сповѣдаючого ся ѡдсунути ся.

Въ часѣ сповѣди не уживай анѣ жартобливого анѣ сварливого тону, будь щирымъ и отвертымъ. При кѡнцѣ сповѣди бий ся въ груди, а зъ покорою ѡдѡйди на церковь, щобы тамъ ѡдмовити молитву благодарственну за щасливо ѡтбуту сповѣдь. Коли сповѣдь твоя не була щира, або забувьєсь що сказати, то верни ся до священника заразъ и доповни або поправъ сповѣдь — инакше жде тя одень грѣхъ бѣльше и тяжка кара Бога. Нема тяжшого

грѣха, якъ допустити ся святотатскои сповѣди и зъ невысповѣданымъ грѣхомъ пойти до св. Причастія.

Еще съ бѣльшою увагою и поважаньемъ треба приступити до св. Причастія. До сеи Найсвятѣйшой Тайны возьми що найкрасшу одежу, обчисти єѣ такъ, щобы на нѣй и капинки пороху або болота не було. Чоботы вичисти собѣ такъ, якъ бысь ишовъ въ наймилѣйшу гостину. Идешь до Найвызшого Пана, до Царя Царѣвъ, а идешь по се, щобы Єго, котрого небеса не могутъ помѣстити, щобы Єго пріймити въ свое недостойне сердце. Нехай - жежъ буде твое тѣло очищене и прибране такъ якъ и твоя душа окрашена сердечнымъ жалемъ а очищена разрѣшеньемъ священника:

Передъ святымъ Причастіемъ маєшь примирити ся зъ всѣми людьми, зъ котрыми коли небудь мавъ гнѣвъ або обыду. Тожъ треба и се зробити, но коли маєшь спрощати ся, то не роби такъ, якъ то роблять темнѣй люде, що коли вже клячуть въ ряду, зачинають оденъ до другого кивати головами якъ выбачте конѣ въ спасѣвку. Зроби се въ дома, або на дорожѣ, або передъ Службою Божою. Коли ты маєшь батька або матѣрь, то поцѣлуй ихъ въ руку; такъ само старшого свояка,

вуйка, дядька, тѣтку або дядину, а не встыдѣ буде жѣнцѣ поцѣлувати въ руку свого чоловѣка, або чоловѣкови жѣнку. Подальшимъ своякамъ або чужимъ подай руку, або поцѣлуй ся съ ними. Се однакъ не повинно дѣяти ся въ церквѣ. На все свѣй часъ, своя пора.

Коли дадуть знакъ дзвѣнкомъ ѡтъ престола въ часѣ слѡвъ „Воньмимъ — Святая святымъ,“ треба тогды въ наибѡльшѡмъ спокою и порядку, укланути до ряду и тутъ ожидати въ розважаню св. Тайны на свою чергу. Коли священникъ приближить ся до тебе съ св. Дарами, зложи руки, пѡднеси голову, ѡтвори легко уста и приими св. Причастіе. По св. Причастію не вставай заразъ але нахили ся до землѣ, доки не спожиешъ св. Хлѣба а коли еще на твоє мѣсце мають иншѣ кланути, тогды уступи ся и кланни на боцѣ та читай зъ книжочки молитвы по св. Причастію, а коли не вмѣешъ читати, ѡдмольай зъ памяти. Встати зъ колѣнъ не можна, ажъ доки священникъ не скѡнчить всѣхъ причащати и доки не дадуть знакъ дзвѣнкомъ на слова: „всегда нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ.“

По скѡнченю Службы Божой выйди зъ церкви, поклонивши ся глубоко св. Тайнамъ, и въ спокою иди до дому, не всту-

паючи до нѣкого. Въ дому напый ся троха воды и закуси хлѣбомъ, а опѣсля поспѣдаєшь, або пообѣдаєшь. Горѣвки, араку та пива не повиненъ ты сего дня пити — зъ пошанованя для Найсвятѣйшого Тѣла и Крови, котрѣ ты днесь до себе въ гостину приймивъ.

Єще додамо се, щобы не забувати въ церквѣ тогды, коли священникъ благословить рукою або мирствує, щобы и собѣ тогды перекрестити ся, а крестъ святыи коли робишь на собѣ, то не якъ будь, але съ повагою значучи першими трома пальцями правои руки чоло, груди и рамена. Не роби сего дуже дрѣбонько, але знову не зъ великимъ розмахомъ, а по кождѣмъ перекрещеню ся поклони ся зъ легка головою до низу.

Въ иншихъ случаяхъ чи то въ церквѣ, чи по за церквою при всякихъ богослужебныхъ обрядахъ треба такожъ заховати ся порядно и съ достоинствомъ христіанина: И такъ при крестинахъ сей кто тримає дитину до кресту, повиненъ дитину держати на правѣй руцѣ, такъ само и при выводѣ дожна мати на правѣй руцѣ тримати дитину. При крестинахъ повиненъ тримати хлопця крестный отецъ, а дѣвчину крестна мати.

Коли священникъ цытає ся кумѣвъ:

„отрицаєшь ся“ треба ôтвернути ся до двевей церкви и сказати: „отрицаю ся“ — але не сплювати, якъ се декотрѣ гидко роблять. Не потреба тутъ чейже додавати, що п'янихъ кумôвъ повиннѣ иншѣ гостѣ завчасу усторонити, щобы и св. Тайны не зневажати и священника до гнѣву не доводити.

При похоронахъ єсть еще много такихъ сель, где бридкій звичай п'ятики годѣ выкорѣнити: люди по просту идуть буцѣмъ то на молитву за небôщика, а въ самôй рѣчи идуть, щобы замѣняти свôй Отче нашъ за чарку горѣвки або шкланку пива. Ажъ сердце крає ся и гидко на душѣ робить ся, коли поглянешъ на таку хату, где мертвець находить ся. Небôщикъ на лавѣ — а въ єго головахъ крестъ, свѣчки, фляшка съ горѣвкою и дзбанокъ съ пивомъ, а люде замѣсть молити ся за душу небôщика та роздумувати, що ось-ось и на тебе така черга приїде, барашкують та и забавляють ся начебъ на якôмъ празнику. Чи се по христіянськи? Коли розумъ буде и коли духъ христіянської вѣры перейме нашихъ людей?!

Тожъ и съ небôщиками треба обходити ся по христіянськи. Коли трумна готова, повинно ся заразъ небôщика вложити до неѣ, уставити на серединѣ хаты, поста-

вити въ головѣ крестъ, та обставити свѣтломъ. Съ вложенемъ до трумны не треба гаити ся ажъ прииде священникъ по тѣло, бо напередъ тѣло за двѣ doby може попсовати ся, або обезобразити ся — и не буде якъ его въ домовину вложити; друге: коли вже прииде священникъ, тогды вже богато людей въ хатѣ а наибольше дѣтей, а тотѣ коли видять, якъ зъ тѣломъ покойного поступаютъ, то онѣся лякають ся; трете: се вразъ довго забавляє ся зъ вложенемъ тѣла, а на дворѣ зимно, слота, люде мерзнуть, хоругви псують ся — та и дурно часъ тратить ся.

Коли выносятъ небѣщика, не треба стукати трумною въ пороги хаты, се поганьске суевѣре; такожь не треба замирати заразъ по вынесеню тѣла дверей и ѡконъ, се и не по християньски и не здорово. Тѣло чи такъ чи сякъ вже бѣльше не верне до хаты, а для душѣ нема нѣ дверей, нѣ ѡкна, нѣ замкѣвъ. Кромѣ того зъ взгляду на чистѣсть воздуха треба ѡкна ѡтворити, щобы выйшовъ сонухъ, що вывязавъ ся и зъ трункѣвъ и зъ свѣтла, ба — и мертвецъ не пахне: прецѣнь чистый воздухъ се половина здоровля.

Певно що сердце болить по стратѣ дорогои людини а люде оказываютъ свѣй жаль плачомъ. Ба! але якій то плачь въ на-

шихъ людей; бѣльше для ока людского, якъ зъ болю серця; Тожъ треба намъ закинути заводженье и высифвоване свого жалю; досыть слезъ, на що еще комедіи!? И въ самѣй рѣчи, не лишень смѣшно але навѣтъ гидко дивити ся на такі плачки, якъ они буцѣмъ то плачуть и заводять та очи натирають на силу, а зъ пѣдъ ока дивять ся на людей, якъ бы ожидали ѡтъ нихъ похвалы, що ось таке они якъ красно потрафлять удати. Всяке удаванье есть облудою и фарисействомъ, а тымъ самымъ и ложью, тожъ противить ся се духови христіянської науки и есть грѣхомъ.

Не зашкодить еще и ся увага, якъ маємо стрѣчати на улицѣ священника. Въ насъ увѣйшовъ такій звичай, що коли подибає ся на дорозѣ священника, заразъ и цѣлуютъ его въ руки. Се уходитъ для дитины, але дорослі люде не повинні того робити. Выстарчить коли шапку здоймишь, та поклинишь ся зъ словами: Слава Іисусу Христу! Коли хіба маєшь дѣло; або хачешъ говорити зъ священникомъ, то хіба тодѣ цѣлуй въ руку. За се що люде не будуть цѣлувати священника по рукахъ на улицѣ, нѣякій священникъ гнѣвати ся не буде. Старай ся не мати ніякого интересу до священника на улицѣ, а коли маєшь дѣло до священника, то иди

до его канцеляріи — на плебанію, або до закрестіи, коли священникъ есть въ церквѣ.

Коли подибаєшь священника, що спѣшитъ зъ Божиими дарами до хорого, тогды не маєшь зважати на священника, але на Того, котрого священникъ несе, т. є. на Іисуса Христа, котрый есть пѣдъ видомъ св. Причастія. На кѣльканайцятъ крокѣвъ передъ священникомъ ѡдкрый голову и клякни, та бый ся въ груди и вѣдмовъ молитву коротеньку — бодай самый „Отче нашъ“ — на намѣръ хорого, до котрого священникъ иде. Погадай, що за годину могутъ покликати священника и до тебе. До священника тодѣ нѣчого не можна говорити навѣтъ не треба и казати: Слава Іисусу Христу! Бо тодѣ не кланяєшь ся священникови, але самому Богу и педѣ Нимъ клякаєшь. Такожъ не хороша взяла ся въ насъ мода при стрѣтеню ся зъ другими знакомими здоровкати ся: Добрый вечеръ — добрый день! Можно и се, але и „язычники тако творятъ.“ — Мыжь христіяне, и наше перше поздоровленє має бути: Слава Іисусу Христу — а опѣсля здоровкай ся якъ хочешь.

Много еще и иньшихъ рѣчей можнабы закинути нашому народови, такъ по мѣсточкахъ а еще бѣльше по селахъ, но на сей разъ буде зъ насъ сихъ увагъ, котрі

подаємо не въ злобѣ сердца а зъ любви , до нашего народу, бо мы ему бажаємо добра, а передовсемъ сего, що підноситъ достоинство и гіднôсть его и яко христіянина и яко чоловіка. Приймѣть же любіи въ Христѣ братя тоті слова, поступайте, якъ мы вамъ указали; кого дôйде се письмо, нехай самъ читає и то неразъ, а и другому нехай се розкаже, а ручимо вамъ, що зле на тôмъ не выйдете, бо зробите зъ своихъ блудôвъ — черезъ ихъ покиненье — Богу жертву а и самі станете на рôвнѣ съ просвѣщенными людьми, що хвалять и любять Бога и цѣлою душею и всѣмъ тѣломъ.

Читаня для служниць дѣвчатъ.

(Конецъ).

V. Не приставай съ кимъ небудь.

Не приставай съ кимъ небудь и не спѣши ся дуже ôддавати, въ надѣѣ, що

тобѣ лѣпше буде въ супружествѣ. Ой не одна жаловала своего кроку. Якъ тобѣ кто скаже, що буде съ тобою женити ся, не вѣрь ему па перше слово, якъ Ева повѣрила змѣви, але скажи ему, що се дуже важна справа и мусишь надъ нею застановити ся; а сама иди до церкви, тамъ горячо помоли ся до І. Христа, высповѣдай ся и прійми св. Причастіе и не укрывай своего намѣреня передъ сповѣдникомъ. Потому роздумай, чи той, що съ тобою хоче женити ся не належить до стану, въ котрѣмъ не вѣльно ся женити; якъ такъ, то ему ѡтразу ѡдмовъ; если може ся женити, то розважь, чи ѡнъ случайно не хоче твоихъ грошей або твою чесноту ѡдобрати, и тому ему скажи, що грошей ему не дашь а незвинѡсь свою бажаешь задержати ажъ до шюбу. Коли однакъ познаешь, що ѡнъ чоловѣкъ побожный, тверезый и працьовитый и ѡнъ тобѣ ся подобае, тогды напиши до своихъ родичей або опѣкунѡвъ, скажи господарямъ що думаешь — але стережи ся и не ходи съ нимъ по музикахъ або корчмахъ, не вистой съ нимъ по сѣняхъ або по за плотами а коли вже змеркне ся, то навѣть и слова съ нимъ не бесѣдуй, лише заразъ ся пращай. Часъ нередшлюбный, то найнебезпечнѣйшій. Памятай що ты еще не

жѣнкою и тому молись и за себе и за него о ласку воздержанности. Памятай що лише въ чистости заключеному супружеству Господь Богъ у всѣмъ и на всѣмъ хотяй бы въ убожествѣ благословити буде.

VI. Якъ маєшь шукати службы?

Чи ты на селѣ чи въ мѣстѣ, а хочешъ службу найти, то диви ся насампередъ чи твои будучіи господарѣ побожніи Христіяне. Що тобѣ зъ сего прийде, що они тобѣ дадутъ троха бѣльшу платню, а за то не пустять нѣ въ свято нѣ въ недѣлю на Службу Божу и науку? Волишь мати чисту совѣсть, а меншу платню. Не згадую вже про служеніе у жидѣвъ, бо сама знаєшь, що то не годить ся.

VII. Служи господарямъ вѣрно.

Не лишай своєї службы задля якои небудь дурницѣ, раю на землі не найдешъ, а деінде може ще бути гѣрше. Своимъ господарямъ служи вѣрно и ихъ маєтку пильнуй якъ свого. Лутше тобѣ свою корону стратити, якъ щобысь мала хоть одень грѣшъ несправедливо набути. Не давай нѣкому нѣчо анѣ зъ ѣдження, нѣ зъ напѣткѣвъ, тымъ бѣльше не бери сама якї небудь грошѣ або якї рѣчи, нѣбы

тому, що господарѣ тобѣ за мало платять. Памятай на се, що коли чоловѣкъ зже умирає а єсть еще притомный, то его наибольше два грѣхи гризуть т. є. если переступивъ шесту заповѣдь и коли має чужу кривду на своей совѣсти. Старайся отже о се, щобысь собѣ надѣѣ щасливой смерти сама не знишила. Если совѣсть твоя чиста буде, то будешь щаслива. Письмо св. каже: „Щасливѣ чистѣи сердцемъ, бо тѣ Бога узрять.“

VIII. Платнѣ своєи на добре ужий.

Найлѣпше зробишь, коли поможешь свою заслужениною своимъ убогимъ родичамъ. Найгѣрше, якъ ю обернешь на рѣжнѣи строѣ. Якъ немаєшь родичѣвъ або якъ они твоєи помочи не потребують, то складай свою платню до руской касы або на почту, щобысь мала на пѣзнѣйшѣи лѣта або недай Боже, въ часѣ слабости не була чужимъ людямъ тягаромъ. Не забувай такожь и на убогихъ, бо твоѣи одинъ грѣшъ бѣльше значить у Бога, якъ корона що ю богачъ дасть бѣдному. Послухай примѣру: Одна вдова мала три вже великѣи доньки. А сама вже була стара и слаба и нѣчо не могла на себе заробити. Найстарша донька видить се и каже до сестры: „охотно бымъ помогла трохи матери, але

щожь зновъ собѣ ошаджу?“ А друга се-стра на се: „и я бымъ помогла, але менѣ треба на убранье, щобы красно одѣти ся.“ А трета се чує, тай каже до нихъ: „якъ я була мала, и сама ще нѣчо заробити не могламъ, то тогды мати ще бѣльше о мене ся старала акъ о себе и цѣлкомъ не думала мати про се, що она собѣ на будучнѣсть ошадить або въ що она убере ся, лише робила все, щобы мене наситити и тепло убрати. Тому се є то старый лише довгъ, котрый я винна матери моей, и я буду ся о ню старати теперь такъ, якъ она о мене старала ся давнѣйше. Котру зъ тыхъ трехъ доньокъ будешь наслѣдовати?“

IX. Обмову и неправду обминай.

Стережи ся всѣлякои обмовы и насмѣ-ваня зъ чужихъ грѣхѣвъ, а не кажи, що то не грѣхъ, бо то правда. Чи ты сама не малась або чи не маєшь грѣхѣвъ? Дуже ся І. Христось мерзитъ обмовою, бо кто обмавляє або насмѣває ся зъ дригихъ, то той бѣе немилосердно І. Христа по-лиці и доказує, що не має въ собѣ лю-бови ближнього а І. Христось може тебе справедливо покарати, бо можешь ще гѣр-шою бути, якъ тота, котру обмавляєшь. Умилосерди ся скорше надъ грѣшною ду-

шею и проси въ молитвѣ, чтобы еѣ Господь Богъ зѣславъ ласку до поправы. Не говори такожь неправду, анѣ зѣ страху, анѣ для користи. Щожь тобѣ се шкодить, що ся признаешь до вины и перепросишь? А хотайбысь мала и що стратити, лѣпше все перетерпѣти, якъ наименшимъ грѣхомъ І. Христа образити.

Х. Дѣтямъ господаря добрый примѣръ давай.

Если суть дѣти въ домѣ, где служишь то памятай на слова І. Христа: „Стережѣть ся, щобысьте не згѣршили жадне зъ тихъ малыхъ, бо вамъ повѣдаю, що ангелы ихъ видять все лице Отца моего. А ктобы згѣршивъ (словомъ або примѣромъ) одно зъ тихъ малыхъ, котрѣ въ мене вѣрятъ, лѣпшебы ему було, щобы привязано ему камѣнь млынскій до шиѣ и утоплено въ глубинахъ морскихъ.“ То значить: Черезъ дѣти можешь собѣ або на небо, або на пекло заслужити; бо дѣти суть для своєї невинности милѣйшѣ Богу, якъ старшѣ. Особливо стережи ся що повѣсти, показати або здѣлати, черезъ що дѣтина може шкodu утерпѣти на душѣ нпр. казати еѣ говорити неправду, оповѣдати еѣ о рѣчахъ нечистыхъ або проклинати. Зъ другой стороны можешь бути

для дѣтей правдивою опѣкункою, бо дѣти дуже любять зъ слугами приставати и до нихъ ся щиро привязують. Користай зъ сей случайности и оповѣдай имъ о І. Христѣ, Его мукахъ и Его добротѣ, о Преч. Дѣвѣ Маріи, о Ангелѣ хранителю або о якѣмъ святѣмъ; научи ихъ молитвы а якъ видишь що злого у нихъ то имъ скажи, що се грѣхъ и що Господь Богъ все видитъ и мерзитъ ся грѣхомъ. О кѣлькожь се разѣвъ побожна и честна служниця засѣяла вѣру и любовь ку Богу въ сердцахъ дитячихъ! Есть се въ очахъ І. Христа найдоросшимъ дѣломъ, котре Онъ щедро надгоруджує.

ХІ. Будь побожною все.

Одно есть лише средство, черезъ котре навѣтъ въ станѣ служницѣ можешь бути вдоволеною а тымъ средствомъ есть: побожнѣсть; и одно есть лише средство, черезъ котре такъ въ житю якъ въ вѣчности можешь бути щасливою, а тымъ средствомъ есть зновъ: побожнѣсь. А все инше: чи то приязнь людска, майно, добра служба, чи ѡддатись — то земля пѣскова; кто безъ Бога тѣлько на тѣмъ свое щастье закладає, тому скорше чи пѣзнѣйше бѣда загляне въ очи. Щоденно отже и рано и вечеръ побожно ѡдмовъ молитву;

все, що небудь робишь або терпишь, то жертвуй І. Христу. Але и черезъ день часто згадуй серцемъ на Господа Бога; а щобысь умѣла думати о Бозѣ, то вѣльно ного часу уживай не на смѣхи, дурнѣ або грѣшнѣ бесѣды, лише возьми и перечитай собѣ яку побожну книжочку. На то Господь Богъ установивъ недѣлѣ и свята, щобысь ся старала о спасенье твоєї душі. Тому коли наймаєшь ся на службу, то застережи собѣ, щобы було вѣльно тобѣ ходити въ недѣлю и свята до церкви на Службу Божу. А якбы ты вже коли цѣлкомъ не могла ити до церкви, то хотяй серцемъ перенеси ся до церкви и подякуй І. Христови, що ся за тебе и твои грѣхи жертвує. Въ недѣлю заглянь такожь до своєї совѣсти, якъ ты ся заховувала черезъ цѣлый тыждень; жалуй за свои блуды и постанови собѣ лѣпше заходити ся на другій тыждень. Але найбѣльше уважай на се, щобысь найменше разъ на мѣсяць приступаа до св. Тайны Покаянія и до св. Причастія.

СОДЕРЖАНЬЕ.

Рѣкъ 1899.

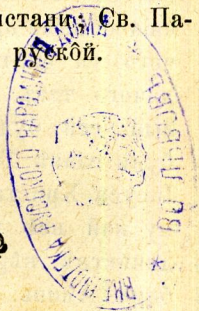
- Ч. 1. Символь вѣры; Св. Анастасія; Мѣ-
сточко Маркополь; Призракъ; Мо-
литва дѣтей; Подорожь до пекла.
- Ч. 2. Символь вѣры; Св. Алексѣй; Мѣс-
точко Краковецъ.
- Ч. 3. За гробомъ (стихъ); Символь вѣры;
Св. Арсеній; Село Завищень; Зне-
вага и помѣчь Пр. Дѣвы.
- Ч. 4. Чинъ Вечерни; Молебень ко Пр.
Богородици.
- Ч. 5. Воскресеніе (стихъ); Свѣтлый праз-
дникъ Воскресенія Христоваго; Пѣснь
на Воскресеніе; Св. Пахомій; Все
на свѣтѣ минаєсь.
- Ч. 6. Рано (стихъ); Ходи до церкви....;
Св. Таісія; Мѣсточко Лежайскъ; Тол-
кущему отверзеть ся.

- ч. 7. Передъ сномъ (стихъ); Символь вѣры; Село Деревня; О знаку св. Креста, Часъ и година смерти невѣдома.
- ч. 8. До Бога (стихъ); Символь вѣры; Мѣсточко Товмачъ; О процесіональныхъ походахъ; Марія — прибѣжище грѣшникѡвъ; Истинне покаяніе.
- ч. 9. Небесні дары (стихъ); Символь вѣры; Село Мыцова; Боязнь божа; Читаня для служницъ - дѣвчатъ,
- ч. 10. Грошикъ милостинѣ; Символь вѣры; Св. Димитрій; Село Пристань; Читаня для служницъ - дѣвчатъ; Сирѣтска доля.
- ч. 11 и 12. Псаломъ 114.; Св. Параскева; Рава руска; Гостинець для русскихъ родинъ; Читаня для служницъ - дѣвчатъ.

Образки въ томъ рѣчнику.

Св. Анастасія; Церковь въ Маркополи;
Св. Алексѣй; Церковь въ Кракѣвци; Св.
Арсеній; Церковь въ Завишени; Св. Ки-
рилъ и Методій; Св. Пахомій; Св. Таісія;
Церковь въ Лежайску; Ангелъ Хранитель;
Церковь въ Деревнѣ; Св. Анна; Церковь
въ Товмачи; Церковь въ Мысцовѣ; Св.
Димитрій; Церковь въ Пристани; Св. Па-
раскева; Церковь въ Равѣ руской.

Молитва

на конецъ столѣтія

(надѣлена отпустомъ).

Дай намъ вселаскавѣйшій Боже за-
для Благословенной Пречистой Дѣ-
вы, щобысьмо слезами нашего пока-
янiя обмыли провины сего закончаю-
чого ся столѣтія а початки надхо-
дячого такъ приготовили, щобы цѣ-
лый сей будущій вѣкъ посвященный
бувъ славѣ Твоего Имени и царства
Исуса Христа, Сына Твоего, котро-
му най всѣ народы служатъ въ е-
динствѣ вѣры и совершенной лю-
бови. Аминь.

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

ВВЕДЕНИЕ

Выдавництва „Посланника“

Лапшинъ, почта Бережаны.

Книжочки мисійнї
выходять точно кожного мѣсяца. Цѣна 3 кр.

Найновѣйшій и найкраспїй молитвословъ

Вѣнецъ житя.

Цѣна въ хорошей оправѣ 85 кр.

О наслѣдованю Іисуса Христа

Цѣна безъ оправы: на звычайнѣмъ папери
50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Театральна бібліотека „Посланника“

Томикъ по 20 кр.

Збѣрникъ новыхъ церковно-народ. пѣсень
съ нѣтами. Цѣна выпуска 10 кр.

Пѣдручникъ

скороченый Требникъ пѣсля ухвалѣ синода 2 зл.

Молитвы щоденнї

съ додаткомъ катихизма 3 кр. сотка 2 зл. 50 кр.

Образки „Посланника“

по 1 кр. Сотка 80 кр.

Читанка Посланника 20 кр.

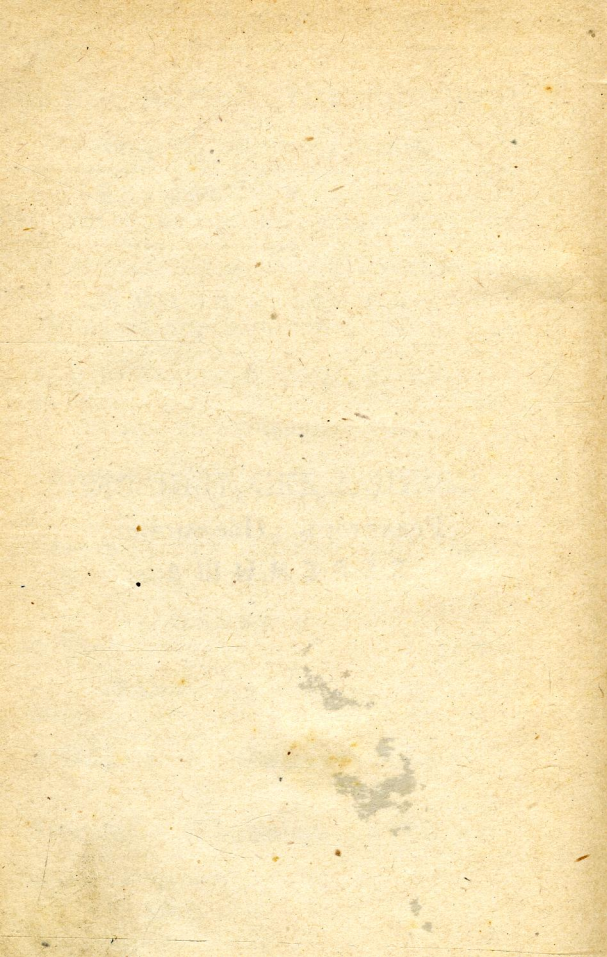
Боянъ. Збѣрникъ рускихъ квартетѣвъ
(50 утворѣвъ) 1 зл. 50 кр.

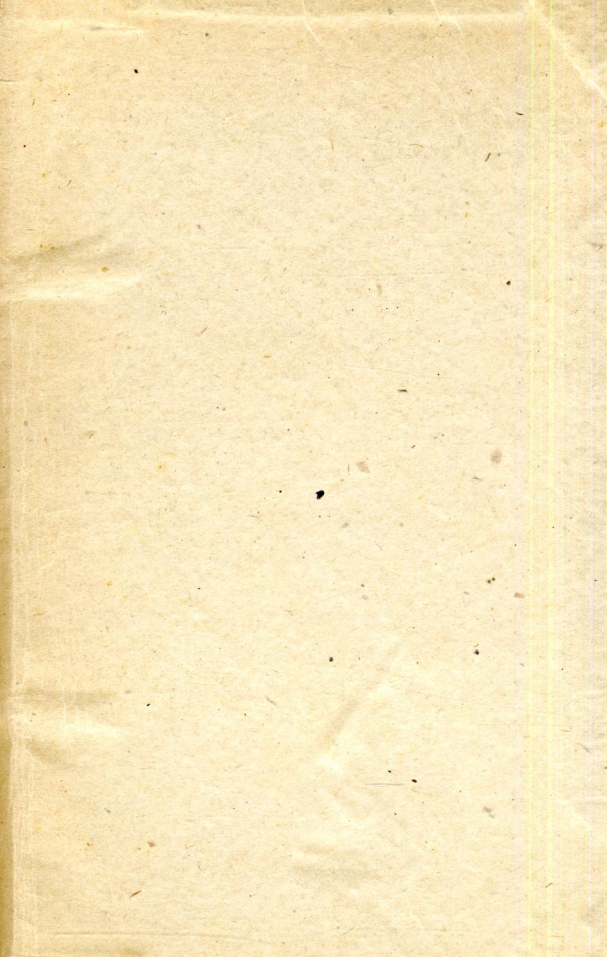
Всѣ книги церковнї можна получити.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

Редакторъ „Посланника“

П Е Р Е М Ы Ш Л Ъ.

~~3200~~

Ж-6004

ПРІЙМАЙТЕ КО МНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

1899.